

**מקורות הטבעונות והצמחונות
מבריאת העולם ועד ימינו
הדת האלילית העתיקה ביותר
מה בין הרפואה הרגילה לרפואה המשלימה**

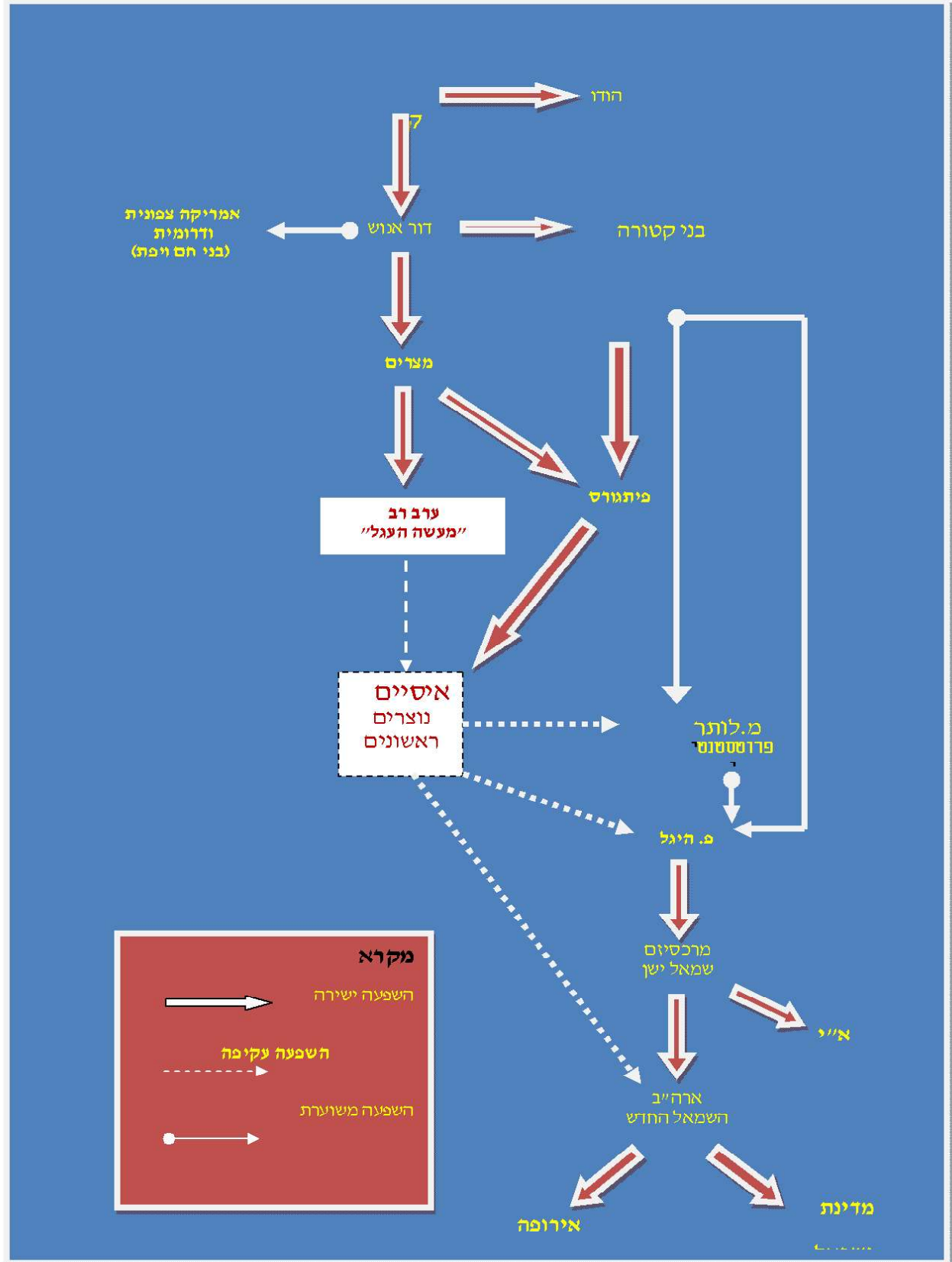
חובר בס"ד

על ידי

דב באאמו"ר אהרן ז"ל ברקוביץ

הוצאת ספרים "במישור" ת. ד. 484 בני-ברק

תאור ציר הזמן להבנת מקורות ההזנה של הטבעונות והצמחונות החל מבריאת העולם והשפעתם העתידית על העולם.

תוכן

- ❖ הטבעונות והצמחונות פילוסופיות בנות 5,600 שנה, מפת תאור ציר הזמן
- ❖ שבירת התאוות
- ❖ האיסיים – שורש פורה וראש לענה
- ❖ שפע עצום של פילוסופיות התפתחו כבר בעת העתיקה. מהו מקורן?
- ❖ הפולחן האלילי הקדום ביותר בעולם, אכילת בשר עד נח
- ❖ התדירה המתודשת של הפילוסופיה האלילית הטבעונית למערב
- ❖ המרכסיזם וארה"ב כיצד חדר לארה"ב הקפיטליסטית – המרכסיזם?
- ❖ הרפואה החד-מימדית
- ❖ מקורות ההזנה של הרפואה קונבנציונלית
- ❖ מדוע סוגדים לסטטיסטיקה?
- ❖ "אתחלתא דגאולה" NOW!
- ❖ מן היצרן לצרכן, וגר זאב עם צמח
- ❖ למי צלצלו הפעמונים
- ❖ הישג נוסף של "מחלקת האינפורמציה" של ה-C. I. A.
- ❖ מצעד הצמחונות – מבוא
- ❖ הרפואה בת זמננו
- ❖ תרופות זמננו כפופות לעוצמת השוחד שהרופאים מקבלים מראשי חברות ייצור התרופות כדי שהם ימליצו עליהם
- ❖ החיסונים גורמים לסרטן והופכות את המחלה הנגרמת בין השאר על-ידי הטכנולוגיה והביוטכנולוגיה לקוטל השני בעולם
- ❖ "אותות ומופתים" בעבודה-הזרה הטבעונית
- ❖ אנטיקריאופגיה – "נגד אכילת בשר"
- ❖ מוצרי חתי – רפואה לכל הגוף
- ❖ האם הכימיקל אויב האדם?
- ❖ אוכל משומר או אוכל טבעי, הצומח בטבעונות
- ❖ השקר שבשיווק לצרכני הפולחן הצמחוני
- ❖ השתנות הטבעים – מפתח הגנבים הצמחוני והטבעוני. סגידה לבע"ח

"אנטיקריאופגיה", "טבעונות", "צמחונות", "הומופאטיה", "תורת הטבעונות", "גרנולה" ו"היפואלרגיה" הינם מושגים הנשמעים היטב, מזה זמן, אפילו כאן בארצנו. אולם מעט מאוד שמענו על התכנים המקשרים מושגים אלו. אנו אמונים על הכלל אותו מסר לנו החכם מכל אדם "אין חדש תחת השמש". ברם מקורותיה של שיטה ואורח חיים זה נראים לוטים בערפילי ההיסטוריה. בפרט, התעלומה אופפת את מניעי חדירתה של חשיבה זו למודעות של החברה המערבית המודרנית. ננסה להתמקד על מקורות ההזנה הקדומים של אורח חיים זה, משחר תולדות האנושות ועד ימינו ואבחון מכנה המשותף הנמוך ביותר בין רצף התקופות והמבנים האנליטיים המאפיינים אותה. באמצעות כלים אלו נוכל אולי לבחון את מבט התורה על-פי המסור בדינו על תיאוריה זו והשלכותיה.

שבירת התאוות

אחד היסודות החשובים שהטבעונות מתימרת להעניק לאדם, הינו חופש מתאוות כדרך לשבירת התאוות שהרי איזה תאוה יכולה להיות לאדם מאכילת שורשים כל היום ובזבוב שעות על רקחת ירקות מרוסקים ושורשים.

ממילא יש כאן גם תיקון המידות, אדם שהופך לטבעוני כופים עליו לשנות את כל מערכת הרגליו – אם עד היום שתה בשעה מסוימת תה ויסוצקי, לפתע צריך במקום זה לשחות תה מר כלענה בתוספת כמה עשבים. אם עד היום היה נודג לאכול עוגת קרם, מהיום יאכל רק חילבה עם ריח רע עם כמה שורשים לקינוח. אמנם כיום בחנויות יש הכל מן המוכן,

אך ישנם כמה נקודות טעונות ברור, המגרות את סקרנותו הטבעית של האדם. ישנו כאן לכאורה ניגוד מעניין. את הטבעונות מהמאה הקודמת, בנוסח המרכסיום האורתודוכסי ברוסיה, אף אנו כל כך מכירים, אך את הטבעונות המודרנית בנוסח השמאל החדש ומקור הולדתו – אמריקה, אנו הרי מכירים היטב, הרי זו אמריקה אם החומרנות, הנטולה כל פנימיות, מקור השפע, מקור השחיתות המוסרית מהגרועים שבאומות, בסיס טומאת ארץ העמים. מקום אליו הגיעו מיליוני יהודים, שמיד עם בואם הצליחה מדינה זו להשחיתם ללא כל כפיה מיוחדת, ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות – זימה, רצח, ריצה מטורפת אחרי הכסף. ארץ בה כל דבר מתחיל בכסף ונגמר בכסף, אפילו מימד הזמן מתורגם שם לכסף, בקיצור עשיו אמיתי, א"כ מה הקשר בין אותו עשיו – מקור החיצוניים, לבין דברים פנימיים ורוחניים כשבירת המידות ותיקון המידות – „מה לעשיו בתוך ביתי“, השווה מסכת מנחות (נ:).

דיברנו עם טבעונים וצמחוניים והלכנו גם לחנות המשווקת מזון טבעוני, כדי להבין ניגודיות זו. זמן קצר הספיק לנו כדי לפתור בעיה זו. התברר לנו שעשיו נשאר עשיו אלא שהחליף אדרתו. האמריקאי הצעיר שגדל בתוך שפע והורגל לחומרניות, קשה היה לו לעכל את עולם המושגים של הוריו. הם הרגישו שהגיעו להישגיות והפכה לפולחן שלם. הכל סבב סביב עולם החומר, עולם מושגים זה, לא התאים ליצרים שלו ולדברים שהוא פיתח בנפשו באין מפרע – כל מה שרצה ניתן לו – הוא חיפש מושגים יותר "לגיטימיים", שיאפשרו לו להרגיש נוח באישיותו שלו. הבריאות והאקולוגיה היוו כיסוי טוב לכך – בפרט שיש להם "שורשים" מוצקים במזרח הרחוק. פולחני ה"שמאל החדש" אפשרו לו את זה, מה שיותר לו היה להסביר את עצמו טוב בקורס לטבעונות לפני "רבו" או בחנות הטבעונית או הצמחונות. ונפרט.

1. אדם עם נטייה לסגפנות מציעים לו שיטה טבעונית שהתפריט בה מכיל שורשים מרים, צומות שבועיות או חודשיות (תלוי בעוצמת הנטייה שלו), סרפדים, דגים חיים ללא בישול וכו'. מעתה יהיה קשה לחברה מסביב לנרמל אותו, הוא הרי קדוש מעונה של פולחן הטבעונות וכל פעולותיו הרי נובעות מהכרת ערך הפולחן.

2. אדם שעדיין לא עבר את הבררות האנאלית, הוא ימצא את השיטה הטבעונית הדואגת בקיצוניות למעיים רפויים ולשלשולים מידיים. הוא יצטרך רק לדאוג לשהות רוב היום במקום עם שירותים צמודים.
3. אדם רעבתן שעדיין לא עבר את שלב הבררות האורלית ובעיה זו מציקה לו ביותר. אדם זה יחפש שיטה טבעונית בה יוכל הוא ללעוס כל היום (תלוי בחוזק הנטייה שלו) ככהמה באחו. כל ניסיון לנרמל אותו יתקל במבט של זעם, הוא הרי "קדוש", אין כאן שום תאוה חלילה זה פשוט השיטה הטבעונית הטובה ביותר מכל הבחינות, גם היעילה ביותר וגם המתאימה לו ביותר. כל ארוחה תכלול אצלו מכלול עצום של עשבים, שורשים ודברים שאפשר זמן רב ללעוס. הוא גם יוכל להישאר שמן, אם יש לו נטייה לכך, פולחן הבריאות הטבעונית מעל לכל.
4. אדם שיש לו תאוה למאכלים טעימים מאוד ומעודנים – השיטה הטבעונית שלו תכלול תחליף קפה ומס שוויצרי טבעוני, תאנים וכו' כמובן שמרגע שהוא מצא את השיטה, הוא מיד הפסיק להיות בעל תאוה בפרט שהוא נפרד ממאכליו המעודנים הקודמים מעכשיו הוא "קדוש".
5. אדם שבעייתו העיקרית היתה אי התרחצות מתוך עצלות וכל פעם העירו לו שהוא אינו מסודר ומגעיל, הוא ימצא את השיטה הטבעונית המתאימה והיעילה ביותר "לדעתו". היא תכיל בדרך כלל כמזון יסוד את החילבה וכן הרבה שום ובצל, אחרי ארוחה כזאת אין כל ספק שהריחות הקודמים "לית מאן דכר שמייה" וכן לילה הוא הופך לקדוש, טענות מסביבתו יזכו למבט זועם או חיוך של ביטול (תלוי באופיו) גם התבטאויות של חז"ל על אוכלי השום יחווירו ליד "טיעוניו המוצקים" של פיקוח נפש והפרת האיוון של המגנזיום והזרחן וכו' בגוף.
6. אדם בעל נטיות התבלטות ינסה לבחור את השיטה הטבעונית עם הדברים המזורים ביותר. והוא יוכל להסביר – לכל אדם שיופתע מאי-שפיותו – עד כמה השיטה שלו היא השיטה האמיתית והטובה ושהוא למעשה השפוי האמיתי וינסה לשכנע אחרים להיות "שפוי" כמוהו. כמובן שאין אנו מתיימרים להצליח לפרט את כל היצרים החיתיים המצויים באדם. סך הכל הרי מובא ב"זהר" שכל התכונות החייתיות מצויות באדם ולכך הגיע הוא לזה העולם, כדי לשבור מידות אלו. ניסינו רק לתאר מקצת מהן ואת המחסום המודרני שמציב היצר בפניו.
- כמובן שאם לאדם יש כמה תאוות בולטות הוא יצטרך למצוא את השיטה הטבעונית שתערוך את הסינתזה למענו. לנו יצא להיווכח גם בכאלו מקרים. קדוש! קדוש! קדוש!... רחמנות!
- כמובן שאין כוונתנו לומר שהכניסה לטבעונית נובעת תמיד מתוך רצון של מיסוד התאוות, אלא, שבכל מקרה יכול הוא גם להוות את המחסום בפני תיקון כל מידה ותכונה רעה.
- אומנם לתיקון המידות, שבירת המידות, אין בטבעונית ערובה לכך, אלא להפך כפי שראינו, היא מהווה מחסום ואכן נגף לבן-עליה ולמי שנפשו יקרה לו.
- הטבעונית מבוססת על מבנה החשיבה של "קדושת" הארציות והחומריות של הנצרות הפרוטסטנטית, שכבשה כבר כיום כמעט את כל העולם, באמצעות המצאת הנצרות הפרוטסטנטית – מערכת חינוך של גן, יסודי, תיכון והמנזר של נצרות זו – האקדמיה, שבבסיס לימודי ליבה ועוד מקצועות המחויבים על פי דת זו כגיאוגרפיה, היסטוריה וכו', הנלמדים על בסיס ארבעת מבני החשיבה של נצרות זו – א. הבנת המציאות, כולל כתבי הקדש, ניתן להבין רק על פי הבנה אנושית כי אין מסורת אלוקית על כך לשיטת ממציאיה של נצרות זו (מרטין לותר הגרמני וזן קלוין השוויצרי) ב. קדושת הארציות והחומריות ג. השיוון בין העמים, בין אדם ובעלי חיים, בין איש לאשה, בין נער למבוגר, בין הילדים להורים, בין עני לעשיר, בין כל כתבי היד כלשהם של כתבי הקודש אפילו שאין מסורת לגבי אמיתותם וכו'. ד. דטרמניזם, היינו, אין לאדם בחירה בטוב לרע, בין בחשיבה ובין במעשה.
- אמנם, את האמת אין להסתיר, שהצורך בחינוך לבריאות חומרנית, על בסיס מבנה חשיבה נוצרי פרוטסטנטי זה, מוצא היטב את ביטוייו בשיטה הטבעונית והצמחונית המשודרגת בימינו ובפרט שהטבעונית והצמחונית מבוססת וצמודה לסטטיסטיקה שהפך כיום למדע נוכח בכל תחום מדעי, בעקבות הפרכת יסוד היסודות של המדע המודרני – האובייקטיביזם על-ידי פיזיקת הקוונטים.

אמנם, עם כל זאת, מלבד שיש בחינוך זה את הטמעת דת זו מסוף ימי הביניים, ישנה עוד אליה וקרן בה. כל הידיעות על חשיבות הטבעונות מבחינה בריאותית וחברתית מגיעות אלינו מאמצעי התקשורת ההמונית, אשר שבויים כידוע בידי אוסף ציורי של אנשים הממשיך לקומץ קיצוני, ליברלי (מושג שהתפתח על ידי הנצרות הפרוטסטנטית באנגליה) ופנטי אשר קשה לסמוך עליהם, כאשר אנו אמונים על הסתכלות מאוזנת ושפיה כדרכה של תורה – דרך האמצע. למען האמת היינו מעט במבוכה, עד שאורו עינינו כאשר ראינו בעיתון דתי כתבה על הנושא.

בפרט, בראותנו מאמר שהכותב הוא דתי וגם דור שלישי לטבעונות. אמנם ברוב המאמר הוא מרכז מקורות על הנושא "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם" ועד כמה חשובה בריאות הגוף, אך היא גופא הבעיה האם הטבעונות – על שיטותיה ואורח החיים המתחייב ממנה – היא ערובה לקיום מצוות בריאות הגוף, או שמא חלילה בדיוק להפך, שהטבעונות מהווה את אחת הסכנות החמורות, אשר עליה אנו מצווים "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם" ושאו מצווים להתרחק ממנה ביותר. אמנם מן המעט שכך היה רלוונטי לנושא הטבעונות, צדו את עינינו שלושה דברים וממש אורו עינינו:

א. על האפשרות הסטטיסטית לדברי חז"ל – של מוות בידי שמים שהיא קטנה ביותר, הובא – „...ורכבן אמרי תשעים ותשעה בפשיעה ואחד בידי שמים“, מכאן ראינו לכאורה שגם חז"ל מסכימים עם עקרון הסטטיסטיקה. א"כ הבסיס לטבעונות לכאורה כבר מוצק, אך מאידך מושג הפשיעה הוא רחב למדי וכולל גם מיגי התנהגותיות שונות.

ב. אם אנחנו משתתפים במבצע הפיכתנו לטבעונים, אנחנו מיד נכנסים לתהליך העולמי של תיקון הפגמים הגשמיים, הרוחניים – המתאפיינת בתנועת החזרה בתשובה, ואכן הוא תיאר בצורה "מעניינת" ומאלפת, את השתלכות שני התהליכים האלה. והרי אנו מתפללים כל יום לביאת גואל צדק, ובאמת מי אינו מצפה לו.

ג. תנועת הטבעונות אינה אופנה חדשה שהורתה ולידתה בנוצרים הפרוטסטנטיים, הביטניקים וההיפס של השמאל החדש בארה"ב, אלא עוד לפני 100 שנה היתה קיימת ובפרט שמקורותיה הם עוד מהזמן הקדום. חבל רק שהכותב השאיר אותנו במבוכתנו, סתם ולא פירש, לאיזה זמן קדום כוונתו. תחילה ניסינו לברר זאת בצורה חובבנית. נזכרנו אומנם בתלמיד שמואל בתלמוד ירושלמי מסכת שביעית (פ"ו ה"ד) שהתעקש חלילה לא לתת לאורחיו – וביניהם ר"י הנשיא – ירקות אלא דווקא בשר, כיוון שגדול הרופאים – שמואל, היה תמיד מלמד על חשיבות הבשר ועל עדיפותו על הירקות – כפי שהסביר זאת שם רבי – אם-כן הוא ודאי היה נגד שיטת הטבעונות או הצמחונות הגורסת הנורות מבשר. פנינו לזמן קדום, לאבות הקדושים, וראש וראשון לאבות האומה – אברהם אבינו ע"ה, אשר גם כן חולל מפנה עולמי והטביע חותמו של מפנה זה בכל הדורות הבאים. אך גם כאן חכיתה לנו אכזבה קשה. הדבר הראשון שאברהם אבינו ע"ה עושה במקום לתת לאורחיו קודם מיין גזר או תה מרווה. כאשר באים אליו אורחים חשובים, הוא לתת להם דווקא פת לחם, ואח"כ מבקש מאשתו לתת להם עוגות והוא מגדיל לעשות – הוא עצמו רץ ונותן להם „...בן בקר רך וטוב“ ועוד חמאה שהוא שומן רווי (בראשית פרק יח' פס' ה – ט). ראינו גם מפשטות הכתובים שהקב"ה מעדיף את הקורבן של הכל מן החי במקום הקורבן של קרן מן הצומח, וכן רוב הקורבנות הם מהחז. וגם מה שכן מהצומח הם בניגוד גמור לטבעונות, אם כן איך מוקרבים לפני הקב"ה דברים שהם הפך טבע אכילת האדם לדברי הטבעונים, דברים שהם ממש או כמעט "רעלים" לאדם והרי כבר נאמר "הקריבהו נא לפתחך הירצך או הישא פניך אמר ה' צבאות" [מלאכי (א, ח)] ועוד הרי הותר להקריב רק "מן המותר בפיד". החלטנו שאין להסיק מבדיקה חובבנית זו. החלטנו לבדוק את הנושא בצורה מקצועית, לחדור דרך מנהרת הזמן ולפלוס דרך בין ערפילי שחר תולדות האנושות, כדי לבדוק סופית את מקורות ההזנה של הטבעונות והשלכותיה עד ימינו ערכנו כמה מאמרים והנכם מוזמנים להצטרף למסע.

האיסיים – שורש פורה וראש לענה

בעם היהודי אנו פוגשים לראשונה בצורה מגובשת חופעה זו, בשנת ג"א תשע"ד, בזמן אביו של הורדוס – אנטטיפטר. ידוע על יוסף בן גוריון (יוסיפוס פלביוס) שנמנה על כת זו. ה"יוחסין" כתב עליו ועל כת זו (מאמר הזמן השישי):

„...ובזה הזמן היו בישראל ג' כתות משנים הקדומות. (היינו מתחילת בית שני) פרושים וצדוקים. ויהודה הגלילי, חידש כת ג' והם נקראו "אשיניש". וכתב בן גוריון כי הוא ניסה דת ומנהג כל אחת מאלו ג' כתות. ואפילו מנהג פרוש אחד, שנקרא באנו, אשר היה עומד במדבר ואוכל ירקות. ניסה מנהגו וישב עמו ימים אחדים ואחר כך חזר למנהג הפרושים". בהמשך כותב ה"יוחסין" על האיסיים – „...ואלו היו סיבה להמרד היהודים על הרומיים שאמרו כי אין ראוי להמשיל על האדם בלתי ה'...ומעיינים בחכמת התורה, ומוציאין ממנה חכמות טבעיות, להביך טבעי הצמחים ובעלי חיים. הנה זאת חקרונה פילוסופיות הנזירים הנקראים אשינוש ומי שנכנס במנהג הזה מעולם לא יצא ממנו. וברוב מסכימים עם הנביאים והם קרובים לחמשת אלפים...". הפילוסוף ידידה (פילון) האלכסנדרוני שהיה סמוך ביותר לזמנם כותב – „כמו ארבעה אלפים שיצאו מערי יהודה והניחו נשיהם ובניהם ועסקיהם ונתנו כל לבבם אל הפרישות לכן נקראו פרושים ובלשון יון איסאי כלומר קדושים". גם בעל הסידור "אוצר התפילות" ב"תיקון תפילה" מתייחס לנושא זה, ביחס ל"ברכת המינים". הוא כותב – „וברכת המינים נראה בעיני שנתקנה לא נגד מעריצי יהודה הגלילי, כמו שחשבו רבים מגדולינו ז"ל (עיין "בעל הלכות גדולות", דפוס ברלין, הוצאת הרב ע. הילדעסהיימר ז"ל דף כ"ז), כי עדיין לא נפרצו כל כך בעת ההיא באופן שיצטרכו לתקן כנגדם ברכה מיוחדת, אלא עיקר תקנתה היה נגד כל הכתות השונות הנוטות ממקור דת ישראל לגרוע או להוסיף, שנתרבו בימים ההם (= לאחר הפסקת הנבואה) כמו הצדוקים והבייתוסים, והאיסיים [היונים והרומאים קראום איסינים בנו"ן, כמעט ברור אצלי שמקור המילה **חיצונים** אשר נפלגו מעל עדת ה' לעדה ולכתה בפני עצמה ויכונו להם מושב מחוץ למחנה וספריהם נקראו אצל רז"ל במשנת חלק בשם **ספרים חיצונים** ואסרום מבוא בקהל נוחלי עוה"ב. ומנחם חברו של הלל הזקן, שאמר עליו אביו במסכת חגיגה (ט"ז:)] שיצא לתרבות רעה, היינו שמשך ידו את האיסיים. כידוע, יוסף הכהן סופר דברי הימים אשר נטל חלק בראש, בחורבן הבית, בהסגירו את מבצר יודפת ואת נפשו ביד אויב, היה בימי נעוריו תלמיד האיסיים, וייחס הכתה הזו לצמיחת הגליליים ידוע בקורות הימים] וכיוצא בהם כל הכתות הללו נקראים אצל רז"ל בשם **מינים** ולפי שכל המינים הנזכרים הזיקו הרבה ליהודים וליהודיות כידוע בקורות הימים הוצרכו לתקן כנגדם את הברכה הזאת” [סידור "אוצר התפילות", פירוש "תיקון תפילה", ח"א, עמ' 299].

ה"יוחסין" מתאר בין היתר את אורח חייהם – „...וכולם משותפים בעשרם וכל מי שיכנס במנהגם ודתם מכניס עשרו באוצר ומשם ניזונים ומסתפקים במאכלם ומלבושיהם...”. כת זו היתה הגרעין של הנוצרים הראשונים, שחז"ל מכנים אותם בשם מינים, כינוי שהושמט על ידי הצנזורים. על כת איסיים נוספת כת "טובלי שחרית", עיין בסוף ה"תוספתא" מסכת ידים [על-פי גרסת הגר"א והמהר"ן חיות על מסכת ברכות (כב.)] שם דנה הגמרא בבעיה – „מה טיבן של טובלי שחרית”. הכת הקיצונית לכת האיסיים היתה כת הצדוקים, כת אתאיסטית אשר לאחר ניצחון החשמונאים עטפה את האתאיזם בלאומנות מסורתית ("דורות ראשונים", רי"א הלוי, כרך ב', עמ' 362, 366). במסכת ברכות (כב.), כתב מהר"ן חיות שם בהגותו על מס' ברכות על דברי הגמרא מה טיבן של טובלי שחרית – „מן תוספתא סוף מסכת ידים מובא בפירוש הר"ש פרק ד' ידיים משנה ח' "אמרו טובלי שחרית קובלני עליכם פרושים, שאתם מזכירים שם שמים בשחרית בלא טבילה" ועיין ר"ש שם שפירש דהכוונה על אלו שנוצריין כאן, אולם הלשון "קובלני עליכם פרושים", משמע דטובלי שחרית הם החולקים על הפרושים, כמו שנזכר מקודם במשנה, הצדוקים אמרו קובלין עליכם פרושים ועוד דטובלי שחרית אשר נזכרים בגמרא הבבליית והירושלמית כאן המה מהזמן המאוחר והנזכרים בתוספתא המה מכלל האיסיים הנזכרין ב"יוסיפון" וב"יוחסין", אשר היו בזמן המקדש ואולי האמת, דשני מינים טובלי שחרית היו והרבה מהם גם במצרים ורובם בנו להם חדשות בדת וכפרו בתורה שבעל-פה ואותן הנזכרים כאן היו ת"ח ומתנהלים על-פי הקבלה”.

יש"ו והדת הנוצרית המקורית צמחו מתוך כתות האיסיים

קיימות מקורות רבים המצביעים על העובדה שיש"ו עצמו היה איסיי ושמכת זו צמחה הנצרות. אלי מלכי ריכז מקורות רבים על כך בחיבורו "דרכם הרוחנית של האיסיים", מקומראן לקונדליני, מרץ 2015 למנינים ב-130 עמודים. נביא חלק ממקורות אלו, המספקים את ההוכחה הנחרצת לכך, שיש"ו והנצרות צמחו מהכתות האיסיים.

נביא ראשית, מקורות מחוץ לעם היהודי, המתארים את כת האיסיים. גאיוס פיליניוס סקונדוס חיבר ספרים והיה חוקר טבע ומצביא רומאי, שמכוח תפקידו הגיע למקומות שונים בעולם והוא כתב (שם, עמ' 7) – „האיסיים... עם מוזר ללא אשה, בלי כסף. חיים הם בצל דקלים... רבים הבאים אליהם... משם יורדים לעיר עין גדי“. סיניוס מקירנה, פילוסוף ובישוף יווני נוצרי, במאה ה-4 לסה"נ, הביוגרף של כותב תולדות העמים היווני דיו כריסוס מהמאה הראשונה לסה"נ, מצטט אותו כמי שמשבח את האיסיים, כמושבה מאושרת במרכז פלשתינה ליד ים המלח בקירבת ים המלח.

יוסף בן מתתיהו (100-137 לסה"נ), כתב את תולדות חייו "חיי יוסף. הוא כתב – „בהיותי בן 16, החלטתי לברר את טיב הכתות אצלנו... נעשיתי תלמידו ומעריצו של באנוס... שהתגורר במדבר. לבושו היה קליפת עצים ומאכלו צמחי בר ופעמים רבות ביום ובלילה היה טובל במים קרים לשם פרישות וטהרה. אצלו ביליתי 3 שנים ("חיי יוסף", תירגם י. נ. שמחוני, הוצאת מסדה, תשי"ט, ספר ב' פרק ב', עמ' קז-ח)“. "תולדות מלחמות היהודים ברומא", יוסף בן מתתיהו (תירגם י. נ. שמחוני, הוצאת מסדה, תשט"ו, עמ' קי"ד) – „האיסיים הם יהודים מלידה... הם נזירים מתענוגי בשר, בראותם בהם רעה... חיי הנישואים נמאסים בעיניהם... לפני עלות השמש... והם פונים אליו בתפלות... כאלו הם מחלים את פניו לעלות (שם, עמ' קט"ז-ז)“... ומהם חוקרים... תכונות שורשי הצמחים, המעלים ארוכה ואת כוחות האבנים להסיר כל מחלה (שם, עמ' קט"ז)“... הם מאריכים חיים ורבים מהם חיים מאה שנים ויותר... וישמור מאד על ספרי חברתם (= בסוד) ועל שמות המלאכים (עמ' קי"ח)“... ויש עוד כת שנייה לאיסיים ואנשיה אינם שונים במנהגיהם ובחוקותיהם מיתר אחיהם ורק במשפטיהם על הנישואים נבדלו מהם, בחושבם כי האנשים אשר אינם נושאים נשים, פורקים מעליהם חלק גדול מהחיים את נחלת אלוהים (שם, עמ' קי"ט)“... ולעברה השני מרוח מערב, החלה המקום ההוא ועברה דרך המקום הנקרא בית צוא אל שער האיסיים... ומשם אל מעיין השילוח (שם, ספר ה', פרק ד', עמ' רפ"ז)“.

"ירושלים - תכנית מתאר מקומית, נספח ארכיאולוגי", מספר אתר 61, שער האיסיים – „שער האיסיים נחשף למרגלות הר ציון בסוף ה-119 לסה"נ... ברוחב 2.66 מטר“.

פילון (ידידה) האלכסנדרוני (20 לפני הסה"נ - 40 לסה"נ) – „איסיים מגיע מספרם ל-4000 ("על חרות הצדק", פילון האלכסנדרוני, תירגם מ. שטיין, פרק י"ב, סעיף 175)... ואשר לפילוסופיה, מניחים המה את תיאוריית ההגיון... משום שאין בה צורך להשגת השלמות... כי נבצר מאת הטבע האנושי לתפוס עניינים אלה... לעומת זה לומדים הם בשקיקה רבה את תורת המוסר“ (שם, סעיף 80).

"סנגוריה על היהודים", פילון האלכסנדרוני (נשתמר בספרו של הארכיבישוף אוסרוס מקיסריה - "הכנה לבשורה", 2, 8, סעיף 1, על האיסיים, תירגם מ. שטיין) – „מחוקקנו (משה רבינו), הוא שהביא הרבה ממעריציו לידי יסוד החיים משותפים, הם שנקראים איסיים“.

"כתביו הפילוסופיים של פילון האלכסנדרוני" [מבחר ערוך בידי יוחנן לוי (תרגום לעברית : יהושע עמיר), הוצ' מגנס, תשל"ה, עמ' 42-41] – „ובכל בית ישנו חדר מופרש... מנזר שבו מתבודדים... שמה אינם מביאים... אלא רק את התורה, את נבואות הנביאים ואת השירים ואת שאר הספרים להגדיל ולהאדיר חכמה וחסידות... דברי הפשט הם בעיניהם לשון סמל לאמת נסתרת... לאור נאה ההגות ולחושך סיפוק צרכי הגוף“.

„הם נותנים יקר לא רק למספר שבע, אלא גם לחזקתה של שבע“ (שם, עמ' 43). לדעתם של פילון האלכסנדרוני ויוסף בן מתתיהו "איסיים" פירושו "חסידים" ויש המפרשים את השם "איסיים" מלשון "איסא", היינו, "המרפאים"...

בימי המרד הגדול נגד רומא, יוחנן האיסי פיקד על אזור תמנה ("מלחמות היהודים", יוסף בן מתתיהו, ספר ב', עמ' 567). תיאוריית הגזירה הקדומה, היא מרכיב מרכזי בהשקפה הרוחנית של כותבי מגילות מדבר יהודה ("סרך היחד" - "מהתעודות לתולדות כת מדבר יהודה", האוניברסיטה העברית, ירושלים, תשמ"ו, לוח 3, עמ' 20).

"ספר הבשורה של תומא" (בתרגומו של אמיר אור, הוצאת כרמל, 1993, מימרה כ"ד, עמ' 16) – „ויאמרו תלמידיו (= של יש"ו) : הראנו את מקומך, כי עלינו הוא לבקשו...ויאמר אליהם : אשר אזנים לו, ישמע נא ! יש אור בנאור הוא והאיר את כל הארץ ואם לא יאיר זה והיה חושך... (שם, מימרה פ"ג, עמ' 29) ויאמר ישוע : הדמויות גלויות לאדם, והאור אשר בהן נסתר בדמות האור לאב. הוא יגלה דמותו באורו נסתרה... (שם, מימרה ע"ז, עמ' 29) ויאמר ישוע : אני האור מעליהם כולם. אני הכל, ממני בא הכל ואלי הכל ישוב“.

מנחם האיסי (מגילות מדבר יהודה, פרק ו-3, הערה 99) – „מי כמוני באלים, מי יגודנו בפתחי פי ומזל מי יכיל...ולכבודי לא ידמה“.

"ספר הבשורה של לוקס" (פרק י"ג, פסוקים 11-13) – „היתה שם אשה נגועה ברוח חלי...קרא לה ישוע ואמר "אשה, שוחררת מחלייך". הוא סמך את ידיו עליה ומיד זקפה קומתה“. פרופ. דוד פלוסר מראה ששיטת ריפוי, שהתבססה על סמיכה של הידיים על הראש המטופל, נזכרת גם במגילות מדבר יהודה. מתוך המגילה היהודית, שנתחברה לפני יש"ו, אפשר ללמוד שהאיסיים עצמם נדגו לרפא בסמיכת ידיהם על החולה. ניתן לראות שישוע השתמש בטכניקות ריפוי שהיו נהוגות אצל האיסיים...כפי שטוען גורדייף, יש"ו למד אותן אצלם במסגרת חברותו בכת ("קומראן והרפואה", מתוך "יהדות בית שני – קומראן ואפוקליפטיקה", הוצאת מגנס, תשס"ב, עמ' 30).

גיאורג איבאנוביץ גורדייף (1870-1949 למניינם), מורה רוחני ממוצא יווני-ארמני שהגיע לרוסיה בתחילת ה-120 למניינם והתחיל ללמדשם. הוא השאיר רושם עז על תלמידים רבים באירופה ובארצות הברית והציג דרך רוחנית חדשה, שהוא קרא לה "הדרך הרביעית". עשרות ספרים נכתבו עליו על ידי תלמידיו. בספרו "פגישות עם אנשים מיוחדים", הוא מספר על אחד ממוריו שהצטרף למנזר של האיסיים ליד ירושלים. הוא כתב בספרו – „הוא עודנו בחיים, הוא זכה להיות עוזרו של ראש המנזר "האחים האיסיים" לא הרחק מחופי ים המלח...אומרים שבמסדר זה הוכנס יש"ו לראשונה בסוד החברות“ (שם, עמ' 153, הוצאת שוקן 1987). המנזר פעל במסגרת של מנזר נוצרי. גורדייף סבר שהאיסיים בתקופתנו משמרים לחלוטין את דרכו הרוחנית של יש"ו.

האפיפיור בנדיקטוס ה-16, נשא נאום לרגל חגאת הפסחא ב-5,407 למניינם, בו הוא אמר שישוע ותלמידיו חגגו את הפסח על פי לוח השנה האיסיי (אתר האינטרנט של הותיקן). שלילת הגירושין של יש"ו מלכתחילה (אך לא בדיעבד), תואמת לשיטה של האיסיים ("הבשורה של מרקוס", פרקי', פסוקים 9-12). אמירת יש"ו "תנו לקיסר אשר לקיסר ולא לאלוהים את אשר לאלוהים", מופיע ב"ספר הבשורה של תומא" (מימרה ק', עמ' 33). "כריסטוס" ביוונית, פירושו "משיח", אך במובן של משיחה של שמן, אך בתיאולוגיה הנוצרית, מובנה שונה ממה שבו הכינו מושג זה בתקופת יש"ו, כמו האיסיים, שנהגו לייחס למנהיגם את תואר המשיח, לאדם שהגיע להשגה רוחנית גבוהה והתייחסו אליו ככהן גדול, כפי שנמצאו במדבר יהודה ב"צוואת לוי" (פרק ו-3, הערה 73).

כתות איסיות אלו צמחו על רקע מגוון עצום של אסכולות ופילוסופיות שהתפתחו כבר בסוף בית ראשון באסיה הקטנה ויון. שלוש אסכולות פולחניות צמחו בזו אחר זו, ממש לפני עלייתו של הקוסמוקרטור אלכסנדר מוקדון – האפיקוריאנית, מיסודו של אפיקורוס, לאחריה הצניקנית (קיניקנית), מיסודו של דיוגנס, והשלישית הסטואה אשר היתה אמורה למלא תפקיד חשוב בעיצוב הנצרות, על-פי זנון – אחד ממנהיגי הפילוסופיה הסטואאיסטית. האפיקוריאניות מצאה מאוחר יותר שפה משותפת עם האסכולה ההדוניסטית (הנהנתניות) אשר המוטו המרכזי שלה היה – „אכול ושתה כי מחר נמות“, הצניקניות דגלה בהנחה שהכל הבל הבלים, ואין כל טעם בפיתוח העולם וצבירת רכוש. ועדיף ליהנות מן המזדמן ומן הנמצא. ידועה דיוקנו של דיוגנס מראשי הצניקנים אשר בהפגנות הסתובב רק עם חבית על גופו אשר שימשו כביתו. וכאשר פגשו אלכסנדר מוקדון ושאלו – „מה אני יכול לעשות למענך דיוגנס“? ידועה

תשובתו – „לזוז מעט כדי לא להסתיר לי את השמש“ ועל כך הגיב אלכסנדר – „לולא היית דיוגנס הייתי כורת את ראשך“.

האיסים נהגו בדברים רבים על-פי האסכולה הציניקנית, אולם את שיטתם הטבעונית שאבו ישירות מהאסכולה הפיתגוראית. פיתגורס ייבא את שיטתו מהמזרח הרחוק. דיוגנס מראשי הציניקנים העריץ גם הוא אסכולה אלילית זו.

נביא כאן הגדרה כללית של הטבעונית על-ידי אחד מגדולי הטבעונים בארץ לפני למעלה מיוכל שנים כפי שהיא שודרגה על-ידי הנצרות הפרוטסטנטית שדגלה בשיוויון בין האדם ובעלי חיים ושלכן אין לאוכלם, כדי להבין את פיתגורס ושיטתו – „מקיפה היא את כל חי האדם לכל מחזורותיהם והופעותיהם, כחומרים כרוחניים, ולכל פעולות האדם של הגוף השכל והנפש, ניגשת הטבעונית מתוך השקפת עולם מיוחדת, השקפה טבעונית“ (י. הלוי הורביץ, הקדמה לספר הטבעונית, ת"א, תרצ"ח). תחיית הטבעונית באירופה מתחילה עם המצאת הנצרות הפרוטסטנטית.

פיתגורס מהעיר סמוס ידוע לנו כיום בעיקר מ"משפט פיתגורס", משפט הוכחה גיאומטרי אשר נודע למדעני אירופה מפיתגורס, אך בחז"ל רואים שהשתמשו בזה בצורה עניינית, כשהם שואבים את כל ידיעותיהם מהתורה שבכתב ובע"פ, כגון: במסכת שבת (ח.) בסוגיית כוורת. במתמטיקה משתמשים בתיאוריית המספרים שלו כענף בפני עצמו וכן חלקים מ"תיאוריית הקבוצות" ו"אלגברה ליניארית" מהווים אפליקציות אנליטיות מתיאוריית המספרים שלו, כגון שדה המספרים השלמים ומערכות איזומורפיות, שתחום ההגדרה שלהם הם מרחבים ווקטורים מעל שדה המספרים השלמים. לגבי פיתגורס מספרים אלו לא היו, עוד ענף במתמטיקה, כפי שהיא נתפסת על ידי הנצרות הפרוטסטנטית במנזר האקדמי שלה, אלא חזות הכל, הוא סייר בארצות רבות ויש אומרים שאף בהודו ביקר. בעקבותיו נסע להודו גם אלכסנדר מוקדון הכותב לאריסטו על מנהג טבעוני שלא ידע, כפי שמציין יוסיופון – „ויכתוב...אל אריסטו רבו ומלמדו הגדול ויגד לו את אשר קרהו בארץ הודו...ושם מצאתי בני אדם דומים לנשים ואוכלים דגים חיים“ (יוסיופון עמ' נ"ב). פיתגורס הושפע מתיאוריה קוסמית – שהאלילות הפרסית גם בנויה עליה – של אלילי האור והחושך ועל פי זה הוא בנה את תחום ההגדרה של המספרים השלמים ממינוס אינסוף לפלוס אינסוף. התחום של הפלוס, ציין לגביו את אליל האש הטוב ומינוס הוא אליל החושך. ראשית הטבעונית נראה שהופיעה כיוון – על פי הספרות הקיימת – בתחילת בית ראשון. באותה שעה ש, ירד גבריאל ונעץ קנה בים ועלה בו שרטון ועליו נבנה כרד גדול של רומי“ [שבת (נו:)] וברש"י – „והוא איתליה של יון“. הכוונה שם בגמרא – לאותה שעה שנשא שלמה את בת פרעה.

הופעה ראשונה של הטבעונית והצמחונות בכתבי היוונים היא של המשורר הזייד ו"השירים האורפיים" שלו, המטיפים לטבעונית בשם אלילים שונים. כ-200 שנה אחריו מנסח פיתגורס שיטה זו "ומוכיח" שהיא נכונה גם בפזיקה ובמתמטיקה. ה"הוכחה" כאמור הופרסה לאחר שנים והוגדרה רק בתחום צר של המספרים השלמים וממילא נפלה גם כל שיטת הפילוסופיה המתמטית והטבעונית שלו. פיתגורס עמד בראש פולחן שהטיף לצמחונות וסלד מהקרבת בעלי חיים לאלילים, בבית פולחנו הקריבו רק...קורבנות אדם. יסודות אלו ינק פיתגורס מזרטוטטרא, מייסד הדת הבנויה על צמדי הניגודים של כוחות טוב ורע ("מתמטיקה" עמ' 41, הוצאת "לייף").

דת זו התבססה בהודו ובאירן (עד לפלישת האיסלם). ניטשה הגרמני קרא לגיבורו הספרותי – נביא תיאוריית האדם העליון – בשם זרתוסטרא. על פילוסופיה זו נשענה, מאחר יותר בין היתר, תיאוריית הגזע האנטישמית הצינית שנוסדה בגרמניה ושנוכסה לגרעינה האידיאולוגי של התנועה הנאצית בגרמניה, כפי שכבר ציין זאת פרופ. אלברכט דימלינג בספרו "מוזיקה מנוונת בגרמניה הנאצית", בהוצאת האקדמיה המלכותית למוזיקה בקנדה.

בגרמניה התפתחה כבר לפני כמאתיים שנה הסגידה לחיות מחמד, בעקבות השתלטותה של הנצרות הפרוטסטנטית קרוב מאד להמצאתה בגרמניה לפני 500 שנים.

מבנה החשיבה הפרוטסטנטי של השיוויון, כפרט בין האדם לחיות מובע בקריקטורה, שהובאה באנציקלופדיה העברית, שם נראה מרטין לותר, מייסד נצרות זו אוהז במריצה בו נמצאים ראשי נצרות זו בורחים מאימת שליחי האינקוויזיציה הרוצים לחסל אותם יחד עם מרטין לותר, שעליו הוכרו "חרם

הרייך", היינו, הותר דמו. מאחוריו משתרכת אשת לותר, כשביד אחד היא אחוזת את בנה ובידה האחר היא אחוזת כלב ועל גבה תרמיל. תאור זה בא לתאר את הכלב כחלק בלתי נפרד ממשפחת לותר שדגל בשיויון הגמור בין האדם לחיה, אותו הוא החדיר לעם דגרמני. כאשר ביקר בגרמניה, רבי ישראל סלנטר – מייסד "תנועת המוסר" הבחין בסגידה זו ובחיבוקים ונישוקים של בני אדם עם כלבים, הוא אמר – „במקום שמתפתחת אהבה כזו לבע"ח, ירצחו עוד בני אדם ויעדיפו את בע"ח על בני אדם" ואכן כידוע נקבע ב"חוקי נירנברג", במשטר הנאצי, שההורג אדם יהודי אין להענישו, אך הפוגע בבעל חי עונשו יהיה חמור. ידוע שהיטלר עצמו לא היה אוכל בשר. הקשר בין רציחת בני אדם לשיויון זה מופיע כבר בזמן הקדום ומוכיח שהשיויון הוא פיקציה וכאשר לוחמים למען שיויון זה תוך זמן קצר שיויון זה מופר ובעל החי הופך לעליון מעל האדם.

אמנם כבר לפני פיתגורס, היתה תופעה נרחבת בעולם העתיק של הקשר בין העבודה האילית לפרה והעגל לבין רציחת בני אדם, כחלק מפולחן אלילי זה. חז"ל מוסרים לנו את קבלתם דור אחרי דור, על תופעה זו ובמסכת סנהדרין (סו:), מוסרים לנו חז"ל פירוט של משמעות הפסוק [הושע (יג,ב)] - "זבחי אדם עגלים ישקון" ומשמעות זו הובאה שם על ידי כל מפרשי ספרי הנביאים, שמומחי אותה דת מדעית עודדו את האנשים להרוג את עצמם למען פולחן זה של הסגידה לעגל. הפרופסורים המומחים אמרו להם שלכבוד מעשה זה יורשה להם לנשק לפני כן את העגלים. אנו עדים גם כיום לסגידה זו, כאשר ראשת העמותה של צער בעלי חיים בארץ, סוגדת בצורה כה פנטית לבעלי החיים, עד שהיא רואה בכל בעל חי, שרץ או רמש נפש כה עליונה עד כדי ייחוס הנשמה שייש רק ליהודי לאותם בעלי חיים ולפי מיטב השדרוג הנוצרי הפרוטסטנטי, היא מייחסת גם לבעלי החיים את דברי חז"ל "כל המציל נפש אחת מישראל כאילו הציל עולם ומלואו". עם ישראל סבל רבות מכך שהם הירשו לערב-רב ליצור את עגל הזהב. הם איבדו את היכולת לחיות לעד ואת הכתרים שקשרו לראשם במלאכים בזמן מתן תורה.

מרן הגר"מ פיינשטיין כותב בספרו "אגרות משה" [חושן משפט, חלק ב', סימן מ"ז, עמ' רנ"ו] - "הלצורך האדם ליכא איסור צער בעלי חיים", אך הוא מוסיף שם וכותב, שאם ניתן לבצע את הריגתם לא ישירות על ידי אדם, אין להרוג את בעל החי בידים, כי לכך כבר אין את הסיוע האלוקי של "נתן לך רחמים וריחמך" וזה יכול לפתח אצל האדם את מידת האכזריות ורק בלית ברירה, כגון הצורך לבצע את מצות השחיטה, רק אז מקבל האדם סיוע אלוקי שתשאר בו מידת הרחמים ולא תתפתח בו מידת האכזריות. האיסיים וכמה כתות מסביבות ים המלח הושפעו מדת זו במיוחד. השפעה זו נבעה מהדמיון החיצוני של כמה מיסודות דתו ליהודיות. השפעת זרתוסטרא הועברה אליהם בעיקר דרך פיתגורס, כפי שכותב פילון – „האסיים הולכים בדרך החיים הנקרא בפי היוונים דרך פיתגורס". את בית תיפלתו הקים פיתגורס בקרוטונה שבדרום איטליה. הנוצרים הראשונים יצאו מאותם כתות אסיים, כמובא ב"דברי קלמנס" ("ספר הטבעונות", ח"א, הוברד ויליאמס). זהות של פולחנים רבים מקשרת בין הנצרות הראשונה לבין מסורת הצמחונות הפיתגוראית.

כידוע, מייסד הנצרות הפרוטסטנטית הכומר מרטין לותר הטיף שיש לזנוח את הקנון הנוצרי שהתפתח לאחר כתיבת הברית החדשה ולחזור לנצרות הקמאית. נביא שתי דוגמאות:
א. הסגידה לבע"ח – הסופרים הנוצרים הראשונים נהגו לדמות את ישו לחיפושית ולכנות אותו בשם "החיפושית הטובה" (למשל אמברוסיוס בפירושו ללוקוס).

ב. הקרבת קורבנות אדם – הנוצרים הראשונים היו נוהגים להקריב קורבנות אדם לחמור. ציור קיר נתגלה ברומא מראשית תקופת הנצרות. הציור מתאר צלוב בעל ראש חמור. חז"ל דורשים "שבו פה עם החמור" – "עם הדומה לחמור" [יבמות (סב.)]. התיאור שלעיל מראה שמאמר חז"ל זה קשור גם לפרוייקציה העצמית של שאיפת התמוגות של הגוי עם החמור. יש לציין שכתקופה מסוימת ניסתה קבוצת מאמינים בנצרות ("שוברי הדמויות") להלחם נגד הפסלים האילילים בנצרות, אך לא הצליחה. הצדוקים הושפעו מאותה אסכולה אפיקוריאנית – הדוניסטית. הגאון בעל "דורות ראשונים" מתארם באמנתם ובחיייהם – על-פי מקורות רבים – בצורה הדומה ביותר לאסכולה זו

שפע עצום של פילוסופיות התפתחו באותה תקופה. מהו מקורן ?

למעשה נראה, שמקור פילוסופיות אלו נעוץ בעולם האילי הקדום, כפי שידוע לכל היסטוריוסוף מתחיל. ממקורותינו יספיק אם נדע את הכלל ש,,אין חדש תחת השמש" ואת הגישה האחדותית שחז"ל נוקטים בין המכשף מהעולם האילי לבין הפילוסוף, כגון: בלעם המכשף שהוא גם בלעם הפילוסוף (כ"ר פרק ס"ח). אם נתבונן במקורות נבחין באחדותיות מפתיעה בין הטבעונות שהתפתחה ביוון לבין הטבעונות המהווה את בסיס הדתות של המזרח הרחוק. אולם בעוד שהטבעונות היוונית ינקה את מקורותיה מהמזרח הרחוק, עדיין יש לברר האם מקור הטבעונות על פולחניה נעוץ במזרח הרחוק או שמא פולחני הטבעונות במזרח, נשאבו גם הם מדתות קדומות יותר ?

מסורת ידועה בהודו אומרת שמקור שמה של האצולה ההודית – "ברהמינים" – מקורה בשם "בני אברהם" או "ברי אב המון גויים". בני אברהם הם בני קטורה שאברהם כידוע שלחם מעל פניו במוסרו להם שם טומאה [בראשית (כה,ו), רש"י ע"פ ב"ר, ועיין שם ב"שפתי חכמים"] והם התפזרו במצרים וקדמת אסיה. ומסורת הודית טוענת שהם הגיעו גם אליהם והוענקו להם תוארי כבוד ואצולה. הסיבה לכך היא אולי, משום שאברהם אבינו היה מוכר בכל העולם – ,,וכל מלכי מזרח ומערב משכימים לפתחו" (רש"י – ,,ליטול עצה ממנו"). [ב"ב (טז:)] ושם (צא). – ,,אותו היום שנפטר אברהם אבינו מן העולם עמדו כל גדולי אומות העולם בשורה ואמרו אי לו לעולם שאבד מנהיגו ואוי לה לספינה שאבד קברניטא". יתכן, שאומות המזרח הרחוק ובראשם ההודים התנחמו בבנים אלו של אברהם, שהגיעו אליהם מצוידים בשם הטומאה. מסורת זו טוענת, ש"ברהמינים" אלו, הביאו איתם את פולחני הצמחונות הטבעונית ושם הטומאה האילית שלהם. בכדי לאשש אמינות מסורת זו יש לשאול האם בכלל הטבעונות היתה מושרשת באזורנו בתקופת האבות ובזמן יציאת מצרים ?

ידוע לנו שהמצריים עבדו לאילילים קוסמיים (כוכבים ומזלות וכן ליאור). במסגרת פולחן אליל השמש, היה להם גלגל שסימל את השמש אותו היו הם מסובכים. קישוטים בצורת גלגל זה, שנמצאו במצרים ומיוחסים לתקופה שלאחר המבול. ה"ברהמינים" בהודו והסקיתים היו גם משועבדים לגלגל זה. מגלגל זה התפתח מאוחר יותר הצלב הנוצרי וצלב הקרס. בציורים מצריים עתיקים, נראה פר יחד עם גלגל החמה ובין רגליו פתן (סמל המלכות). הפר היה לדידם גם אליל הפריון וידוע כבר מהשולשלת המלכותית הראשונה במצרים. על פי סימנים מיוחדים בגופו של הפר הוא היה נבחר מכין שאר הפרים, ביום מסוים, בעיר מוף, בשעת המולד. לאחר הכתרתו היו מוציאים אותו דווקא דרך השער המזרחי – שהוא כיוון זריחת השמש – אל בית תיפלתם ומאז הוא היה מוצא, רק לצורך תהלוכות חגאותיהם. לאחר מיתתו היו חונטים את גופתו והיו עורכים לו הלוויה בארון בבית קברות מיוחד (סרפיון). פולחן זה התקיים לפחות עד תקופת יוליאנוס קיסר, שתבע מטבעות בצורת פר זה. "הכלי יקר" מסביר שלפי מסורת חז"ל, הפרה כיפרה על עון העגל, כי מטרת שרפת הפרה האדומה כצבע השמש [מסכת בבא בתרא (צא.)] היתה לשרש פולחן אלילי זה – ,,על כן ציווה ה' על שרפת הפרה אם של העגל". הפרה האדומה איחדה באמצעות צבעה האדום, את האילילים המרכזיים של העולם הקדום הפרה, מלכת הבהמות והשמש שצבעו אדום, מלך הגרמים השמימיים..

המצריים עבדו גם לשאר אלילי הפלורה והפאונה (עצים וחיות), כגון תנין, חתולה, כלב, תן, הכבש המפורסם וכמובן לחיפושית, אותה אימצו גם הנוצרים. בקברי מלכות מצריים, חזהו של המלך הפרעוני החנוט, מעוטר בחיפושית גדולה

(J.cerny,Ancient Egyptian Religion 136 H 1952).

מפלגת האיסיים נתפשה תחילה לצד הבריאותי של הפולחן הטבעוני והם לא שהו לעצת חז"ל שאמרה – ,,כך דרכו של יצר הרע, היום אומר לו כך...עד שאומר לו לך ועבוד עבודה-זרה". תוך 300 שנים, האיסיים אכן הגיעו עד לכדי סגידה לבעלי חיים, בייסדם את הדת הנוצרית.

כידוע כמעט תמיד, כשהוזכר אותו חלק עולם של המזרח הרחוק, כדי להבליט את הישגיה, הוזכרה דווקא ארץ הודו. הודו מאז התקופה הקדומה היוותה את האליטה הדתית, אשר השפיעה ביותר על המזרח

הרחוק. אלכסנדר מוקדון אשר משל על כל העולם, „מסוף העולם ועד סופו“ (פדר"א פי"א), ידוע [”יוסיפון“] (פי"א עמ' נ') הוצ' הומינר ירושלים, תשל"ח] שהוא הגיע עד הודו. כיבוש הודו למעשה היווה כיבושו של המזרח הרחוק כולו. בהודו יש פולחן טומאה הרואה בנפש הפרה את בעל החי כבעל כוחות העליוניים ביותר. הפרות מסתובבות בערי הודו בהמוניהם נחשבים שם כטוטם ולאיש אסור לנגוע בהם וגם אם תכנס פרה לחנות ותהרוס שם הכל, איש לא יהין לנגוע בה. השפעתה של אמונה אווילית זו השפיעה כמובן רבות על כל המזרח הרחוק. כמובן, שנבנו חוקים ה"מסבירים", מדוע גם מבחינה בריאותית מסוכן לאכול את בשרה וממילא הבשר בכלל נאסר באכילה, איסור הנובע מיסודות החשיבה של אלילות זו (מו"נ ח"ג פמ"ו). משם הגיעה כמובן אמונה פרימיטיבית זו לאוניברסיטאות ארה"ב, תוך חיזוקה על-ידי "מחקרים אמפיריים". ומשם כמובן לתת תרבות המפגרת של ארה"ב – לארץ ישראל לפני 100 שנים ומאחר יותר המשיכה במדינת ישראל ובמיוחד לקבוצות שנחשפו להשפעותיו של הפנטיזם הפרוטסטנטי, הליברלי ו/או השמאלי מהאגף החילוני הנוצרי-פרוטסטנטי. דוגמה אלילית אקוויוולנטית כזו ניתן אכן למצוא גם באזורנו במצרים הקדומה, לא רק במקורות זרים אלא גם במקורות האמיתיים – בתורה הקדושה ומפרשיה.

בספר שמות (ח, כב), הובא – „וכי תועבת מצרים נזכח לה' אלוהינו, הן נזכח את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלוננו“ וברש"י שם על "תועבת מצרים" – „יראת מצרים כמו ולמלכם תועבת בני עמון. שנאוי הוא למצרים, זביחה שאנו זובחים, שהרי יראתם אנו זובחים“. כמובן, שמדובר על השה – קורבן הפסח, שגם המצריים ראו בו את הכוחות העליונים ביותר מבין הבהמות השייכים לבהמה הדקה ופחדו לשחוט אותו וכל שכן לאוכלו. דברי רש"י מוסברים היטב על-ידי ראשון מפרשיו – "ספר הזיכרון" לרבינו אברהם בקראט (ממגורשי ספרד), על הפסוק [בראשית (ז, ו)] "ויש במ אנשי חיל ושמחם שרי מקנה על אשר לי" – „רצה לומר על הצאן אשר לי, כי המלך (פרעה) וכל עמו (מצרים) מקנה צאן היה להם לגזוז וללבוש ומקרא מלא הוא "ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה הצאן" וכו', אבל לא היו אוכלים אותם ולא כל היוצא מהם, כמנהג אנשי הודו עד היום הזה, שלא יאכלו ולא ישתו כל אשר יצא מבעל חי. ולפי שהרועים חשודים על שתיית החלב, היו שונאים ומתעבים אותם“. עיין גם במפרשים, המפרשים פרטים רבים שנצטוונו לעשות כדי לעקור כל זיק של עבודה זרה ויראה מאותה בהמה. בכך גם מוסברת מכת הברד שרק הצאן שלא הוכנס לכתים נפגע בברד, להורות שהשה הוא נשלט ולא שליט וכן ההזאה מדמו על המשקוף וכו'.

אנו רואים שלא רק לשה העניקו המצריים "כוחות עליונים", אלא לכל חיות הבית, כגון הפרה הנחשבת בעלת הכוחות העליונים ביותר מבין הבהמות הגסות, במעשה העגל, שיצרו הערב רב שיצאו ממצרים, בכשפים (מו"נ ח"ג פרק מ"ו, "תורת העולה" ח"ב פרק מד) וכו'. אם כן רואים אנו כאן, את אחידותו של הפולחן האילי בעולם האילי, על כל חלקיו, ששרד עדיין כיום במזרח אסיה ועל האיסור באכילתו, תוך בניה מקפת של חוקים, אשר להצדקתם הם "מוכיחים" שגם ברפואה הפיזיקלית ובכיפויזיקה איסורים אלו תקפים. אנו רואים כאן, דרך אגב, עוד פן נוסף, את נצחיותם של מצוות התורה, אף שלכאורה כבר נעקרה העבודה הזרה כמעט מן העולם, שוב חוזרת היא אלינו בכל גסותה הפרימיטיבית ממזרח אסיה דרך הקמפוסים האקדמיים בארה"ב ומשם לישראל (אחרי שע"ז זו ניטעה במאה הקודמת על – ידי ההגליניזם והמרכסיזם). ניתן לחוש גם את הפן המוחשי הזה של קיום מצוות הפסח ואכילת הזרוע, כזכר לקורבן פסח מול הפולחן החדש – ישן, שהפך שוב למודרני, כאשר אחד מחוקיו ה"בריאותיים" של פולחן זה, הוא איסור אכילת הבשר. האברכנאל, בתחילת ספרו "מפעלות אלוקים" מביא את דברי הרמב"ם, האומר שכבר 4650 שנה לפניו היו בעולם כל הפילוסופיות כולן. האברכנאל מחשב ומוצא, שכוונת הרמב"ם היא לתקופת דור אנוש, אשר כבר אז התחילו לתעות ולטעות אחרי כל פולחני הע"ז ובמשך זמן קצר התפלגו גם לכל הצורות הפילוסופיות שהיו קיימות בתקופת יוון, המהווים עד היום את הבסיס לכל שיטות הכפירה הפולחניות למיניהן וסוגיהן. רוב העם לא נגרר אחרי שתי כתות קיצוניות אלו (האיסיים והצדוקים) ובסתר ובגלוי הלכו לאורם של גדולי ה"תנאים", אם כי הצדוקים, עושי דברם של רומא שהיתה המעצמה השלטת, שיוו לשלטונם שלטון של רוב, הנה ראינו שכת האיסיים הטבעונית, מקורותיה

הפילוסופיים ההלניסטיים (היווניים) נשאבו מהעולם האלילי שמקורותיו יונקים מהפילוסופיות האליליות מתקופת דור אנוש.

הפולחן האלילי הקדום ביותר בעולם

הגענו במסענו לאחור במנהרת הזמן עד לדור אנוש, אך האם הבקענו כבר את כל ערפילי תולדות האנושות? מסתבר שלא. כ-160 שנה לפני כן, בהיות קין בן מאה שנה, כשהרג את הבל ("מכלל יופי", בראשית דף ל"ו בשם היוסיפון והאברבנאל – בפירושו על ספר בראשית וב"תנחומא"), כבר אז זרע קין את זרע הפולחן האלילי של הטבעונות ואת היחס המיוחד כלפי בעלי החיים.

לפני מספר עשרות שנים, הופיע בסעודת מצוה בירושלים – בה השתתפו כמה מגדולי ת"ח שבירושלים, ובהשתתפותו של גאב"ד "העדה החרדית" הגר"י עפשטיין זצ"ל – משכיל טבעוני. וכשראה את הדגים ערוכים בצלחות, החל אותו משכיל "להטיף מוסר" על כך שאוכלים דגים ובפרט שהם לא חיים. נענה לו הגר"י עפשטיין – „רואה אני לפי דבריך שהנך טבעוני. בוא ואספר לך על הטבעוני הראשון – קין. על בע"ח הוא חס ולא רצה להקריבם לה', אך על אחיו שהיה בשעתו מחצית העולם, הוא לא חס והרגו במחרשתו. זהו סופו של הפולחן של צער בע"ח כשמקורותיו אינם מן התורה“, נבוכך אותו משכיל והתנדף מיד מהמקום.

אכן, הרומאים כתבו כבר בספריהם ש„הלך קין בארץ הודו“ [אברבנאל, בראשית (ד, ט)] והשפיע אולי בכך על פיתוח פולחן זה בהודו מאוחר יותר. הסבר על מקורות ההזנה הפילוסופיים האליליים של קין – פוגשים אנו גם ב"תורת העולה" ח"ב פרק מ"ד לרבינו משה איסרליש (הרמ"א) – „דע והבן כי כל זה נתבאר מסוד הקורבנות, שהאמת היא כאשר כתבתי כי הפסד הבעל חי, הוא מורה על הפסד העולם. ולזה הקדמונים שטעו והיו סוברים שהעולם קודם היה, עובדים לבעל חי שרומז על כל העולם, וזהו היה חטא קין – שהביא קורבנו מפרי האדמה ולא רצה להביא מבעל חי, כי לא האמין בחידוש העולם ובהפסד הבעל חי ולכן לא הביא רק מפרי האדמה, שמורה על חלקי העולם, שהאמין בהם אפשרות ההפסד אבל לא בכללו המרומז בבעל חי, שהביא זרע פשתן, כי הפשתן נקרא בד, ודרשו ז"ל שהוא עולה בד בבד. ולזה הביא זרעו, רוצה לומר, שיש להקריב הזרע המגדל דברים פרטיים וייחודיים הנקראים בד, אבל לא דבר המורה על הכלל“.

אכילת בשר עד נח

הנה ראינו, שאת הקורבנות הקריבו מן החי עד נח וגם בשר אכלו. אדה"ר אכל בשר צלוי ושתה יין שהכינו לו המלאכים בגן עדן [סנהדרין (נט:)]. גם מן הדעות שמתו מאליהן אכל האדם וצאצאיו עד נח, שאז הותר גם להמית ולאכול (רש"י ותוס' שם, במס' סנהדרין וכן מהרש"א ה"לבוש" וה"מזרחי") גם לאותם "ראשונים" ובראשם הרמב"ם (הל' מלכים פ"ט ה"א) וה"אחרונים" ובראשם הרמ"א ("תורת העולה" ח"ב פ' מ"ב) הסוברים שלא הותר לו לאכול, גם הם אלו הלוחמים הגדולים ביותר נגד הטבעונות והצמחונות ("תורת העולה" ח"ב פרקים ז, מד, רמב"ם מורה נבוכים ח"ג פרק מ"ו ועוד). הם כתבו, ש„ציונו ה' להקריב אלו השלושה מינים לבד מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן“, כי שלושה מינים אלו העולם האלילי לא היה מקריב ולא היה אוכל, כמפורסם אז. שזו היתה גם דעת כת ה"צאבה", אך האם גם טבעונות אליליות זו היה לה קשר לטבעונות המזרח הרחוק?

בעולם האלילי הקדום החל מקין ומתקופת דור אנוש שלטו אמונות אליליות דומות החל מיבשת אמריקה – שם התגלו במרכז היבשת צורות אליליות ידועות – מדברי חז"ל במסכת ע"ז – וכלה במזרח הרחוק. (מו"נ ח"ג פ' מו), אלא שהרומאים בסיועה הנמרץ של הנצרות החל מתחילת המאה ה-3 למנינים, כאשר קיסר רומא התנצר בניקאה, השכיחו עולם זה, בכל מקום בו הם שלטו, על אף שנשארו שרידים בפסלי הכנסיות הנוצריות (אף שעקירתם המוחלטת מהעמים, התרחשה רק במקומות שהגיעו אליהם ריכוזי יהודים). באמריקה, למשל, ברמת בוליביה, בעיר הרפאים טיאהונקו, נמצאו סמלים מיסטיים רבים מעולם הכשוף העתיק. כגון דמות השטן ואשתו המשורטטת באותה צורה כפי שמובאת בספר "רזיאל המלאך"

וכן פירמידות בעלי אותה צורה לשימוש אלילי ככמצרים העתיקה. שלל דוגמאות נוספות מובא בספר "שער יוסף" [הוצ' מכוך "שער יוסף", ירושלים, שנת תשמ"ג, בפרק הדין "על דניקן וספרי" עמ' קס-קצ].

כמובן שגם באזורנו – ששימש כפרשת דרכים של דתות שהומצאו – היו כל אותם פולחני הע"ז על כל סמניהם ולא רק בתחילת עידן הסטיה האנושית – דור אנוש מהאמונה באלוקים, אלא גם עדיין בתקופת האמוראים. אנו פוגשים מקומות באזורינו שבנו שם בתי ע"ז בצפיפות – „על כל תלם ותלם“ [תלמוד בבלי, מסכת סנהדרין (קב:)]. כמו כן אנו רואים כיצד בנו בתי ע"ז אף בדירות בהם גרו יהודים ממש בסמוך [שם, מסכת עבודה זרה (מז:)]. כמו כן אנו פוגשים בקיני ציפורים שקיננו בראשיהם של בני אדם, לא רק במזרח הרחוק אלא גם באזורנו..

משכיל אחד, היינו, יהודו-נוצרי פרוטסטנטי, בערך בשנת תר"ס, התלוץ אז, באחד העיתונים העבריים כאן בארצנו, על דברי חז"ל אלו וכתב שחז"ל התעסקו בדברים בלתי מציאותיים ושטותיים (עפ"ל). והנה כ-30 שנה לאחר מכן, פרש לגמלאות הנציב הבריטי העליון של טיבט במזרח הרחוק ופרסם את זיכרונותיו ב"טיימס" הלונדוני. בק היתר הוא כתב שם על הדברים המוזרים שהוא ראה שם. הוא מזכיר גם את שני התיאורים האלו המוזכרים בחז"ל – את הגודש האדיר של בתי הע"ז שם על כל צעד ושעל ושלפעמים נתקלים שם ברחובות הבנויים רק מבתי ע"ז. כמו כן הוא מזכיר שם, שהוא ראה את מנהגם המוזר של נזיריהם מסוג ה"דאלי למה", היושבים במשך שנים ללא נוע, עד שציפורים בונים על ראשיהם – המכוסים כוץ מוצק – את קיניהם. רבי רפאל קצנבלויגן וצ"ל נתקל בזיכרונות אלו וזכר את דברי אותו משכיל יהודו-נוצרי שוטה, צירפם יחד ופרסמם בעיתון.

דברים אלו מתקשרים היטב עם תופעת כת הנזירים האיסיים שחיו גם כן באזורנו – במדבר יהודה, אשר מנהגייהם הטבעוניים תואמים להפליא את כתות הנזירים במזרח הרחוק, היינו, הינזרותם מבשר, אכילת ירקות וצמחים בלבד וכן את עקרונות הקומונה (בלטינית: שיתופיות) אותם אנו מכירים היטב מהתחזרותכויות היהודיות כאן בארץ. כגון תנועות הנוער החל מ"השומר הצעיר" ועד "בני עקיבא" שעיצבו את אורחות חייהם על פי הקומונות הפרוטסטנטיות של "האחים בורדרהוף" שאליהם הם שלחו שליחים כדי ללמוד כיצד לעצב את הקיבוץ הדתי, האמונות על עולם מושגים אלילי זה – של הקומונה והקומונר וההתבודדות בקבוצות בגרעיני נח"ל ולאחר מכן בקיבוצים תוך גידול ירקות וצמחים ובע"ח ותוך "שמירה קפדנית" על הסרת כל רסן מוסרי, וחיים מבוהמים "משותפים" על בסיס מבנה החשיבה הנוצרי הפרוטסטנטי השיווני. ידועים "המקלחות המשותפות" בקיבוצי השומר הצעיר והמלחמה נגד הקמת מקוה, למשל בגרעין "גלבו" על הר גלבו" של "בני עקיבא", כאשר ניסה אחד מחברי הגרעין להעיר שיש צורך במקוה, הוא כמעט הוצא מהגרעין, בעוון סטייה מחוקי הפולחן המרכסיסטי השיווני, כאשר נכדיהם של אותם כתות שחיו בקומונות אלו – שוב נחשפו לפני כ-20 שנים כאן בארץ לגרסה המשופצת של המרכסיוזם בנוסח הפולחן שעוצב באקדמיה בארה"ב "השמאל החדש" (The New Link), החלו נכדים אלו ללגלג על סביהם וסבותיהם שהם אינם חיים ברוח הזמן והם מיושנים. כאן בנקודה זו "הפתיעו" אותם הסכתות ובגאווה סנילית יכלו "להתפאר" לפני נכדיהם, שהם עדיין לא יצאו מהאופנה, אומנם הם חיו על-פי הגרסה הנוצרית-מרכסיסטית הישנה יותר, אולם גם הם דגלו ברעיונות היסוד המשותפים של התבמות מוסרית טוטלית – „גם אנחנו הלכנו עם שורטס אלא שקראנו להם בשם הרוסי ולא האמריקאי“. גם הם ערגו על "הגשמת" חיי הקומונה הטבעוניים כמו הנזירים שבקצה העולם – המזרח הרחוק, רק על-פי ניסוחו הנוצרי-פרוטסטנטי מהאגף החילוני של מרכס ולא של משפציו. הכיסוי האידיאולוגי לפריצות והמתירנות של השמאל הישן והחדש על בסיס השיוון הנוצרי-פרוטסטנטי בין האדם ובעלי החיים, שגם הם הולכים בלי לבוש ואין מתקיימים אצלם חוקי העריות, נשאב מתרבות האם של השמאל – החברה ההודית. שבט ה"גונד" הוא הגדול שבשבטים הפרימיטיביים בהודו ובעל השפעה על כלל החברה ההודית. התנהלותו של שבט ענק זה מושתתת בין היתר על פריצות מתירנית. תופעת ה"חינוך המתירני" שבסיסו מעוגן באיבוד צלם אנוש, מקורו במנהגיו של אותו שבט פרימיטיבי [R.W. LANEL \ THE TRIBES AND CATTEO OF THE CENTRAL PROVINCES OF INDIA 3 39-143 1916]

כיום מתקיים כאן בארץ ישראל במלוא חומרתו מימושו של מאמר חז"ל – „כשהם יורדים, יורדים מטה מטה“ והכוונה לפעולותיהם של שרי החינוך המדורבנים באמצעות אלימות משפטית את הורדת מערכת החינוך לרמה פרימיטיבית ובהמית זו והתוצאות הם בהתאם, כגון: היותה של "הברה הישראלית", המורכבת מהציוניים והציונים הדתיים, במקום הראשון בעולם באלימות הנוער על-פי דו"ח האו"ם ובמקום השני בעולם באלכוהוליזם החל מגיל 12, כפי שהופיע בפירסומי עמותת "עלם".. הנצרות עצמה התבססה בתחילתה רבות על אותם קבוצות איסיים טבעוניות, כאשר אלמנט משיחיות השקר שלט בהם היטב והם אף גרמו למרידה ברומאים – כפי שכתב ה"יוחסין", שדבריו הובאו לעיל – וכונו בחז"ל כ"בריוני".

אחרי תחילת היווצרותה של הנצרות הממוסדת לאחר התנצרותו של קיסר רומי בניקאה, כשהוא משליט את הנצרות באכזריות ברחבי האמפריה הרומית, היו מאבקים בין זרם זה בנצרות אשר גרס התבודדות, הצמדות לטבע וסגפנות, לבין הנצרות הממוסדת החדשה אשר ספגה את דעותיה מהסטואיזם בנוסח זנון, מהעולם האילי באירופה ומעט מושגים מהיהודיות. ברם, עם התבססותה של הנצרות, נוצחה מגמה זו וכיום ניתן למצוא רק שרידים ממנה, כגון המנזר "סנטה קתרינה" בסיני, מנזר השתקנים ועוד כמה מהדומים לה, שהם למעשה שרידי סוג האלילות בראשית היווצרותה של הנצרות, אשר השמאל החדש – הינו המשך עקיף שלה.

החזרה המחודשת של הפילוסופיה האלילית הטבעונית למערב

כאלף שנים (1500–500 לסה"נ) גוועה לה הטבעונית האיסיית באירופה הנוצרית. במנזרים הנוצרים שכן היו על-פי הטבעונית, נתפסה הטבעונית רק כסגפנות ולא כאורח חיים מלא של גוף ונפש. החל מה-116 למנינם בעקבות המצאת הנצרות הפרוטסטנטית שלחמה להחזרת הנצרות הקמאית, מתחילים להופיע אירופאים שונים שהיו במזרח והושפעו מהאלילות הטבעונית במזרח. השפעה זו החלה להכות שורשים באירופה, בפרט לאור השחיתות והרהבתנות שהיתה נחלת הכנסייה והשלטון ורפואה מפגרת. ראשי אסכולות פילוסופיות נוצריות פרוטסטנטיות כוולטר וג'ון לוק הטיפו להומניזם, לצער בע"ח ולטבעונית. הטפה זו נתנה את האות לחזרתה של הנצרות למקוריותה – אורח החיים האיסיי של כתות ים המלה. בתקופה זו החלה להתפתח רפואה הומנית, מאתים שנים אחרי חדירת הטבעונית לאירופה היתה כבר הטבעונית נורמה חברתית, אך אין ספק שהמדינה דרכה חדרה הטבעונית היהודית לראשונה בצורה מגובשת כפילוסופיה מדעית היא גרמניה הנוצרית הפרוטסטנטית.

לפני כמאתיים שנה, גרמניה היוותה קרקע מזון עשיר לפריחתה. מיסטיקה ורומנטיזם, חיפוש פולחנים שאין מקורם בתרבות שמית, היוו את המסד לפריחתה של פילוסופיה פולחנית זו. גאורג וילהלם פרידריך היגל (1770–1831 לסה"נ) היה האחראי הישיר לביסוסה הפילוסופי של גישה זו. ג. ו. היגל ישב זמן רב בספריה האוניברסיטאית הגרמנית בטיבינגן בה למד ונבר שם בכתבי יד עתיקים. לבסוף הוא גילה קובץ כתבי יד מן המזרח הרחוק שהיווה לגביו את הבסיס לפילוסופיה שלו ושם הוא יצר לראשונה את המסר שלו למערב הידועה יותר בשמה "הדיאלקטיקה ההגליינית", העוסקת בכוחות שמימיים אליליים אשר הם מנוגדים – "רוח ההיסטוריה" ו"רוח העולם" (Welt Geist), השולט בהיסטוריית העולם בצורת עליות וירידות של תקופות, כאשר בסך הכל כח זה שרוי בעליה. מושג ה"היסטוריה", היינו תחום מחקרי של המודלים הסוציו-פילוסופיים, על בסיס מבני החשיבה הנוצריים-פרוטסטנטיים להבנת תולדות האנושות, השתלטו במערב על לימוד העבר והפכו למטבע לשונית מדוברת המבטאת כל דבר מהעבר.

פילוסופיה פגאנית (אלילית) זו התאימה – לפחות לדעתו של היגל – לתפיסה הפאגנית של המזרח הרחוק, בנוסח הבודהיזם וה"ודות" הברהמיניות, אך מי שנתן את הדחיפה המעשית לפרסומו וביסוסו בכל אירופה, אין ספק שהיה המשומד קרל מרכס (1818–1883 לסה"נ). תלמידו הרעיוני של היגל ק. מרכס, שהיה בנו של פקיד המיניסטרוניון האוסטרי, קורבן האמנספיציה, השתמד עם משפחתו בהיותו בן שש. משומדים אחרים – ברדיצ'בסקי, רנ"ק וגרשום שלום – יישמו אומנם את ההגלייניזם בעיוות תכנים

בשטחים שונים ביהודיות. ברדיצ'בסקי שהיה סופר משכיל יהודו-נוצרי, יצר על-פי הגל את "הספרות העברית" יחד עם עוד "סופרים". רנ"ק שהיה מראשי "חכמת ישראל" הנוצרית-הפרוטסטנטית ניסה לעוות בזמנו – על-ידי ספריו – את התורה שבע"פ. ספריו היו אחד מהגורמים הראשיים שגרמו להגאון רבי יצחק הלוי רבינוביץ, בעל "דורות ראשונים" – חברו של רבינו חיים מבריסק זצוק"ל, לחבר את ספריו כדי להראות את סתירות העצמות הרבות של רנ"ק, בניסיון לעוות את התורה שבע"פ, כדי שיתאים לשיטה ההיסטוריוסופית המעוותת שלו. שיטה זו כאמור היתה הפילוסופיה ההגליינית. פרופ' נתן רוטנשטריך ראש המחלקה לפילוסופיה ב"אוניברסיטה העברית", מוכיח את גישתו ההגליינית של רנ"ק (ר' נחמן קרוכמל), ב-40 עמודים, בחוברת ציון מס' 1. מחקרו מיותר, כי אף בקריאה שטחית בספרי רנ"ק זועקת מתוכם האלילות ההגליינית.

פרופ' גרשום שלום מינה את עצמו לטפל בנושא המקודש ביותר בעם היהודי – בנושא הקבלה. הוא דאג לעוות ולעקור כל זיק של קדושה מהקבלה. וכאשר היו שואלים אותו שאלות בסגנון של, "מה לעשוי בתוך ביתי?", "מה לחיצון שבחיצונים בהיכל הפנים שבפנימיות?", "ענה כעבד נרצע נוצרי-פרוטסטנטי של היגל רבו, שהוא פועל על פי ההנחיות של תיאוריית היגל. כמו כן, אף קתדרה ומכון בנו לו באוניברסיטה העברית מכספי משלמי המסים, כדי שיוכל להרוס ביתר שאת ובישוב הדעת את קדשי ישראל, שם ב"אוניברסיטה העברית". כמו כן, גם את ה"מתירנות המודרנית", שפירושה המעשי הוא הסגידה לזימה אשר היתה אופיינית לעולם האלילי הקדום, ונובעת משיטת ה"חזרה לטבע", הוא יישם כלפי עצמו בצורה שאין הנייר סובל את העלאת תיאורו בכתב. אלמנט משיחיות השקר ההגליינית שולבה ב"משנתו", בהצהירו שהציונות היא השבתאות המודרנית, ציטוטיו על כך וכן של שאר ראשי הציונות שהושפעו מהרעיונות המשיחיים בנוסח היגל, ניתן לראות בספר "קורות הצבי", ישי כהן, ירושלים, תשמ"ו, הקדמה, עמ' 97.

ק. מרכס בחר לאור נסיונו ככתב פרלמנטרי – להוריד את האלוהות ההגליינית לאדמה" כלשונו, כדי שהמונים יוכלו להיאחזו בה. הוא מיזג את ההגלייניזם עם הסוציאליזם ויצר פולחן חדש על ידי קונדנסציה (עיבוי) של המבנים האנליטיים הערטילאים של היגל. כאן כבר ניתן כר נרחב לכל אותם תכנים הומופאטים וצורות החיים המשותפים, תוך ביסוס מבנה החשיבה הנוצרית-הפרוטסטנטי של השווינויות. מרכס היה תדיר מתאונן – כששמע על יישום המרכסיות ברוסיה – הפרימיטיבים האלו ברוסיה אינם מסוגלים להבין את רעיונותי הלוואי וינחוו ידיהם מכך". פרימיטיבים אלו ברוסיה, הוו את תרבות-האם, של אותה תת-תרבות של השמאל ששטף את ארצנו במאה האחרונה והרס בה כל חלקה טובה, כאותם "מאות שחרות" ברוסיה הצאריסטית, כשהכוונה היא, לכל החבורות הסוציאליסטיות ומרכסיסטיות בארץ החל ב"קומוניסטים הליברליים" בר"ץ ומאוחרות מר"צ וכלה ב"פועל המזרחי" שהשתלטה על הציונות הדתית. ה"דיאלקטיקה המרכסיסטית" בנויה על בסיס הנצרות-הפרוטסטנטית החילונית הלוטרנית, מה"אנטי תזה" המיוצגת על ידי ה"קפיטליזם", הנוצרי-פרוטסטנטי הקלוניסטית שהתפתחה במיוחד על ידי מייסדי ארה"ב וה"תיזה" המיוצגת על ידי "מעמד הפרולטריון", מעמד – שלידו של ק. מרכס פעם חי בצורה טבעית של חיים בחיק הטבע, עם מאכלים טבעיים ורפואה טבעית, בשווינויות נוצרית-פרוטסטנטית של הקומונה, וכעת מנוצלת על ידי המעמד המנצל. ה"משיח" של מרכס יהיה זה שיחדיר לתודעת ה"פרולטריון" את מצבו ויגאל אותו, ויחדיר אותו למצב הטבעי שלו, עם פשטותו הטבעית ותנאים סוציאליים אופטימליים. זוהי תקופת ה"סינתזה" הקדומה.

בכל אירופה לפני מאה שנה, בחוגים שהשפעת המרכסיות היתה מרכזית, הוקמו קומונות על-פי כל כללי פולחן אלילי זה. המרכסיות ניצל גם את הפסיכואנליזה הפרוידנית כדי לדחוס לתוך המרכסיות את האלמנט של התודעה, הפריצות ואיסורי עריות כחלק מ"שחרור" האדם והחזרתו למצבו הטבעי, על ידי שווינויות נוצרית-פרוטסטנטית פנטית, היינו, גן חיות מהלך שעל פי קביעת מרכס, העולם היה פעם כך נראה. ניסוחים יותר מדויקים של הפולחן שלו – תלויים באינטרפרטציות של תלמידיו הרעיונים – הניאו-מרכסיסטים, קמינקא, פלכנוב, לבריולה, גולדרינג למשל בספר לילדים "בעל זבוב" ועוד, אשר שכתבו את כתביו כגון "כתבי שחרות" ועוד לפי רצונם. פוירבך הגדיל לעשות כאשר קבע על-פי האינטרפרטציה שלו ש"האדם הוא מה שהוא אוכל".

המרכסיוזם וארה"ב

עד למלחמת העולם השנייה לא היתה החשיבה המרכסיסטית מספיק דומיננטית, כדי ללחוץ על מוקדי הגירוי האינטלקטואליים של האליטות החברתיות בארה"ב. הסיבה המרכזית לבלוימת כניסת המרכסיוזם לארה"ב, ניתן לראות בכך שלמשטר בארה"ב, שכל כולו היה קפיטליסטי, היו שורשים תיאולוגיים נוצריים פרוטסטנטיים קלוניסטים סוציופילוסופיים עמוקים, בתהליך בנייתה של ארה"ב כמדינת היוזמה הפרטית והמצליחנות, כדברי קלוין "אלוהים אוהב את המצליחנים" וכך התפתח תת-המבנה של מבנה החשיבה של הארציות והחומריות הנוצרי פרוטסטנטי – "הקרייריזם". כאמור, שורשים אלו נעוצים בקלוניזם הנוצרי הפרוטסטנטי באירופה המנוגד לצורות האיסיית של חיי שיתוף וטבעונות. מרכס על-פי מה שראה באירופה בנה את הקפיטליזם כמודל אנליטי של מקור הרוע והגדירו כ"אנטייתזה" למצב האידיאלי, בעוד שכאמור ראתה החברה בארה"ב את המשטר הקפיטליסטי הנהוג בה כפונקציה טרוויאלית של התגשמות הצדק החברתי.

ברם, דבר מה התרחש באירופה המערבית שלאחר מלחמת העולם השנייה וכן בארה"ב, שאפשרו את חדירת המרכסיוזם לארה"ב.

בתורת ישראל, כל זמן שעם ישראל נהג על-פי התורה, גם חיינו הפרטיים והציבוריים היו פורחים ומשגשגים ואם חלילה להפך, הרי חלה תוך פרק זמן מסוים – התדרדרות מהירה בחיינו הפרטיים והציבוריים. בכל מה שמחוץ ליהודיות – דת נוצרית פרוטסטנטית שייצרה את מושג האידיאולוגיה, פילוסופיה פולחנית או כל הגדרת מערכת אמונות אחרת, מתרחש תהליך הפוך, כל זמן שמערכת אמונות או חוכמות או המדעים שיצרה נצרות זו, מהה מסר תיאורטי בלבד, הרי שמסר זה באופן ררשמי לפחות דינמי ומשגשג, אך כמעט מיד כשמערכת זו מיושמת, היא מתנפצת אל קרקע המציאות, הבנויה מאינסוף רכיבים מחד ומאחדות אלוקית מאידך, שבגבולות המוח האנושי מכלול זה אינו ברכושר שליטה וצפיה פרספקטיבית והוא אשר קרה באירופה שלאחר המלחמה.

המדינות שוקמו במהירות לאחר מלחמת העולם השנייה ונכנסו לעידן של שפע כלכלי, במדינות רבות בפרט במזרח אירופה, הממשלות היו מרכסיסטיות-סובייטיות. כל הצפיות של השוויון הכלכלי מומשו. אך ה"משיח" המרכסיסטי המיוחל כלל לא התחיל להגיע, להיפך במערב אירופה החלו לצוץ לפתע אינספור בעיות חברתיות בלתי צפויות. השפע הכלכלי הביא עמו בעיות חמורות של שחיתות, חומרניות, ניכור חברתי, והתרופפות הסדר המשפחתי והחברתי. הורגש הצורך במציאות "משיח" שקר תורן חדש ובניסוח מחודש של המרכסיוזם והדגשים חדשים של הבעיות החדשות. השפע הכלכלי שהורגש בצורה חזקה יותר בארה"ב, גרם לאותם בעיות אך באקוטרות ובעוצמה חזקה יותר. המושג של "קפיטליזם מנצל" של המרכסיוזם הדוגטי הישן התחיל להראות, יותר ויותר כמושג אנכרוניסטי והמגבלות לכניסת המרכסיוזם לארה"ב הוסרו.

באירופה הטביע את חותמו על ניסוח מחודש של המרכסיוזם המחמוטט, פרופ. קמינקא מאוניברסיטת ברלין.

בארה"ב, בשלהי שנות ה-60 למנינם, מניח המשומד, פרופ' הרברט מרקוזה, את היסוד לשמאל החדש (New Link), היינו, לא אותו מרכסיוזם דוגמטי שהגביל את כניסתו לארה"ב אלא מרכסיוזם המשולב עם אלמנטים חזקים של פולחן הליברליזם הדוגמטי של הנצרות הפרוטסטנטית הקלוניסטיית. אם עד כה תקף המרכסיוזם רק שיטות משטר, כעת עם כריתת ברית בינו לבין פולחן הליברליזם הקיצוני נפתחה בפניו הדרך, לכבוש את מעוזי הפולחן של המדעים והאומנויות הפרוטסטנטיות. הסטריאוטיפ הפולחני של העולם הפאנגי (האלילי) הקדום והמודרני מוכר:

שלב א' – תסיסה לעברו של כוון חדש בתחום המשמעויות החוייתיות של היצרים והתאוות.

שלב ב' – ניסוח מחודש של מערכת האמונות הקודמת, המעניק לציבור הנחות תחושה נורמטיבית מהוגנת.

שלב ג' – העברת המסר הנ"ל להמונים על ידי אספות ותקשורת דמונית, תוך כדי ביסוס סובלמטיבי נוסף וטיוח היצרים והתאוות המנחים תהליך מהפכני זה. כל זה חשוב לשלב הבא:

שלב ד' – "ביסוס עובדתי" – בשלב אחרון זה מגויסים כל הגמוני הפולחן הבכירים במנזר האקדמיה של הנצרות פרוטסטנטית "להוכיח" שניסוח חדש זה הוא למעשה "אמת עובדתית אובייקטיבית" לא עוד "אמת נורמטיבית" שכל ייחודיותה הוא בעצם היותה נורמת חיים או חשיבה "מהוגנת", על אף שפזיקת הקוונטים הפריכה את היסוד המדעי של האובייקטיביזם, אלא שהיא מעוגנת ביסודות החברה (מושג פרוטסטנטי), הפזיקה וכלל הבריאה.

מהבולטים באותם הגמוני הפולחן החדשים, באקדמיה בארה"ב היו כאמור פרופ' מרקוזה וד"ר טימותי לירי "נביא ההירואין".

ה"שמאל החדש" אימץ את מרקוזה למורה דרכו האידיאולוגי, זאת בעקבות ספרו "האדם החד-מימדי", בו הוא תוקף את חברת השפע ומשפץ את המרכסיוזם הדוגמטי שפשט את הרגל.

בנושא החברה והרוח, מלאכתם היתה יחסית קלה. כיום אנו יודעים על מושגי יסוד מרכסיסטים, שהפכו למושגי יסוד בתרבות המערב ואנו אף משתמשים בהם בשפתינו, במובנם הבנאלי הכלכלי, כגון: מעמד בינוני, מעמד גבוה, או תודעה, הכרה, תת-הכרה תת-מודע ותזה. מבת בריתה החדשה – הפולחן הליברלי הפרוטסטנטי, נלקחו המושגים פתיחות, ליברליות, פלורליסטיות שהפכו מאד נזילים במסגרת הקצנת מבנה החשיבה הפרוטסטנטי של השיוון וכו'. עיקר המערכה ניטשה בתחום החוכמות הטבעיות. כאן המלאכה כלל לא היתה קלה. היעד המרכזי למלחמה זו, היתה חכמת הרפואה. שני הפולחנים הפנטיים הללו קידשו עליה מלחמת חורמה ועדיין לא הכריעה סופית, אך נחלו בשלב זה ניצחון מוחץ, כאשר הרפואה הקונבנציונלית, לאחר הפרכת יסודות המדע המודרני, היינו, הנוצרי פרוטסטנטי, הסכימה להכניס את הרפואה מהמזרח הרחוק, כאן בארץ, לבתי החולים ולקופות החולים שלה.

הרפואה הקונבנציונלית עדיין מסרבת לראות בה "רפואה אלטרנטיבית" והיא קוראת לה רק – "רפואה משלימה" (קומפלמנטרית), כשם ומשום שנילס בוהר קרא לניסוח גישתו בפזיקה של הקוונטים – "קומפלמנטריזם", מושג המבטא את היתכנותה של הכנסת מתודות לא מדעיות לשפת המדע.

הרפואה החד-מימדית

**עד יעקב לא הוה חולשא אתא יעקב בעא רחמי והוה חולשא
(רש"י – ,,שיחלה אדם לפני מותו ויצוה לביתו" (ב"מ פז.))**

בימי קדם, כל זמן שעם ישראל עדיין לא גלה מארצו וקול המון נביאיו עדיין ניסר בחלל ארצנו, היתה הרפואה בנויה על אדני האמת. הידיעה האחדותית של הנביאים ביחס לבריאה בנתה רפואה אינסוף-מימדית, והינחתה את הרפואה העולמית. אולם מאז גניזת ספר הרפואות על ידי חזקיהו [פסחים (נ"ו.)] ועם גלות ישראל מארצו, פסקה נבואה מישראל. כאשר נעתקה התורה ליוונית, ירד חושך על העולם. ועדיין היו משמשים חז"ל ברוח הקודש ו"סוד ה' ליראיו" וכך יכלו לדעת חז"ל את החוכמות בשלמות [מהרש"א, מסכת גיטין (ס"ח.)].

פוגשים אנו את שמואל מראשוני האמוראים, שיכל לומר שמלבד שלוש מחלות הוא יודע את רפואתה של כל מחלה, ללא תופעות לוואי עם לקיחת הרפואה [ב"מ (קיג:)]. רדיפות וגזרות שסבל העם היהודי השכיחו ממנו את אוצרות החכמה בנושאים אלו ומאז נשמטו מהרפואה העולמית יסודות הרפואה האחדותית ובכך הידרדרה והפכה לרפואה רב-מימדית. באלף השנים האחרונות חלה החמרה נוספת וכיום, בכל העולם ובפרט בעולם המתועש אנו פוגשים רק רפואה סטטיסטית, חד-מימדית. על מהותה של הרפואה החד-מימדית ומקורות ההזנה שלה בפרק הבא שלפנינו.

מקורות ההזנה של הרפואה הקונבנציונלית

מקורותיה של רפואה זו הם בדתות הפילוסופיות היוונית והרומית שהיו שיכתוב מחודש של העולם אלילי, כאשר העיצוב הלוגי של שבעת החוכמות – שהובאו ליוון האלילית על-ידי נכדו של עשיו – מהווים בה את האלמנט הקרדינלי. ברם, עם השתלטות הנצרות על אירופה – בה היתה הדת היוונית על פילוסופייה רק מוקד פילוסופי אך לא חזות הכל – חלו שינויים מרכזיים בתפיסת הרפואה. נתמקד על הבולט שבהם. אחד מיסודותיה העיקריים של הנצרות – אותן היא שאבה בעיקר ישירות וברזומנית מהאלילות והפילוסופיה היוונית אך בקיצוניות יתר – היתה הדיפרנציאציה, הפיצול הטוטאלי והפנאטי, בין הנפש והגוף.

קיצוניות זו התבטאה בכל תחום, כולל בתחום האישות. השאיפה היתה להינור לחלוטין מכל מה שקשור לגוף, בעוד שבזמננו העולם מסר לנו את "שביל הזהב" המדויק של צירוף וזיכוך הגוף. בכך מתעלים למעלה ממדרגת המלאכים.

רפואה זו – שעתידה להיקרא "קונבנציונלית" – גרסה שגוף החולה מתרפא רק ע"י תרופות גופניות. רפואה זו נעדרת ממושגים של "אורח חיים" (דיאטה) רפואי לגוף ולכן ממילא אין ברפואה זו מושג של "רפואה מונעת" וכן לנפש הבהמית אין מושג של אורח חיים נפשי. ישנו רק מושג אחד – "נפש", אותו יש לטפח ולהביאו לשיא, ואז האדם הופך ל"קדוש" וזה אמור להיות האידיאל. השאר, היינו, הגוף והארציות אינם צריכים להיות ברייהתייחסות, מלבד מינימום שבמינימום. על-פי רפואה זו, אם האדם מתייחס אל הגוף והנפש הבהמית שלו מעבר למינימום זה, הוא חייב לדכא התנהגות זו, כי אם יש דרישה אלמנטרית לחלקים אלו הרי שזה פסול (ואילו התורה אומרת לנו שאין זה פסול, ולהפך, אלוקים ברא כך את האדם וזו גדלותו של האדם שהוא כן משתמש בכל החלקים – גוף ונפש, על ידי שיעבודם וזיכוכם, כי רק כך מתקיימת תכלית הבריאה, על ידי שיעבוד כל מה שברא אלוקים לשמו יתברך).

כתוצאה מגישה קיצונית זו ועל רקע של גישה זו נוסדה הפקולטה הראשונה לרפואה בכנסיית בולוניה באיטליה, כאשר הטיפול בגוף וריפוי, נעשה במנותק לחלוטין מהאינטראקציות שבין הגוף והנפש, וכל שכן מהאחדותיות הקיימת בינו. בכך למעשה כל הידע הרפואי מעוות מעיקרו. אמנם, גם ההקצנה של מבנה החשיבה הפרוטסטנטית של הארציות והחומריות לכדי מטריאליזם, היינו, שיש רק חומר ביקום ואין כלל רוחניות תרמה לקיבעון. כתוצאה מפיתוחה של פיזיקת הקוונטים ששללה את המטריאליזם והראתה שקיימת רוחניות ביקום ומהמאבק נגד הממסד הכנסייתי על ידי הפולחנים הפרוטסטנטיים הפוסט-מודרניים, היינו, הליברליזם והמרקסיזם המשוּפָּץ הפוסט-מודרני ירדה קרנה של הנצרות הממוסדת הלותרנית הפרוטסטנטית והקתולית, נצרות זו הפסיקה לשמש גורם מפרה בתחום הרפואה ועלתה קרנה של הנצרות הפרוטסטנטית הקלוניסטית. החזרה לטבע – ל"תיזה" המרקסיסטית המשוּפָּצת, הלמה מפעם לפעם גם בתחום הרפואה, עד שלפני כמה עשרות שנים כתוצאה מלחץ פולחני מודרני, נפתחו כמה מחלקות בכתי חולים, אשר "מובחנות" בחולים אלו, מחלות שיש בהם קשר בין גוף ונפש. ברם, הרפואה הקונבנציונלית הבנויה על אושיות הנצרות המטריאליסטית פרוטסטנטית והקתולית הממוסדת, אינה יודעת כיצד להתמודד עם אותו שעטנו פתולוגי – שנכפה עליה בלחץ הפולחן המתחרה – ואף אינה רוצה למצוא לו שם ספציפי וקוראת לו בשם המתאים עדיין להשקפת הפולחן הנוצרי הקתולי "מחלות פסיכוסומטיות" ובלטינית: "פסיכו"–נפש, "סומו"–גוף, וכן "מחלות פסיכואימונולוגיות" (הקשר בין הנפש והחיסון הגופני ממחלות), היינו, השקפת הפולחן הנוצרי – מחלות הקשורות לגוף אינם קשורות לדבר אחר ואם מוצאים כן קשר, זה סוג מחלות יוצאות דופן לא נורמליות.

לעומת הרפואה הקונבנציונלית, ניסה המרקסיזם האורתודוכסי הסובייטי – שהגיע בברה"מ לשלטון – בשנות כהונתו של הרודן סטלין, לבנות את השלב הרביעי של השלטת המרקסיזם הישן מתוך "עובדות מדעיות". הוא ניסה ליצור "גנטיקה מרקסיסטית" ע"י פרופ' לבטושנקו, אך לבסוף נסוג מכך. ו"הוחלט" שהוא "טעה" בעקבות מות סטלין. כל הענפים הרפואיים שאנו שומעים עליהם כיום בצורה כה נדושה ובנאלית – פסיכיאטריה, פסיכולוגיה, מחלות פסיכוסומטיות, האלרגיות (רגישות הרגש), רפואה מונעת,

(יוגה וכו'), דיאטות – אלו ענפים שהוכנסו לרפואה הנוצרית ב-300–200 שנים האחרונות, ע"י "הרפואה ההומנית" ובעיקר בלחץ הדגליניזם, המרכסיות, המרכסיות על פולחני האלילות מהמזרח. הטבעונות הגיעה לשיא חדש ע"י תנועת ה"היפוס" וה"שמאל החדש", שפעלו את פעולתם החל משנות ה-60, כאשר האקזיסטנציאליזם נוסח היידגר ותלמידו, ז'אן פול סארטר, מכשיר את הקרקע לכך, החל משלהי מלחמת העולם השנייה, כתוצאה ממהפכת פיזיקת הקוונטים שהפריכה את היסוד האובייקטיבי של המדע המודרני וממילא גם את האובייקטיביות של המחקר הרפואי הקונבנציונלי..

"השמאל החדש" במערב החליט להפסיק לראות בטבעונות של מזרח אסיה "אמת אובייקטיבית" על-פי הפילוסופיות, כפי שעובדו ע"י הגל, מרכס ואנג'לס. והחלט לבסס את ה"אמת" של מדעי הטבע על בסיס מושג "הנרטיב" (סיפור) ויניקה ישירה מהמקור – המזרח הרחוק. כל זאת בעקבות הפרכת יסוד האובייקטיביות המדעי בשנת תרס"ה (1905 למניינם) על ידי פיזיקת הקוונטים, כאשר אף ראשי פיזיקה זו ברוב יאושם מנסים למצוא מזרז לבעיות המושגיות שנוצרו בפיזיקת הקוונטים, באמצעות נסיעה למזרח הרחוק כדי למצוא פתרונות לבעיות אלו ובעקבותיהם סוכנים שלא היו חלק מהמסד המדעי החלו ללמוד בצורה מעמיקה ומקפת את העולם האלילי של המזרח, החל מבריאות הגוף וכלה בבריאות הנפש. יש לציין שלמעשה השמאל היה מוכן להסתגל לתרבות האלילית היוונית והמזרחית, אולם אלילות זו נמחקה כבר לפני 2000 שנה באירופה, בעיקר לאחר התנצרותו של קיסר רומא בניקאה וכלית ברירה פנו למזרח, כפי שעשה בזמנו היגל, אשר שיטתו החלה להתפרר באירופה, כבר במחצית השנייה של המאה ה-19 למניינם. יש לציין, שמסעו של מרקו פולו בשנת 1270 לסה"נ להודו וסין, היתה פעולה חריגה באירופה.

על חזרה לאלילות היוונית והמזרחית ונטישה סופית של הנצרות הקתולית ושל הנצרות הפרוטסטנטית הלותרנית והמעבר לפרוטסטנטיות קלוניסטית, חוברו מספר ספרים בארה"ב. הטפה מסיבית הזדה, ומיליונים במערב נהרו למזרח הרחוק, כדי ללמוד בצורה עיוורת עולם זה. כשחזרו החלו ליישם את ההחלפה התרבותית. את מקום ההתעמלות של חילוץ עצמות תפסו אומנויות היוגה, קרטה, ג'ודו טאייצ'י וכו'. את בריאות הנפש והרוח תפסו המדיטציות הצ'אקרות, שיטות קאוצ'ינג למיניהם, N. L. P. או 12 צעדים וכו', הפסיכולוגיה והפסיכיאטריה הפכה לנוצרת קלוניסטית. את מקום הרפואה הביולוגית תפסה בעיקר הרפואה ההומופאטית – היונקת ישירות מהפולחנים של המזרח הרחוק הגורסות טיפול בגוף ע"י דיאטות (בלטינית-אורח חיים) כדי להכשירן לדיאטות של הנפש הבהמית ולכן חלקם החלו להטיף שיש להינזר כל החיים מבשר, כדי "לנקות" את הגוף וכן להינזר מטבק (במערב – סיגריות) שגם "פוגע" בניקיון הגוף. המילה "ניקיון" היא כבר תרגום לביופיזיקה מהיסודות של הע"ז הבונים את הסיבות להינזרות מדברים אלו. כמובן האמריקאי היה צריך למצוא לבוש אמפירי מדעי המנתב הינזרות זו "וכשמחליטים למצוא סיבות רפואיות, אמפיריות לכך **חייבים** למצוא" כפי שאמר לנו פעם ביופיסיקאי, כשפקקנו באפשרויות הצלחת הפרוייקט (שהוא נטל בו חלק בקבוצת מחקר במכון ויצמן) על שרשרות אמיניות ב – D.N.A – ואחרי ש"מוצאים" באמצעות הכנסת פרמטרים בניסויים המכוונים מראש לתוצאות הרצויות מראש, יש רק לגוון "מציאות" אלו במה שיותר מחקרים ואז כבר פתוחה הדרך, בפרט ע"י פולחן הסטטיסטיקה – לשטיפת המוח הדמונית המסוגלת "להוכיח" "באותות ובמופתים" – שהשיטה הפולחנית נכונה גם בפיזיקה וגם בטבע האדם והרפואה (אותה הצגנו כשלב ד בהתבססותה של הדספלינה חדשה אצל הגויים).

חוקרים רבים שמו לב לכך, שעם כל רצונם של אותם מיליוני פנאטים ליברליים ומרכסיסטים לקלוט בצורה אוטנטית את התפיסה האלילית – על כל חלקי תרבות טומאת הנפש והגוף שלהם – עדיין לא השכילו לחקות אותם ונוצרה חברה מערבית עם סמלים מזרח אסייתיים בעלת תכנים מעוותים ופרימיטיביים עוד יותר.

כל מי שביקר בהודו וחקר היטב את הדתות שם, נתקל בקשיים של הבנת דתות אלו, גם כאשר שידרגו במערב דתות אלו למושג הסינטי של "תרבות". מומחים לפונטיקה סנסקריטית הדגישו בפנינו אף את הקושי בהבנת שפת מבנה החשיבה שלהם בצורה מדויקת וזאת אפילו משום חוסר היכולת לתרגם בצורה מדויקת שפה זו למושגים הפרוטסטנטיים-מדעיים הנהוגים במערב, משום שמושגים משמעותיים ביותר

אצלם אינם כלל בנמצא במערב, שהתרגל לחיות על-פי דפוסי החשיבה הנוצרית הפרוטסטנטית. קשיים טרמינולוגיים אלו מציבים קשיים בפני כוהני ההומופאטיה בארה"ב, בתרגום האלמנטים הסיבתיים מתוך ספרות ה"וודות" האליליות בהודו, העוסקים בדיאטות, לשפת המדע האמפירי, התוצאה היא "הוכחות אמפיריות" שלא שערום כוהני ההומופאטיה של תרבותהאם בהודו.

הסבה "תרבותית" זו הינה אחת מהסיבות המרכזיות לביסוסן של התנועות האנרכיסטיות במערב. התנועות האנרכיסטיות המתונות יותר הטיפו להריסת הישן בצורה מסודרת ולחזור לתקופת האלילות – ללא כל תיעוש וללא מקורות האנרגיה החדשים, בקיצור כמו לפני 5000 שנה. לעומתם התנועות האנרכיסטיות היותר קיצוניות, נוסח בדרמינהוף, הטיפו למהפכה אלימה ופיצוץ והרס כל המערכות האורבניות והתעשייתיות, כי בדרכי שלום הכל יישאר על מכונו. תנועות אלו הוו את האלמנט המרכזי במהומות הסטודנטים בצרפת ב-1969 לסה"נ.

מדוע סוגדים לסטטיסטיקה

מאז תחילת הדת הפילוסופיה היוונית, ככל פולחן מרכזי שהטביע את חותמו במדע, הטביע המרכסיוז גם הוא את חותמו במדעי הסטטיסטיקה (אינשטיין גם הטביע את חותמו דרך הפולחן של כת ה"רלטביזם הפוזיטיבי" על המדע שממנה התלהב אינשטיין, שכפי שהוא כתב במכתב לחבר, הוא החליט לשדרג תפיסה נוצרית פרוטסטנטית זו, גם באמצעות הפיזיקה. הוא התלהב מפולחן זה ורצה להוכיח שהוא נכון גם בפיזיקה ויצר את "תיאוריית הייחסות" – כפי שהוא כתב כאמור במכתב לידיד וכך בשאר ענפים מדעיים מרכזיים – אך זה שייך למחקר בפני עצמו).

הבסיס לפיתוח מדע פולחני זה הוא "קביעתו" של אחד ממעצביה של הפילוסופיה המודרנית ג. ברקלי – שהגדיר את תפיסתו גם באמצעות האמירה, "להימצא פירושו לתפוס או להיות נתפס" (Esse is Percipi or Percipere), הגדרה אקויוולנטית ל"לא ראיתי ראיה", שהוא הפוך ממאמר חז"ל – "אך לא ראיתי ראיה". הגדרה זו ובפרט הפיכתה כבסיס להסתכלות על כל היקום, תתכן לאור העובדה שכוחות הגוף, והנפש והשכל האנושי בעולם נמצאות בתהליך של גיוון מתמיד ואנטי אבולוציוני [רש"י במסכת חולין (פד.) דיבור המתחיל אמר ר"נ]. ההתהדרות המדעית בתפיסה שכזו מתאימה למאמר חז"ל – "איסתרא בלגינא קיש קיש קריא" [ב"מ (פה:)], היינו, מטבע בודדת בתוך קנקן משמיעה רעש וצלצולים כאלו יש בה מטבעות רבים.

הסטטיסטיקה בנויה על 2 יסודות – א. שידע האדם המגושם, הוא חזות הכל וניתן לקבוע על פיו הנחה ולהסיק ממנה מסקנה לוגית. ראשיתה של תפיסה זו שהומצאה על-ידי פסקל (אף שכבר הרלב"ג המציאה לפני 700 שנים ואף כתב על כך ספר בשם "מעשה חושב", אך הוא המציאה רק לצורך הקלה בחישובים אסטרונומיים), מוצאת את ביטוייה אצל ברקלי ב"אנאליסטן", ממחזרת ומשופצת ב"ביקורת התבונה הטהורה" של עמנואל קנט והופכת לפופולרית בתודעת ההמון של חוגי הפילוסופיה והמדע על ידי קארל מרכס. ב. הנחה אוטופית מדומיינת מטופשת שניתן מבחינה מעשית, אפילו על-פי הידע הקיים לדאוג להפרדה בין המחקר ובין נגיעות ואינטרסים אישיים.

כאמור מדע זה קיבל את תאוצתו העיקרית עם השפעתו של המרכסיוז על המערב, שהוריד – כהגדרתו – את אלוהותו של היגל לקרקע. אחרי שפולחן זה השפיע על המערב, יכל מדע זה לצאת לדרך. שהרי אם בהגדרתו של ברקלי "אינו מושג" הכוונה לדברים שמעבר לקיים, הרי שעל-פי המרכסיוז אין כלל מה שמעבר לטבע כי לידו היקום מורכב רק מחומר ולכן, גם ידיעות על חברה, נפש ומדיניות, שאין עליהם ידיעה ניתן לומר עליהם שאינם קיימים.

האנטרפרטציה המרכסיסטית של פוירבך, ש, האדם הוא מה שהוא אוכל ושותה", שהשפיעה ביותר על אמריקה נתנה לסטטיסטיקה את העיצוב הסופי. על-פי פוירבך גם דברים גשמיים ופיזיקליים פשוטים שאינם ידועים אינם קיימים. כיום ניתן למצוא כבר את המחקר הסטטיסטי בכל התחומים ואף הרפואה הקונבנציונלית אימצה לה אותה. כי אם על-פי מספר מודלים ונוסחאות פולחניות, כ"חוק ההתפלגות

האקראית" וכל ניתן לזכות באמון – ולפעמים על-פי מספר טקסים ריטואליים נוספים של סקר ומשאלים – מדוע לא לאמץ גישה זו.

ל"שמאל החדש" עזר פולחן זה של הסטיסטיקה להפוך את הרפואה "האובייקטיבית" שלהם – הטבעונות מיד לאמונה. וכל רופא הומופאטי – שאינו אמון על ההלכה – שישאל כיום מנין שהרצפט, של X – העשבים ו- Y השורשים שהוא מערבב ונותן, הוא אמון? כיצד הוא יודע שהיא אכן תרפא את הפציינט שלפניו? ישנם שתי אפשרויות – או שיאמר שנודע לו דרך הקוד (מנטרה) האלילי שהוא אמון עליו – אותו הוא יסוה על-פי שורה של משפטים מעורפלים – או על-פי הסטיסטיקה, היינו, על-פי אוסף אקראי ועל-פי הריטואליה של הנוסחאות האקראיות של "מדע הסטיסטיקה".

המצב חמור היום גם בתחום הרפואה הקונבנציונלית. הטבעונות ההרסנית השפיעה לרעה על הרפואה הקונבנציונלית, גם המעט שהיא יודעת, מתפוגג היום בגלל הסטיסטיקה. בעוד שפעם לפחות טרחו עשרות שנים לברר לבחון תרופה מסוימת ולהשקיע בכך הון עתק, הרי שכיום בדור החומרניות והחיים הקלים, מיד שולפים את שפן הסטיסטיקה ומנפנפים בו. גם ההתייחסות הצינית ברפואה הטבעונית לניתוחים ולרפואות משפיעה על קלות דעתם של רופאי הרפואה הקונבנציונלית, אך אין ספק שעיקר ההרס מבחינת המעט שכן היה קיים הוא ערך האדם, שהפך גם כן למוצר סטיסטי, בפרט שלפי פוירבך, „האדם הוא מה שהוא אוכל ושותה“.

אומנם, גדולי מומחי הסטיסטיקה מודעים לבעיה ובפרט לבעיית האמינות, אך הכסף והכבוד מכלה כל חלקה טובה ברפואה המדעית משני הסוגים ובמדעים בכלל. מחקר שנערך במשך 20 שנים הוכיח, ש-75% מהמחקרים הרפואיים אינם נכונים, או משום שגיאות גסות שנעשו בהם או במכוון ובזדון. התוודה לפנינו פעם רן פלג, שהיה לפני עשרות שנים אחד מגדולי המומחים בשיטות המחקר הסטיסטי – „בכל כינוס או קולקציות מחלקתי, מבקש אני מעמיתי החוקרים, אנא הרפו ממחקר של השפעות עתידיות על גורמים בשטח, היו לנו מספיק מחדלים, התרכזו בעבר, שם הסיכוי למחדל מועט“. כמובן שההמון האספסופי תורם להאליה של פולחן הסטיסטיקה, אף שעקרונותיה הוא יודע שמדובר כאן על "סבירות" – סברא שלעיתים קרובות מוטית מסיבות אינטרסנטיות, אך עדיף לו להאמין לשיטת המוח העכשווית. ש,מה שאינו מושג אינו קיים" אפילו במובנו הוולגרי ביותר. למשל, במשאל אין כסף לשאול את כולם (וגם אז אין אנו יודעים מה יחושו בעוד חמש דקות) ואז בוחרים במדגמים של שכבות אוכלוסייה, ממילא זה מהווה את "מושג" הקיים והשאר אינו קיים. נראה לכאורה שהסיבה והנטייה להתפתחות לפולחן זה על-ידי ההמונים נובעת משיטת המוח החינוכית באמצעות תוכניות הלימודים הנערכים על-ידי האקדמיה ומכך, שלאדם אין את הכוחות להישאר תלוש ביחס לגורלו וכיוון שהוא נטול אמונה בה, הוא מעדיף לשכנע עצמו שהוא שולט במצב. אם נוסיף את האמור לעיל, שהטבעונות הידועה כיום במערב היא מעוותת, ובפרט שגם לשיטת הטבעונות המקורית היא יכולה לעזור רק על-ידי התאמה עם בריאות הנפש על-ידי ה"מנטרה" – הקוד האלילי של המדיטציה או שאר הפולחנים הקשורים לנפש והרוח, הרי שגם גוי אם הוא שפוי ויודע את האמור לעיל, חייב לראות בטבעונות סיכון בריאותי ממדרגה ראשונה. אם כיום שומעים על אסונות שונים והסתבכויות במחלות חמורות כתוצאה מהטבעונות, הרי ודאי שאם כל הציבור היה מסתמך עליה, היא הייתה מובילה לשואה רפואית, אף שכמוכן, שכאשר אדם על סף האבדון הוא נאחז אפילו בקש. בתור שכזה גם הטבעונות היא טובה ככל הסגולות הכישוף והמאגיה שאנשים מנסים אותם כיום, כאשר הם אובדי עצות. מרן ה"קהילות יעקב", רבי יעקב ישראל קניבסקי זצוק"ל כבר אמר, שרובן המכריע של שיטות ורפואות טבעוניות הם "שטותים גמורים".

"אתחלתא דגאולה" ! NOW

רמזנו כבר על השפעת המרכסזם האורתודוכסי על תנועת השמאל בארץ החל במפלגת העבודה וכלה בקומוניסטים הליברליים של ר"ץ ולאחר מכן מר"צ והפועל-המזרחי. תיארונו גם את הטקסים הפולחניים השונים ששאב מרכס מהמזרח הרחוק דרך היגל, כגון חיי שיתוף (בלטינית – קומונה) קיצוניים. חיים

הסובבים סביב גידול ירקות ובעלה חיים בחיק הטבע, על-ידי ריטואל ה"הגשמה" המוליך לשלב ה"סינטזה" המרכיסיטי ההגלייני. טכסים פולחניים אלו כידוע היוו את המסד האלילי של תנועות תת-תרבותיות אלו, כאן בארץ. הצגנו את "בני עקיבא" כאחת התנועות אשר נבנו לצורך מימוש הפולחן המרכיסיטי, כאשר צוריאל אדמונית שימש כפוליטרוק הקיבוץ הדתי. על פוליטרוק זה הוטל התפקיד לנסח את המצוות מחדש כהמצוות בלבד על-פי הדוגמות הפנטיות של ק. מרכס. הפריצות הותרה כדי לקיים את השוויוניות הפנטית של מרכס והוא הראשון גם שדאג שהבריכה בקיבוצו תהיה מעורבת. הדרך לגילוי עריות כתופעה לגיטימית היתה קצרה ופשטה ב"ציונות הדתית" החל מראשיה וכלה בשאר חובשי הכיפות הסרוגות.

ברם, בתת-תרבות זו של המזרחי קיימת תנועה שעדיין יונקת ישירות מהיגל ומהאדרת ה"נציון" האירופי, המנותק מתורה ומצוות, את תורת הכפירה שלה. הכוונה היא, לתנועת "גוש אמונים" (ואין הכוונה לאי אילו חילונים שבה כאלייקים העצני וחבריו), מרכזה האידיאולוגי של תנועה זו נוצרה בירושלים, במכון לפילוסופיה אנכרוניסטית "מרכז הרב". בראש המכון עמדו עד לפני כמה עשרות שנים – שניים ממעצבי דרכה של התנועה – צבי יהודה קוק (M.A. בספרות) ודוד כגן (M.A. בפילוסופיה) הידוע בכינויו "הנזיר".

"בנזיר אחיו" (כרך א' עמ' ט"ו) – ספר זיכרון על "הנזיר", מספר עליו שז"ר, הנשיא השלישי של המדינה. שז"ר (שלמה זלמן רובשוב) מחסידיה של המשיחיות ההגליינית (עיין בספר "קורות הצבי" בהקדמה ובעמ' 97), שמע על מכון פילוסופי זה ועל מבני החשיבה הפרוטסטנטיים-אוונגליסטיים שלה בנוסח "אתחלתא דגאולה", קיבוץ גלויות מהיר, הקמת המקדש ו"מלכות ישראל", הנושבים ממנו ובגישה כפרנית זו המתאימה לפילוסופיה שלו.

הוא רצה לראות במו עיניו חזיון זה של מכון במאה העשרים השוקד בלהט כזה על תורת היגל – מלפני 150 שנה – כלשונה. על שיממו של המכון נודע לו, כאשר ידיו סיפר לו על ענייני נבואה ששמע מפי מרצה במכון "הישיבה העולמית המרכזית" ונראה היה שאינו מאמין למשמע אוזניו.

שז"ר למד בצעירותו פילוסופיה באוניברסיטה גרמנית והוא הבין מיד שמדובר כאן במרצה החי על-פי תיאוריית הדיאלקטיקה ההגליינית וה"תבונה הסינטטית אפרוירית" שניסח קאנט, הפוסלת כל דבר אחר, ובפרט את האמונה היהודית, כפי שכבר כתב משה בנימין מנדלסון שר"י בספרו "ירושלים". הוא הבין זאת בפרט על-פי מה שתיארו לו את מראהו הציורי של המרצה – נעלי בד, שערות ארוכות וכו' – המורה על רצונו העז של האיש לחזור ל"תיזה" – עולם הטבע על-פי ניסוחו של היגל, אך דבר מה הציק לו. הוא אומנם ידע שהיגל כונה "רוחן הפילוסופיה הגרמני" והשפעת הפילוסופיה שלו היתה מכרעת בחברה הגרמנית ובאקדמיות הגרמניות, אולם בכל זאת כל הוגה דעות היגלייני ביטא את היגל בשפתו שלו. המרצה שעליו שמע זה עתה דיבר בשפה הגליינית שהיתה מאוד אופיינית לפרופסור הגרמני אותו שמע שז"ר בנעוריו באוניברסיטת היידלברג.

שז"ר הגיע למכון וראה את המרצה – „אך לפי תלתליו פקפקתי בזהותו“, עד שלפתע זיההו, ניחשתם – דוד כגן ("הנזיר") איתו למד שז"ר על אותו ספסל למודים. שמחתו של שז"ר היתה רבה. חברו מנעורים על אף טלטוליו הרבים הגיע שלם לא"י כש"תורתו בידו" – תיאוריית הכפירה של הפרופסור הגוי ולא רק שהוא דוד כגן נשאר הגלייני אדוק, אלא הוא גם עומד בראש מכון ומטיף בלהט להגשמת תיאוריית רבו הגרמני. שז"ר הינו היחיד שהיה עד ראיה ושמיעה לעיצוב אישיותו הרוחנית של "הנזיר" ויש לו גם חלק בכך, החל מגיל הנערות ועד התבגרותו של "הנזיר". יש לכן מן העניין להתייחס להערכותיו של שז"ר על "הנזיר" יותר מהערכותיהם של אחרים, שהכירו את "הנזיר" מקרוב, כעדות של "מסיח לפי תומו".

מן היצרן לצרכן

שז"ר מתוודה מאוחר יותר ומספר על פגישתו הראשונה עם "הנזיר" לאחר ניתוק ממושך ממנו, כפי המובא ב"שבחי קול הנבואה" עמ' ט' – „מתוך מה שאמר לי על דברי הנבואה... הבינותי שהמדובר הוא

ברבי דוד הכהן שלי. הכרתי אותו לפי החותמת... כפי שהיא נאמרה...“ ושם ב"נויר אחיו" – ..., הכרתי מיד את הסוגיא (של ענייני הנבואה – ד.ב.) הזאת לפי פרטיה, כפי שהרחיב להסביר לנו... בשעתו מורנו...“, „כאשר ניגשתי אליו התחלנו לדבר, וידעתי כבר... מי שאמר... זהו אותו האיש, שבשחר הנעורים ישבנו יחד וחלמנו“ (שבחי הנבואה, עמ' י'). והיכן ישבו הם יחד וחלמו? הוא מפרט ב"נויר אחיו" (עמ' ט"ו) – „כאשר זכינו (= ההדגשה אינה במקור – ד.ב.) שלשת תלמידי הברון (הוארץ ד. גינצבורג מרוסיה – ד.ב.) להישלח לאוניברסיטה של פרייבורג (= בגרמניה) והייתי יחד אתו לומד מפי גדול דור ה"אידיאליסטים" בגרמניה היינריך ריקרט את... קנט ובעיקר את ה"אורטיוולסקראפט" שלו כאן היה הנספד תלמיד ותיק“. ושם בעמ' י"ח – „הוא הכתיר על עצמו לרב את פרופ' היינריך ריקרט“. אולם שז"ר מספר – שם בעמ' י"ז – שה"גרסא דינקותא" של דוד כגן היתה דווקא מה ששינן להם תלמידו של היינריך ריקרט – הברון ד. הוראץ גינצבורג – „תורתו של רבינו המשותף ד. גינצבורג היתה אצורה בלבו הרבה יותר משפילל בינינו איש... ועל היחס בין פילון (ידידיה האלכסנדרוני) לבין אפלטון... והנה באתי לישיבת הרב קוק ושמעתי מפי תלמידי כי רעי הרד"ך (= ר' דוד כגן, "הנויר") מרצה... שבוע שבוע, שיעור מיוחד (בפילוסופיה יוונית) על ידידיה האלכסנדרוני“, „...ואת אשר הורו רבותיו (פרופ' ריקרט ותלמידו הברון גינצבורג – ד.ב.) הגיד בפשטות לתלמידי הצעירים“. אכן, על-פי הנצרות הפרוטסטנטית, ניתן לכנות מכן נוצרי כ"מרכז הרב" – "ישיבה".

מה שנקרא בימינו "ישר מן היצרן (הגוי) לצרכן" (היהודי), או אם תרצו חוסר נאמנות ל"תוצרת כחול לבן" וייבוא הגלות לארצנו.

הציטוטים שלעיל יכולים לתת אולי תשובה ברורה יותר, לכל מי שתמה בציבור החרדי, כיצד הוסע צבור "הכיפות הסרוגות" תוך זמן כה קצר ממרכז ההויה היהודי – תורה מסיני, למרכז ההויה הכפירתית של הלאומנות הפרוטסטנטית הלותרנית וכל התופעות האופנתיות המתחדשות במערב, החל מרעיונות כפירה של פמיניזם, וכלה בתופעות התבהמות של "מצעדי הגאווה" של ה"עליונים" וכו', עד כדי הצהרת מנהיגי "גוש אמונים" שבמפגש בין הפולחן הלאומני הפרוטסטנטי-האונגליסטי והתורה, אצלם הפולחן הנוצרי-הלאומני גובר (עפ"ל), על תופעה זו כבר התריע בזמנו רשכבה"ג מרן הרב שך זצוק"ל בהספידו את מרן הקה"י זצוק"ל וכן כבר התריע על כך נשיא "המזרחי", רבה של ת"א הרב עמיאל, בועידת "המזרחי" בשנת תרצ"ז והובא בהוצאה לאור של נאמונו "הבעיות הרחגניות של הציונות" בעמ' מ' ושם גם הובא השוואתה של תנועת "המזרחי" לתנועה הנאצית.

וגר זאב עם צמח

שני ראשי המכון הפילוסופי היהודי-נוצרי, כל אחד בתחומו, מיקד את הרצאותיו, במבנה אנליטי בולט אחר, במשנתו של היגל ואף השתדל להגשימו בעצמו ולסחוף איתו את תלמידיו. דוד כגן התמחה בעיקר בעיוות הקבלה (כשהובא ספרו "קול הנבואה" ע"י הרה"ג רבי יעקב סגל בפני מרן רבי ש. ז. אוירבך, אחרי זמן קצר של קריאה, הוא סגרו והתבטא "הספר מלא כפירה") ובנושא הצמחונות נוסח המזרח הרחוק – כפי שהבין אותה היגל – כשהוא משתדל לקשטה בסמלים היהודיים. לא ברור עדיין אם נעזר בניסיון העשיר שצברו הכתות האיסיות – נוצריות הראשונות. כתות אלו התמחו בכצוע טרנספורמציות דתיות בין מושגים יהודיים לבין מערכת המושגים הטבעונית והצמחונית הדתית – נוסח המזרח הרחוק – שהיו אז נחלת העולם האילי כולו,

כפי שראינו לעיל. צ.י. קוק שאב רבות מחשיבות המדינה כמשנתו של היגל. את המדינה העריץ היגל ביותר וראה במדינה את מה שמשליט את רצון הכלל המגולם בחוק על הפרטים המבקשים להגשים את שאיפותיהם הפרטיות ובכך ראה במדינה מוסד הכרחי להגשמת המוסר בחברה. היגל היה סוחר טוב וידע איך להשתלט על החשיבה הגויית בגרמניה, ואחר כך בכל מערב אירופה, לפחות עד סוף המאה ה-19 למנינים.

הוא לא טען ששיטות קודמיו הינן יחידות המנותקות זו מזו – וכך הצליח לא לקומם איש נגדו – אלא שלבים בהתפתחות הרוח האנושית. כמו כן בנושא המדינה, דאג סוחר ממולח זה, שלא יטענו כנגדו, שהרי רואים שהמדינה הפוליטית היא השקר בהתגלמותו, לכן דאג לנסח מראש את המבנה הלוגי של המדינה, וטען שהמדינה בדרכה אל צורתה המושלמת עוברת תהליך **אינסופי** המתבטא במאבק בין רצון הכלל המיוצג על-ידי המדינה והפרט המבקש את הגשמת שאיפותיו. אם תרצו ישנו כאן ניסוח פראקסלנס של „הרוצה לשקר ירחיק עדי” (הרא”ש פ”ו פסקה י”ג, מסכת שבועות).

היגל ראה במלחמה את הדרך בה מתפתחת ההיסטוריה (מושג נוצרי פרוטסטנטי, של תאור מודלים בתולדות האנושות על בסיס מבני החשיבה הנוצרית פרוטסטנטית), תוך העדפת המדינה החזקה בעלת כוח מוסרי פנימי, על פני המדינה המנוונת החסרה סגולה זו.

דעות אלו ושל ע. קנט על המדינה כידוע נוצלו היטב על-ידי הנאצים לצידוק השקפותיהם ומעשיהם והתקבלו היטב אצל הדמונים. לרחן הנאצי קדם רוזן פילוסופי ששטף את מוחם של הגרמנים, מהקתדרה שלו באוניברסיטת ברלין. במשך עשרות שנים דאג היגל להכשרת הקרקע לשלטון החייתי של הנאצים בגרמניה, כפי שאמר אדולף אייכמן במשפטו בירושלים.

בתוצאותיה של הערצה פנטית זו, פוגשים אנו גם היום בארצנו כאשר חוגים ליברליים פרימיטיביים מטיפים דרך כלי התקשורת השבויים בידי השמאל המרכזי והקיצוני – להערצה פנטית של חוק המדינה, אשר גורלו נתון לשבט או לחסד בידי הרשות השופטת, בפרט אחרי ההפיכה שביצע נשיא הבג”ץ אהרן ברק באמצעות פירטיות שיפוטית. הם מנתבים את דעת הקהל לתוך מבוך של **שלכאורה** הוא "ללא מוצא" – האומר שלבג”צ והיועץ המשפטי לממשלה, יש את הכוח האחרון להכריע בסוגיות של צדק ומוסר, כאשר הדאגה היא להפוך אפילו דברים ברורים לאינם ברורים בחוק. כדי להביאם לפני הבג”צ שיכריע לפי טעמו של השמאל הליברלי ושהיועץ המשפטי אינו באמת יועץ הממשלה אלא השופט שלו ושל חברי הממשלה.

אמנם, רוב הציבור בארצנו מפרש זאת כתרגיל פוליטי מכוער של השמאל הליברלי. תרגיל זה אשר בבסיסו נטענת ההנחה של השמאל – שהיא כיום כלי שרת תרבותי בידי ארה”ב – האומרת, שכיום קשה להשמיד רוחנית את העם בציון על-ידי שימוש ברשות המחוקקת, כיוון שהוא כפוף להסכמים קואליציוניים.

ברשות השופטת אין מושג כזה של קואליציה (כיוון שעם קום המדינה, הרשות המבצעת היתה הכוח הסמכותי והמעשי העליון במדינה. כוח זה נבנה על-ידי בן גוריון שהיה קודקוד רשות זו שהכריז על "הדיקטטורה של הפועלים" וממילא הופעלו על רשות זו הלחצים למיתון רודנותה על-ידי נתינת כוח למוסד הקואליציה). ממילא, הרצפט הוא פשוט ביותר. יש להאדיר, על-ידי שטיפת מוח תקשורתית, את כוחו של היועץ המשפטי לממשלה והבג”צ הנתונים למרותם של החוגים הפרימיטיביים של השמאל מהאגף החילוני הנוצרי-פרוטסטנטי הליברלי, כדי לתת להם את הסמכות הרודנית של משטר טוטליטרי. על-ידי סמכות זו רוצים הם להרוס בכל דרך אפשרית את המסד הרוחני היסודי הנוטע עדיין בעם היהודי, מסד שהתת-תרבות המרכסיטי אורתודוכסי, בהנהגתו של בן גוריון מחד והאתאיסט ז’בוטינסקי ותלמידיו מאידך באמצעות הגזענות האנטישמית, שהומצאה כתיאורייה על-ידי מ. נורדאו, ניסו ולא הצליחו לקעקע עד היסוד.

כבר לפני עשרות שנים הצטרף למעשה הליכוד ביתר שאת עם מפלגת העבודה וגרורותיה למלחמה בכוח היהודי העולה כאן בארץ. למשל, על-ידי מלחמתו של שר החוץ מטעם הליכוד דוד הלוי, בעד מניעת אכלוס ירושלים על-ידי חרדים ועל-ידי שינוי שיטת הבחירות. ממילא מובן, מדוע החלו בזמנו להעמיד חלק מהשופטים למשפט בגין פשעיהם. הסיבה – אין יותר צורך במוסד זה לצורך הריסת היהודיות, כאשר אפשרי הדבר על-ידי שינוי שיטת הבחירות. תרגיל פוליטי מכוער זה בינתיים ממשיך כיום להתבצע על-ידי הרשות השופטת באמצעות ניסוחיו של היגל על-ידי אותו כוח מיסטי-פנטי של מושג החוק במדינה, אף שחוק זה בנוי על שעטנו של חוקים בריטים ותורכים ואינטרסים של כמה קליקות ליברליות שמאליות כאן במדינה. נתינת כוח כזה לחוק והמדינה הוביל את גרמניה, ל"דיוטשלנד איבר אלס" (גרמניה מעל הכל).

צ.י. קוק הושפע מאוד מרעיון כזה של הקניית כוח מיסטי למדינה ובצירוף עם הלאומנות שהיתה אופנתית בתקופתו הוא פיתח את האינטרפטציה התת-תרבותית של המדינה "הקדושה" ו"הצבא הקדוש" ו"הטנקים הקדושים".

גם תלמידו, ה"רב" שלמה אבינר ממשיך בתעמולה זו, שהיא קיצונית מדעת התורה ובפרסומים משלו הוא קורא למדינה "רגל של המרכבה העליונה" (עפ"ל).

מכמה משפטים זרים בכתבי אביו (כפי שאביו הודה לאדמו"ר מגור זצ"ל – על זרותם – במכתבו המפורסם אל האדמו"ר) בנה צ.י. קוק תיאוריה של "קדושה" מכל מה שמסמלת המדינה בא"י. את הרבנות הראשית "מטעם", הפך למושג מקודש בתיאוריה שלו עם היבטים משיחיים. ממילא, אם המדינה מחזירה חלק משטחיה היא פוגעת ב"קדושת" המדינה החילונית. את הצבא שהיה אליל הביטחון ומקור לאבי אבות טומאת "כוחי ועוצם ידי", שחז"ל כינהו "חרובי קרתא" (מחריבי הארץ – מדרש איכה רבה, פתיחה), ניסח הוא כ"קודש קדשים" וכשחניכיו התלוננו בפניו שמסכים את חניכי מכוני ההסדר מצנחנים לשריון ידע לנהמם ולהסביר להם שגם הטנקים קדושים. ד. כגן, כאמור, טיפח את הפן הצמחוני-טבעוני במשנת היגל. בהקדמה ל"אורות הקודש" הוא כתב שהוא ששאל את הר"ק אם יוכל לסדר את רעיונות הרב קוק, לפי סדר הגיוני ולהוציאם לאור בספרים וקיבל את הסכמתו לאחר שהוא התנגד לכך בתחילה. אכן, ספריו סודרו בהתאם לשיטת הפילוסופיה שלו וכדברי שז"ר – שהוא (הנזיר – ד.ב.) זכה לקיים – עשה לך רב – עשה ממש כלומר היה שותף לעשייתו, היינו, עיצוב אישיותו של הרב קוק על ידי ד. כגן ("נזיר אחי" כרך א' עמ' יט).

ב"הפלס" שנת תרס"ג–ד, הדפיס בזמנו ד. כגן (20 פרקים ב-6 המשכים) את חיבורו "חזון הצמחונות והשלום", והגדירם כ"אורות מהמאמרים אפיקים בנגב וטללי אורות לראי"ה קוק". הוא מקדיש שם פרק שלם על הקשר בין מצוות כיסוי הדם וצער בעלי חיים.

הוא מסביר שם כיצד כיסוי הדם רומז, על גערה נסתרת של התורה בהריגת בע"ח אף לצורך קורבן (עפ"ל). על פי דברים אלו אין פלא שפרופ. בנימין איש שלום בוגר "ישיבת" מרכז הרב, התבטא בחוג לתנ"ך בביתו של רה"מ ב. נתניהו, ש"אלוהים לא נהג כראוי כשלא שהה לקורבנו של קין שהביא מהצומח". אין ברצונו להשוות עם המשטר הנאצי, אשר בעיצומם של השמדת עמים, עסק בקנאות פנאטית בהקמת אגודות לצער בעלי חיים ברחבי גרמניה, ובמדינות שהוא כבש.

אנו רוצים להצביע על השוואת מצות כיסוי דם לצער בע"ח על ידי מין וכופר מתוך דברי חז"ל [חולין (פד.)], כאשר יעקב מינאה [הכוונה בדרך כלל למין – כגון במס' שבת (קטז) – הכוונה לאדם המשתייך לאחת מכתות הטבעונות הנוצריות הראשונות] שואל את רבא – „אימא נמי בהמה בכלל חיה לכיסוי אמר ליה עליך אמר קרא...". למין זה, גם כאב, מדוע מצות כיסוי חלה רק על חיה ולא על הבהמה – המקודשת מאד בעולם האילי – ד. כגן ידע "להסתדר" היטב עם הבעיה ובכל זאת "לראות" כאן רמז לפולחן הצמחונות/טבעונות. אותו יעקב מינאה, שדאג כל כך ל"צער" הבהמה, כמוכן לא רק שלא דאג לצער האדם אלא אף ניסה בעורמה להרוג את רבי אבהו, כי האמת אשר היתה תוססת בקרבן של רבי אבהו, אמת אשר השאירה את המינים, ללא מענה, מכיוון שהפריך את טענותיהם, גרמה לשנאת מוות, של אותם "מינים" לרבי אבהו, עד כדי – „תמות נפשי עם פלישתים“, כדברי הגמרא שם [ע"ז (כח.)].

בספרו "קול הנבואה" כותב דוד כגן בהקדמה שם, שהוא כונה "שיטה חדשה", כלשונו – „ומעלה אל רוח ההגיון השמעי הנבואי“ ובעמ' י"ב הוא כינה – "אבי תולדות הפילוסופיה הדתית היהודית", את רנ"ק. ההיגליוני, כפי שהוא מציין דבעמ' י"ג – „והיגיל שבדרכו הולך רנ"ק ב"מורה נבוכי הזמן“ ודבריהם של היגל ורנ"ק – „ממקורה הראשון הנבואה“ (עמ' ה), הוא מסביר שלאור "התחייה המדינית" הגיע הזמן להתחיל להתנבאות. הוא מפרט כיצד מתרחש אצלו תהליך של "רוח הקודש" – „וכל אשר רוח ה' מתנוססת בו לתשוות הופעת רוח הקודש הבא, נשטף על-ידי (קרי על ידי ד. כהן) מעמק הגיון ברזי תורה“.

"נביא" חדש גילינו או אולי אישיות סכיופרנית ובפרט שלטענתו נבואתו תתכן רק – „אם יש בו המרה שחורה הטבעית והעצמית (כאן הוא יוצא נגד דברי חז"ל אשר כתבו, שנבואה תתכן רק מתוך שמחה שהיא בפנימיות המתנבא) שמושרשת בו מנעוריו...עד שמואס ממש בחייו בתמידות בכל עשה ושעה“

(עמ' כ"ו). תנאי הכרחי זה לנבואתו שואב הנוזיר מספרי חב"ד (שם עמ' כ"ו), מהם שאב רבות, כפי שמעיר על כך ז. שז"ר – „הלולאה שחיברה את משנת...הר"ק...ואת ההגיון השמעי של האד"ק...אל קונטרס ההתפעלות של...האדמו"ר האמצעי ולכל תורת חב"ד“ (נוזיר אחיו, כרך א', עמ' יח), אך אם נעיין בדבריו ב"שבחי קול הנבואה" (עמ' י'), נראה שהדברים הם מרחיקי לכת יותר – „אני לא אעשה שקר בנפשי ואוסיף... מה שישנו בספר הזה...העיקר האור המשיחי“. כאן נראה שהנוזיר הקדים לפתח את רעיון משיחיות השקר, מתוך כתבי חב"ד עוד לפני פיתוח פולחן זה, על-ידי חסידי חב"ד עצמם. מכמה סיבות קשה לנו לומר שהוא רק אישיות סכיזופרנית. א. מה שכבר ציינו מקודם, שאמר לנו ת"ח גדול שהראה את ספרו של ה"נוזיר" למרן רבי ש. ז. אורבך, שהתפעל מגודש האפיקורסות בספרו ופסק עליו שהוא אפיקורס – „לראשונה אני נתקל באפיקורס אמיתי“, אם כן קשה לומר שזוהי מחלת נפש. סיפר לי הרה"ג. שמעון פלמן, שכאשר למד ב"פוניבו" לצעירים, פעם בשעור במסכת נדרים שלימד מרן הגאון הגדול רבי א. י. ל. שטיינמן זצוק"ל, שאל בחור את מרן, האם יש גם כיום נוזיר. מרן השיב לו מיניה וביה "כן, יש איזה משוגענר אחד כזה בירושלים" ומיד המשיך בשעור. אם כן ניתן לומר, שדוד כגן לא היה חולה נפש אלא חולה רוח, כדברי מרן. ב. כבר כתב ספר החסידים סי' כ"ו – „ואם תראה שמתנבא אדם על משיח, דע כי היו עסקיו...או במעשה שם המפורש...ולבסוף יהיה לכושת ולחרפה לכל העולם“.

תארנו לעיל את הדיאלטיקה ההגליינית – אותה העתיק גם ק. מרכס לניסוח פולחנו – המצרינה את ההיסטוריה ל-3 שלבים: 1. ה"תיזה" – המצב האידיאלי. 2. ה"אנטיתיזה" – מצב אנורמלי מצד אחד, אך מאידך הכרת האדם היא בצורה מעמיקה יותר את האמת. 3. ה"סינתיזה" – חזרה למצב הראשוני והנורמאלי הקודם.

בחרנו קטע קצר מספרו של "הנוזיר" "חזון הצמחונות והשלום", בו רואים בצורה מתומצתת חשיבה מעוותת זו. כך הוא כותב בפרק ו': ניצחון האמת המוסרית ה"אנטיתיזה" – „וכל זה היה צריך להיגמר על-ידי הפטור שפטרנו תורה מהרבה חובות מוסריות בנוגע להם והתירה לו להפוך חפצו באיבוד חייהם (= של בעלי חיים), למען שעל ידו יכיר עמוק מאד את יתרוננו עליהם, כדי שתרומם נפשו אל השאיפות הרמות המוסריות, הבאות בטבעו בהתרוממות הרוח האנושי על-ידי קדושת המעשים והמצוות בארץ, עד שלא יהיה עוד צורך לאדם בשום ויתור מוסרי ויהיה אפשר לעולם לעמוד במידת הדין, תיזה, כמו שעלה במחשבה להבראות בראשית כרא אלוקים“.

כמו כן הוא כותב בפירוש שאם כינון בי"ד מרכזי במדינת ישראל, אפשר לשנות כבר את התורה, עפ"ל, שהרי נמצאים כבר בשלב הסינתיזה:

פרק י' – „וכל בי"ד גדול מרכזי שיעמוד לישראל, אין לך שופט שבימך, בין בדרישותיהם בין בתקנותיהם על ידם תצא האורה לכל העולם לגוי כולו בתור מצוות ותקנות של דברי סופרים שיעשו רושם מלא על ההערות השכליות ויתמלאו מהם, אז יוכן במלואו מאמר כנסת ישראל...ערכים עלי דברי סופרים יותר מיינה של תורה“. היינו, אע"פ שהתורה חייבה אכילת הבשר וכל בי"ד לאסור אכילתו ואותו בית דין הוא מכנה "דברי סופרים", שבמקורותינו הכוונה לנביאים.

למי צלצלו הפעמונים

ההווה מעורפל, העתיד לא כל שכן, אך במבט פרספקטיבי לאחור, כשאנו מביטים על בוגרי מכון "מרכז הרב", נראה שהחינוך למבנה האנליטי ההגלייני של המדינה, הוא שהצליח. המבנה האנליטי ההגלייני של חזרה לטבע נחל כמעט כשלון חרוץ. הצלחה זו ניכרת בעיקר כאשר אנו סוקרים את ההגאות הנוצריות האונגליסטיות תוצרת המכון – "חג העצמאות" וחג "יום ירושלים". "חגים" אלו הם על טהרת הערצת המדינה ההגליינית עם קישוטי הלאומנות ברקע. בכך הצליח מאד צ. י. קוק. ל"נוזיר" לא "קידשו" בוגרי המכון שום חג צמחוני, טבעוני, אפילו בלא ברכה ב"שם ומלכות".

הצלחה זו אינה בהכרח תלויה בכישוריו הרטוריים של ראש המכון צ. י. קוק או בכושר המחשת רעיונותיו, אלא במציאות האידיאולוגית כאן בארץ.

כל המקבילות מהאגף החילוני של הנצרות הפרוטסטנטיות (מלבד רק"ח), ספגו כתת-תרבות את רעיון הלאומנות מתרבות-האם באירופה של המאה ה-19 למנינם, בעוד שאת רעיון הטבענות נוסח היגל ומרכס ספגו רק התת-תרבויות השמאליות בארץ, והציונות הדתית וזה גם בצורה דיפוזית.

ה"מזרחי" וה"פועל המזרחי", אשר התת-תרבות החילונית פרוטסטנטית בארץ ובהו"ל היוותה לגביהם תרבות-אם, היו צריכים להתביית למכנה המשותף האידיאולוגי הנמוך ביותר של התת-תרבות החילונית, כאן בארץ. בהתביינות זו לא היו ה"מזרחי" וה"פועל המזרחי" חריגים, אלא פעלו לפי חוקי החיקוי הלבנטיניים הפועלים על כל תת-תרבות, כפי שהוכח במחקרים שונים. אם כן, כאשר אנו שומעים את הפעמונים מצלצלים ומודיעים להתכנס ל"חגים", אנו יודעים שאלו "חגאות" טהורות של צ. י. ק. ללא סממן מזהה כלשהו של צמחונות או טבענות בנוסח ראש המכון השני – "הנזיר". מלבד זאת יש לזכור שהתת-תרבות הפרוטסטנטית החילונית, הראתה את הדרך בכירור, איזו צורות של "חגאות" יש להחיל על כל התת-תרבות, והכוונה רק לחג מדיני – "חג העצמאות".

חגאות טבעונית נחוגו בחוגי השמאל רק בקיבוצים. לכן גם התת-תרבות של ה"מזרחי" מייחסת להם חשיבות אך לא של חג. כגון "חג" ט"ו בשבט בו מתקיים גם בבתי הספר של ה"מזרחי" ריטואל הנטיעה, של עצי קק"ל שדוד יודילוביץ מראשי המכשפים בעל דרגה 33 ב"כונים החופשים" היה ממקימיו, אך "חג" ממש כאמור נחוג רק במה שקשור לרעיון המדינה על-פי הדוגמה הפרוטסטנטית אנווליסטית, הגורסת שכדי שיופיע שוב משיח השקר, היהודים צריכים מיד לחזור לארץ ישראל להקים את מלכות ישראל, לדאוג לקיבוץ גלויות והקמת המקדש, כפי שמופיע ב"חזון הנביאים" עם קישוטים לאומנים וגם אפילו קצת עם צירוף שברי פסוקים ו"הלל" מהתנ"ך, כי גם זה שייך למסורת המעוגנת באידיאולוגיה הלאומנית המיושנת מלפני 100 שנה בתרבות-האם באירופה.

כפי שראינו כבר, הגשמת רעיון המדינה ההגליינית, גורסת שהמדינה משליטה את רצון הכלל המגולם בחוק, בלא שיחייבו את המדינה, כל חוקי המוסר. גולת הכותרת של הגשמת רעיון זה כפי שיצא מבית מדרשו של צ. י. ק. היתה ה"מחותרת היהודית", שתכננה לפוצץ את מסגד עומאר, כפי שתכנן קמב"ץ כנופיית הלח"י יהושע זטלר וכפי שדרש לבצע הרה"ר שלמה גורן ממוטה גור עם כיבוש ירושלים. הגשמה זו מבוצעת למעשה גם יום על-ידי הרשות השופטת, נגד כל דבר שיש בו כדי לחזק את קיומו היהודי של עם ישראל בארצו. ברם, הגשמה זו מבוצעת גם נגד מי שהוא הגלייני, אך ימני וכידוע הרשות השופטת כפופה כיום רק להגלייניות בנוסח השמאל האורתודוכסי או החדש, ול"נאורות" האנכרוניסטית של סוף המאה ה-19. כשלו ה"מחותרת" והחזרת ימית גרמו לאכזבה רבה, ורבים מהציונות הדתית הפסיקו לומר "הלל" בחגאת העצמאות, או לפחות לאמרו ללא ברכה אולי עם שם ה' אך בלי מלכות, מלכות זו נפגמה להם על-פי הדוגמה (טיעון שאין צורך להוכיחו) ההגליינית, שהטיף להם במשך שנים ראש מכון מרכז הרב ביחס לכוחה הרצוי של המדינה ההגליינית, אך נודה על האמת שגם לראש המכון הנערץ השני, ה"נזיר", נתנו בוגריו כמה סממנים, אם כי בערבון מאד מוגבל, תלוי ביחס והמשקל שמייחסים לכך תרבות-האם שלהם – החילוניים.

כשם שהתת-תרבות החילונית ההגליינית השמאלית והליבראלית לא אימצה את הצמחונות כנורמה חברתית, כן בוגרי המכון לא אימצו את הצמחונות. מה כן הם אימצו? את הלבוש הפשוט של ה"נזיר", הסנדלים הפשוטים. זה נשאר עדיין אופנתי אצלם מתקופת המרכסזם האורתודוכסי הפרוטסטנטי כפי שהדריכו אותם חברי הקומינה "בורדרהוף" וגם השמאל החדש ממשך לדגול בו. אלמנטים אלו אמורים להורות על חזרה לטבע ל"תיזה" ההגליינית והמרכסיסטית. (לדידם, רצוי כמובן לגבות הופעה חיצונית זו במובאות מהמקורות, תלוי בלחץ המופעל עליהם מצד תרבות האם שלהם). האלמנטים החיצוניים שהם חיקוי האורגניל של השמאל החדשני, הוא למשל, "המראה הזרוק", האמור לסמל גם כן טבע, לא מסודר, לא מכופתר. רעיון "המראה הזרוק" אומר למשל לא להיות מסודר – הכל בחוץ. החולצה בחוץ, הציציות בחוץ. לקחת מכנסיים ארוכות ולגזור אותם, אך לא בצורה אחידה, אלא "איך שבא". כובעונים סרוגים – זה נראה יותר טבעי מאשר כיפות הבד, מי שאינו מחמיר יכול להסתפק בחבישת כיפה עם סמלים

טבעוניים – עלה תאנה, ענבים וכו'. שערות ארוכות, זקן ארוך, מכנסי ג'ינס ארוכים או קצרים – רצוי שייחתכו מארוכות וללא מכפלת, ג'ינס שחוק, דהוי או חדש, כל זאת כחלק מהשויון הפרוטסטנטי בין עני לעשיר. נשים – רצוי חולצות בחוץ, שמלות ג'ינס ארוכות וכו'. כל התפאורה שתוארה לעיל על פרטיה, יש ביניהם צירופים שונים, אשר לחישוב הצירופים יש להיעזר בנוסחה הקומבינטורית של $N!$, משמעויות הצירופים השונים ניתנים בצורה מפורטת בספרו של אלבין טופלר – "הלם ההווה", בו הוא מנתח אידיאולוגית, את כינוס וודסטוק בו התכנסו כל הכתות של השמאל החדש, כל אחד עם הלבוש המדבר אליו ואל מבני החשיבה ממנו הושפע. כמובן שתלמידי ה"נזיר" אימצו את המגורים בהתנחלויות כהגשמה לאורח החיים ההגלייני מרכסיסטי, על פי מיטב המסורת הנוצרית הקמאית, שלה מטיפה הנצרות הפרוטסטנטית הלותרנית, אך לא הקלוניסטית והיום...

כיום נקלע המכון למשבר מסוים. שני ראשי המכון הלכו לעולמם, על המכון השתלט הרה"ר שפירא, אשר היה אמון על הלימוד הישיבתי. הקשר בינו לבין תלמידי המכון היה בתחילה רופף מעט, מלבד מספר מצומצם של תלמידים שמוכנים אולי לקלוט מעט מהלימוד הישיבתי. יורשו הרוחני של צ. י. קוק, ראש המכון, הינו צבי טאו. אולם הוא נדחק לגמרי לקרן זווית ולכן הוא פרש מהמכון והקים את מוסדות "הר המור" המציין את החזון להקמה מיידית של המקדש.

ראש המכון כיום, בנו של הרה"ר אינו אמון כל כך על הדיאלקטיקה ההגליינית ועל משמעות המדינה ההגליינית ולכן הוא אינו מבין את הרציפות ההגיונית בין ה"טנקים הקדושים" לבין קידוש המדינה על-פי תיאוריית היגל, כל שכן שהוא אינו מבין ואינו רוצה להבין את הקשר של "קדושה" משונה זו עם התורה. וודאי שהוא אינו מבין את הקשר של הצמחונות והטבעונות של המזרח הרחוק, אותה ניסח היגל. הוא מנסה כיום להסביר שהתלמוד הוא היום מושך יותר במכון את התלמידים מאשר "מורשת" ראשי המכון הקודמים. בכל אופן צבי טאו הוחזר למכון על תקן מעורפל אולי של ראש מחלקה, בודאי לא כראש פקולטה ולבסוף, כאמור, סולק. ככלל ישנה כיום תופעה של אי הצמדת הסברים תורניים לריטואלים של השמאל החדש. ולעומת זאת ציצית, יש רבים שמסבירים היום, בחוגים אלו, שהם עושים זאת פשוט בגלל ש... כתוב כך ב"משנה ברורה", אך רצוי שזה יהיה עם חולצה בחוץ, כדי שחלילה לא יזוהו עם עולם התורה. ישנה גם התעוררות של קבוצות שוליות בחוגי ה"מזרחי", לדקדק קצת יותר בקיום מצוות ואפילו לעבור על העיקרון ה"קדוש", של השויון המרכסיסטי-פרוטסטנטי וללמד בנים לחוד ובנות לחוד. ההורים וראשי המפד"ל ו"בני עקיבא" והאגף לחינוך דתי מודאגים ביותר מ"הקצנה" זו ממרכז ההווה המרכסיסטית ההגליינית הזו, ובכלל מודאגים מהרצון להפסיק לשחק כתת-תרבות בזויה של תרבות-האם החילונית המושחתת, הם כרגע מנסים להלחם בתופעה זו ובייחוד חוג "תורה ועבודה" ומקוים שתופעה זו תישאר שולית כשם שמפגני החזרה בתשובה של הסטודנטים ברוסיה, אחרי משבר ההשכלה והמעבר לציונות, לפני מאה שנה, נשארו שוליים. כשם שסטודנטים אלו חזרו אח"כ להיות תת-תרבות בזויה של הלאומנות האירופאית בהקימם את אגודת ביל"ו. כך יהיה גורל בניהם ביחס לשמאל החדש ואכן ישנה "הצלחה" בכמה תחומים, למשל – הנשים מצייתות בצורה עיוורת לדוגמות הפמיניסטיות של השמאל החדש, ולומדות באדיקות גמרא, באמצעות ההתפתלויות שלהן בניסוח הלגיטימציה לכך נגד ההלכה.

הישג נוסף של "מחלקת המידע" של ה-C.I.A.

לאחר מלחמת תשכ"ז זכתה התיאוריה של ה"נזיר" לעדנה פוליטית. עמיטל, ראש מכון ההסדר בגוש עציון שינה כיוון בקיצוניות מהאידיאולוגיה השוביניסטית לכיוון רעיון ה"שלום" בנוסח האמריקאי של ה"שמאל החדש".

"שלום" זה כידוע מאד אופנתי כיום. המפלגה אשר אותה הקים, אמורה היתה להיות בנויה על המרכסזם החדשני ועל ציפיותיה של ארה"ב לשעבוד החברה בישראל לתרבותה. תהליך זה ממילא יגרום לקידום מדיניות השתלטות על כל העולם כמעצמת על. הוא בחר גם בשם מתמטי למפלגתו "מימד" (Dimension). להכרותו של עמיטל בדבר שינוי הקיצוני של עמדתו קדמה הכנה מדוקדקת. לפני שנים

מספר, הוא החל "להריח" שהאופנה מתחילה להשתנות ברחוב החילוני משובניזם לשמאלנות ליבראלית נוצרית קלוניסטית על-פי הדגם האמריקאי. הוא גם ראה שמפלגת ה"עבודה" הפסיקה להיות מפלגה אידיאולוגית והתביתתה על ה"ביהביריזם" של סקינר מארה"ב לשם ניכוס קהלים, כפי שמופיע באנציקלופדיה העברית בע' תנועת העבודה. כאופורטוניסט מושבע היה עליו לבצע מיד שינוי ערכי גם במכוננו "ישיבת ההסדר". לשם כך הוא היה צריך אדם שיהיה נמנה דווקא על תלמידי ה"נזיר" ולא של צ. י. ק., ושיהיה גם אמריקאי וקונסרבטיבי, כדי שיוכל לעזור לו להפוך במהירות את מכוננו למכון אקדמי עם אוירה אמריקאית שמאלנית קלוניסטית. את כל זה ביחד הוא מצא בחתנו של ג'י.בי. סולובייצ'יק – „הפרופ' הצעיר ליכטנשטיין... שעמד במסיבת הכבוד להופעת "קול הנבואה" שנערכה בביתי (של שז"ר – ד.ב.)... והנה תלמידו (פרופ' ליכטנשטיין), מעיד כי טיולו המרובים של נפטרנו (ה"נזיר") הגדול עם תלמידיו על פני שדות ומדבריות ישראל באו... גם כדי לשמוע קולות נבואה שלא אבדו בחלל ארץ הנביאים..." (נזיר אחיו כרך א' עמ' י"ח-י"ט).

אכן עם תלמיד משונה כזה יכול עמיטל לשנות את תורת ישראל כרצונו, ממש כמו פלסטלינה ולהפוך את שיטת הלימוד במכון לשיטת לימוד אמריקאית נוצרית קלוניסטית וגם לבנות מפלגה שתענה על דרישותיו של הממשל האמריקאי ולהשתלב שוב באופנה הרחובית. יש לציין שגורמים שונים אפילו במכון "מרכז הרב", ציינו בפנינו – עדיין כאשר הוא היה בגלגולו הלאומני – שדרכו של עמיטל והשינויים הקיצוניים שהוא מנסה לחולל במה שקיבלנו בסיני, שלא בכיוון הגלייני אינו לרוחם. בינתיים נראה שהוא עדיין זהיר בהסוואת מהלכיו ואינו מצרף אליו, לפחות בצורה, רשמית את אנשי קבוצת ה"מזרחל" השמאלנית קיצונית – מקבוצת "נתיבות השלום".

מצעד הצמחונות – מבוא

ממקורות ופרסומים שונים ידוע לנו, מככר, שפולחני הטבעונות והצמחונות על חוקיהם ואורח חייהם, עבר עשיר להם החל מקיץ. בעם היהודי הם הופיעו לראשונה בראשיתו כאשר הערב רב ניסה להסית את עם ישראל להצטרף לפולחן זה, ע"י מעשה העגל וההינזרות מאכילת בשר העגל ושאר החיות. את ההופעה השניה של תופעה זו בעם ישראל, ייצגה כת האיסיים, שהיה לה חלק מכריע בחורבן בית שני. קבוצות אלי ינקו את השראתם, ישירות או בעקיפין, מהעולם האלילי העתיק. הרמב"ם הרמ"א מונים פולחן זה כפולחן האלילי העתיק ביותר בעולם ואשר מיסדו היה קין. ככל פולחן אלילי בעל ותק בנה פולחן זה לעצמו מסד פיזי ועיגן את מערכת הזייתו, כתקפים גם בעולם הגשמי. 2 מטרתו היו לו בכך (כמו לכל פולחן אלילי):

א. סיבה קיומית – כדי שמאמיני הפולחן ינהגו פיזית על-פי חוקי הפולחן, הם בנו מערכת חוקים רפואיים ונהגי אכילה והתנהגות, כאשר בוניו מדגישים, שרק בתאום עם התנהגות הרוחנית שמכתיב הפולחן, יוכלו לעזור למאמין החוקים הרפואיים של הפולחן, ובפרט שהיא בנויה לצורך ה"ריפוי" הרוחני של האדם כדי להגיע ל"אושר" רוחני אותו מבטיח פולחן זה.

ב. סיבה מיסיונרית – כדי להפיץ פולחן זה גם בין דתות מגובשות שונות, היה הכרח להפיץ תחילה רק את הצד הגשמי ולהסביר שתקפותם של החוקים הגשמיים של הפולחן הם אובייקטיביים, ומי שלא ינהג כך – אחת דינו – למות או לחלות. כגון חרטומי מצרים ובראשם פרעה, אשר שטפו את מוחות עמם שמי שיאכל את בשר החי או מוצריו אחת דתו למות. ההנחה היתה שמתוך כך יגיעו לבסוף, דתות אלו, לשיעבוד כללי לפולחן על-פי הכלל של היצה"ר – „היום אומר לו כך ומחר אומר לו כך עד שאומר לו לך ועבוד ע"י". שיטה זו הצליחה למשל לגבי כת האיסיים המשיחית שלאחר כמה מאות שנים יצרו את הנצרות ובכך יצאו מכלל ישראל.

פולחן זה החל שוב להיות דומיננטי כאמצע המאה ה-18 למנינם, וכבש את אירופה, ואחרי מלחה"ע השניה כבש גם את ארה"ב בלבוש מודרני. לאחרונה נחשפו לפולחן זה גם קבוצות של מקיימי מצוות בשולי הציבור החרדי. פולחן זה החל כמוכר רק בהצמדות לחוקים הגשמיים של פולחן זה (רפואה ואורח

חיים) על ידי עצמם, הוריהם או הורי הוריהם, ועבר כבר לשלב השני של התגבשות לקבוצה משיחית על ידי שילוב של הצמחונות עם הקבלה. אפילו עיתון קבוע הם הוציאו בשם "האמנה לגאולה השלמה" מעין מקבילה שמאלנית של קודחי הגאולה בנוסח הימני של "נאמני הר הבית" וחב"ד. נציגיו הסבירו לנו שהצמחונות הפיזית מהווה את גאולתנו הגשמית מחד ותופעת החזרה בתשובה כגאולה הרוחנית מאידך, אשר יחד יביאו במהרה את המשיח. יש לציין שכיום קבוצה זו התפוררה, היות והיא ראתה, שלא תוכל לחדור לציבור החרדי. הנה לעיל ראינו כבר את מקורותיו המפוקפקים של פולחן זה בכללותו ואת הסכנות המחשיות הכלליות הכרוכות אף בהדבקות בחלק הגשמי של פולחן זה. בדיוגנו זה נתייחס ליסודות ה"בריאותיים" של פולחן זה בצורה מפורטת ונראה ממקורותינו את יחס התורה לכללי הבריאות של הפולחן. כמובן נתייחס לטיעונים שונים שמעלים מקיימי מצוות שנתפשו לפולחן זה, אשר חלק גדול מאנשים אלו נתפש בשל פולחן זה לתאוות אכילה רעבתנית ומגושמת של כמויות אדירות של צמחים שונים, או לקיצוניות סגפנית וכן לפיתוח מוזרויות שונות הפוגעות בצלם האלוקים שלהם.

הרפואה בת זמננו

לפני שניגש לדון ביסודות הבריאותיים שפיתח הפולחן, נברר מהו יחס התורה לרמת המחקר הרפואי בימינו. חוקרי הרפואה בני זמננו כידוע, אינם אמונים על קיום ז' מצוות בני-גת, שמחולקות ל-30 מצוות פרטיות [מסכת חולין (צ"ב.)], ואף כופרים בהשגחה אלוקית, ולכן אינם נכללים אף בגדר של "חכם בחכמת העולם", כפי שפוסק הרמב"ם בהלכות מלכים (פ"ח ה"א) (ע"פ הגרסה המדויקת המקובלת על גדולי האחרונים וגדולי פוסקי דורנו) – "...אבל אם עשאן מפני הכרע הדעת אין זה גר ותושב ואינו מחסידי אומות העולם ולא מהכמיהם". חז"ל כינו את חוקרי המדע היווני-המהווה את בסיסו של המדע המודרני- בשם "שוטים", שאין מביאים כלל ראייה מהם [נידה (ל:)].

כדי לומר שיש להם חוכמה שלפחות מתקרבת לאמת צריך לכך אמונה, כמובא בזהר [ח"ב (רלו.)], ש,,פרה אדומה תמימה – זו יוון, שיש להם קורבא לאורחא דמהימנותא".

לחוכמה כזו שמתקרבת לאמת, אף על פי שהיא נוצרה על ידי מדענים, אכן הכרחית לכך אמונה ולכן נאמר "חכמה בגויים תאמין", שאי-אפשר לראות עומק חוכמה זו בעיניים, מה שאין כן בשאר המדעים שאנו מכירים ושהם מוחשיים. אומנם, כדי שלא נטעה לחשוב שחוכמה זו אפילו רק נושקת לחוכמת האמת – התורה, לכך נאמר "תורה בגויים אל תאמין". אין אנו מכירים סוג חוכמה זו בזמננו, אם כן על איזו חוכמה יונית מדובר, שהיא מתקרבת לדרך האמת? על כך עונה אחד מגדולי הראשונים והמקובל האלוקי המהר"ם רקאנטי בפירושו לספר בראשית [עם פירוש "לבוש אבן יקרה" על הרקנטי (רעט:), הוצ' זיכרון אהרן, תש"ס] שמדובר רק על חוכמה שהיתה עד תקופתו של אריסטו, היינו, אין אנו יודעים מהי חוכמה זו, אלא רק למה אין-הכוונה של חז"ל באומרם "חכמה בגויים תאמין". גם שרידי חוכמה זו הסתיימו עם פטירתו של רבי יהושע בן חנניה בומן חורבן בית-המקדש השני, כמובא במס' חגיגה (ה:), – ,,כי קא ניחא נפשיה דרבי יהושע בן חנניה, אמרו ליה רבנן מאי תיהוי עלן מאפיקורסין? אמר להם [= "האין עוד חכמה בתימן" (באדום)] "אבדה עצה מבנים – נסרחה חכמתם", כיוון שאבדה עצה מבנים, נסרחה חכמתן של אומות העולם". מאז שאריסטו ביסס את המדע כמרד נגד מורו אפלטון רק על "כאילו"מחקר חושי, לפחות בתור שפה ולא חוכמה אמיתית, אין יותר מחוץ למקורותינו שום חוכמה ומדע שאפילו מתקרב לחוכמה אמיתית, אלא רק ספרי מדע-דתי של הנצרות הפרוטסטנטית האקדמי המנוסחים באמצעות תפיסות תדמיתיות וחיצוניות לחכמת אמת.

הריב"ש (בשו"ת, סי' תמ"ז) מדגיש שהגדרה זו תקפה גם לגבי המדע האירופי המאוחר. כאמור לעיל, אנשים המכירים בבוראם ושייכים להגדרת "חכם", היו כבר בומן חז"ל תופעה נדירה עד שאמרו-,,חכמה בגויים תאמין" (איכה רבתי פרשה ב' פיסקה י"ג). גם אם חוקרי הרפואה היו מקיימי מצוות, חובה עליהם להיות בקיאים בכל מכלול החוכמות כדי לאבחן ולנתח מחלות ותופעות רפואיות.

ב"תולדות הרפואה". משנת 1503 (לסה"נ), זמן מועט לפני המצאת הנצרות הפרוטסטנטית, מוצב הרמב"ם כמעט בראש סולם המחקר הרפואי ומוגדר כ"יצחק ישראלי השני", שחי ב"תקופת הגאונים" וחיבר גם פירוש על מסכת מכות, אך הרמב"ם עצמו קובע במכתב לר"י אבן תבון – „וכן ספר אל-רוי וספר יצחק הישראלי כולם הבלים ואין בהם תועלת, כי לא היו אלא רופאים“ (”סדר הדורות“, ערך רמב"ם).

רופאי זמננו ידועים בפרט בידיעתם המזערית – רופא מסוים בקי בוריד מסוים, וחברו מומחה רק לוריד מסוים אחר. עד סוף המאה ה-18, עדיין ידע המחקר הרפואי להעריך את הידע הרפואי של חכמי ישראל והתייעצו איתם רבות וכך יכלו חכמי ישראל באלפיים השנים האחרונות אף לכוון את הרפואה העולמית ולמנוע אותה לפחות מהידרדרות חמורה [Logacy of Israel 173–282/1927/8]. למרות זאת, חוסר ההגינה במקומות רבים באירופה, שלא היו שם כלל רופאים, גרם למספר מגפות גדולות. הידע של המחקר הרפואי בן זמננו, משתקף בשתי ההגדרות של מרן ה"חזון איש" זצוק"ל : א. רופא גדול יודע קצת, רופא קטן אינו יודע כלום. ב. אותו "קצת ידע" בגוף האדם, משול לעוור המגשש בקירות הדרו וכאשר הוא למשל חש בעצם חד הבולט מהקיר, הוא משער שכנראה מדובר במסמר או בעצם אחר לפי השערתו. סיפר לנו מי שנכנס למרן ה"קהילות יעקב" זצוק"ל ותיאר לו את "ההוכחות המועזות" ש"הוכיחו" החוקרים על הנזקים שבעישון – ענה לו מרן בשאלה: „מאיפה הם יודעים?“ וככלל היה מתאונן מרן ה"קהילות יעקב" זצוק"ל, שאנו נמצאים היום בגלות אצל הרופאים.

תרופות זמננו כפופות לעוצמת השוחד שהרופאים מקבלים מראשי חברות ייצור התרופות כדי שהם ימליצו עליהם

מפעם לפעם מתפרסמים תחקירים, המאשימים את תופעות השוחד הניתן לרופאים ובמיוחד לרופאים במשרדי הבריאות הממשלתיים, כדי שימליצו על התרופות שהם מייצרים. נצטט את אחד התחקירים שהתפרסם במגזין רפואי יוקרתי "בריטיש מדיקל ג'ורנאל" והוגש בפורום "סקופים" בתאריך י"ג כסלו תש"פ (11,12,19 למנינם) – „כתב עת רפואי מהמובילים בעולם, משיק מסע-פרסום עולמי המכוון נגד קשרים מזיקים בין חברות התרופות לרופאים, כשאחת הדוגמאות, היא שערוריית השתלת רשתות בניתוחים לשיקום רצפת האגן שהותירו מאות נשים פגועות. "רופאים מושפעים ושלא בצדק מימי עיון וארועים של תעשיית התרופות ומניסויים לתרופות מסוימות הממונים כולם על-ידי החברות. לא ניתן לסמוך על ניסויים אלו ואנו קוראים לממשלה להתחיל ולממן אותם ואת ימי העיון“.

ד"ר ריי מויניהן, חוקר מאוניברסיטת בונד, שבחן את הקשר בין כסף לרפואה ואחד מהמובילים את הקמפיין אומר : "רבות מהעובדות המשמשות אותנו בהחלטה לקחת תרופה או לבצע ניתוח, הן מוטות. אי-אפשר לסמוך על "עובדות" אלו, מאחר וחלק גדול מהן מיוצר וממומן על-ידי חברות התרופות עצמן או יצרן הציוד הרפואי ואיזה דוגמה טובה יותר, מענק הרפואה האוסטרלי 'ג'ונסון וג'ונסון', שמכרו רשתות אגן לאלפי נשים, מבלי שהזהירו אותן כראוי מהסיכונים". בית המשפט בארה"ב מצא את החברה לעיל אשמה בכך, שהמעטה בכונה תחילה את הסיכונים, אך העלתה יתר על המידה את היתרונות של האופיאידים. בהסתמך על משבר האופיאידים הגדול שגובה את חייהם של 130 אמריקאים מדי יום. החברה מתכוונת לערער בשני המקרים. הקמפיין מכוון גם לחוקק מדיניות שתמנע מהרופאים לקבל נקודות זכות מקצועיות על נוכחות בימי העיון המקצועיות ועל נוכחות בימי עיון מקצועיים בחסות התעשייה. ארועים אלו, טוענים המבקרים, הם סמינרי מכירות מוסווים.

בין השנים 2011-15 הוציאו חברות הפארמה יותר מ-286 מליון דולר על ארועים לרופאים, אחיות, רוקחים ומומחים אוסטרליים, על-פי מחקר של אוניברסיטת סידני. רבים מהם קיבלו משקאות חינם וחלקם אפילו טיסות ומלונות חינם לוועידות שנערכו מעבר לים.

מחקרים שונים מראים שרופאים המשתתפים בארועים בחסות תעשיית התרופות, נוטים לרשום יותר תרופות מאותן חברות“.

החיסונים גורמים לסרטן והופכות את המחלה הנגרמת בין השאר על-ידי הטכנולוגיה והביוטכנולוגיה לקוטל השני בעולם

מפעם לפעם מתפרסמים תחקירים המצביעים על תמותה גדולה, מחלות קשות ותופעות לוואי קשות, הנגרמים כתוצאה מהזרקת החיסונים לבני האדם. נביא להלן עוד תחקיר כזה – „בגיל 53 מצאה את עצמה ד"ר ג'ודי מיקוביץ, מדענית בכירה ומבריקה במכון הלאומי לחקר הסרטן במרילנד בכלא ללא משפט, ללא הגנה וללא זכויות אדם.

הסיבה היתה מחקר תמים של ד"ר מיקוביץ שחשף, שסרטן נגרם מוירוס המוזרק לאנשים בחיסונים. במהלך המחקר מצאה ד"ר מיקוביץ בגופם של מטופליה חולי הסרטן, וירוס שגרם להתפרצות המחלה. התגלית הדהימה אותה ואת עמיתה. סרטן לא היה מה שסיפרו לנו עד כה. הוא נגרם מוירוס. הוירוס היה מוכר לד"ר מיקוביץ היטב. היה זה וירוס שכל מדען במכון הלאומי לחקר הסרטן מכיר: וירוס שנוצר בידי האדם הוא קטלני וגורם למוות או למחלה קשה.

מיקוביץ שתשוקתה היתה לרפא ולעזור לבני אדם, חשבה בתמימותה שלמסד כוונה דומה ופירסמה את ממצאי המחקר המדהימים באחד מכתבי העת החשובים ביותר בארצות הברית – התגלית שסרטן נגרם מוירוס שהגיע לגופם של בני אדם מעכברי מעבדה. בשנת 2011 פירסם חוקר נוסף בכתב עת יוקרתי אחר, שהמחשבה המתקבלת ביותר על הדעת היא, שהוירוסים שמצאה ד"ר מיקוביץ, וירוסים שיוצרו בעזרת עכברי מעבדה, הגיעו לגופם של בני אדם דרך זריקות החיסונים. הוא הוכיח את דבריו ברצף של טיעונים מחקרניים.

זו היתה פצצה. הממסד מיהר להכחיש את קיומו של "וירוס הסרטן", אמצעי התקשורת שיקרו שלא קיים וירוס כזה. שמדובר בטעות ושמה שהתגלה הם "נגעים". "הוירוסים שהתגלו לא קשורים לסרטן", צעקו שופרות הממסד בכל מקום.

כך, ביום בהיר אחד, מיקוביץ מצאה את עצמה בכלא. היא ניגרה מביתה בהפתעה, כשהיא ככולה באזיקים, ללא כתב אישום, ללא משפט וללא זכויות אזרח כלשהן. מאחורי הסורגים התבררה לה הסיבה: הם דרשו ממנה לחזור בה מממצאי המחקר ולהגיד שהיא בדתה אותם מליבה. זה היה תנאי לשחרור. "סירבתי להתכחש לממצאי המחקר שלי", אומרת מיקוביץ. "סירבתי לומר שזו טעות. הם אמרו: 'תגידי לכולם שבדיית את הממצאים ותשחררי לביתך, אך אם תסרבי – נחסל אותך'. והם באמת חיסלו. לפחות מבחינה מקצועית וכלכלית, אך תודה לאל לא מעבר לכך. הודות לאמונה שלי באלוהים. לבעלי, למשפחתי ולמטופלים שלי, שמעולם לא נטשו אותי. הם לא הצליחו לקחת ממני את התשוקה האמיתית שלי לעזור לבני אדם ולרפא אותם". התשוקה הזו היא שעזרה לה לדבוק באמת. "הם עושים כל שביכולתם, בכדי למנוע מכם לדעת, שכל זריקת חיסון מזיקה לכם ואתם עשויים לדעת שסרטן דוגר בגופכם ויתכן ויתפרץ רק כעבור שני עשורים מיום קבלת החיסון" אומרת ד"ר מיקוביץ ומוסיפה: "מופעלת מערכת תעמולה, הונאה ושטיפת מוח, על-ידי חברות התרופות ששולטות במדיה, אבל זה לא מגובה במחקר מדעי. אני צונזרת. המחקר שלי צונזר. הכל כאן מצונזר ומה שאתם רואים בטלוויזיה ובחדשות זו תעמולה שקרית ומדע מזויף. אין להם זכות לעולל דבר לגופי. אין להם שום זכות להזריק חומרים שאיני מעוניינת בהם לגופי. בכדי להיות בריאים, עליכם לעמוד על זכותכם ולמנוע מכל אדם לכפות עליכם לקחת תרופות רעילות" היא מסכמת.

בידינו מקובלים דרכי אבותינו לברר מי הרופא הגדול ביותר (שלפחות "יודע קצת") אח"כ לנקוט בעצת חז"ל, כל שיש לו חולה בתוך ביתו ילך אל חכם ויבקש עליו רחמים" [ב"ב (קט"ז)]. כפי שנהגו אבותינו בכל הזדורות [ברכות (לד:)], וכן לחזור בתשובה, לתת צדקה ולומר תהילים, ולבקש שרופא זה יהיה השליח המרפא. זו הערובה היחידה כדי לא לעבור על „ונשמרתם...“ ולא לסמוך על רופאי אליל טבעוני מן המזרח או תלמידיהם המשובשים מן המערב.

"אותות ומופתים" בע"ז הטבעונית

הכת הטבעונית מפעילה את אותם אמצעים של שטיפת מוח בדיוק כמו הרפואה הקונבנציונלית. א. התיימרותם לטפל בשורש המחלה ולא בסימפטומים – אך על כל צעד ושעל אנו שומעים סיפורים אישיים על טיפול אצל גדולי המומחים לטבעונית, כאשר התוצאה היא לא רק חוסר טיפול בשורש הבעיה הרפואית, אלא הריסת מערכת העיכול ללא תקנה, וגרימת מחלות לב והבאת האדם לסף מוות.

ב. שטיפת מוח על-ידי ריפוי "פלא" – מקרים רבים כאלו התרחשו במשך זמן רב גם ברפואה הרגילה, כאשר האמונה בה היתה עיוורת. ידועים סיפורי הרפואות שהכילו מי ברו בלבד (פלצסבו) שריפאו מחלות קשות ביותר בכוח אמונה עיוורת ברופא ורפואתו בלבד. ככלל מפותחת כיום תיאוריית הפסיכוימונולוגיה (תיאוריית החיסון והנפש). היום נצפים בבירור אף במחלות קשות, קשרים הדוקים בין תחושה נפשית ויכולת הריפוי של מערכת החיסון של האדם.

אנו פוגשים בכך רבות במקורותינו. הרמב"ן בפרשת חוקת, בעניין "נחש הנחושת", מצביע על דברי הרופאים שנושך כלב מסתכן בנפשו בראותו כלב או אף אם נוכר בכלב וכן בנושך הנחש. הוא מציין בפשטות – „באמונה יעשה הנס“. גם ה"רעיא מהימנא" מדבר על ריפוי פלא הקשור לנפש בפרשת "וארא" ד"ה ולקחתי אתכם וכן הראב"ד בפירושו לספר היצירה. בצורה מורחבת יותר מוסבר הדבר ב"מלאכת מחשבת", פרשת נשא לרבי משה חפץ, בד"ה כי הרבה פועל הדמיון וכן בספר ה"עיקרים" (א, כא) לר"י אלכו וב"פרדס רימונים" שער א' פ"ה.

השפעה זו בין הנפש לגוף פועלת בשני הכיוונים כאמור, לא רק בכיוון הריפוי אלא גם בכיוון של נזק ואף נזק מייד. מיידיות הנזק תלויה הרבה ברמת ההיחשפות לשטיפת מוח זו ורגישות האדם להפחדות. רגישות זו להפחדות היא למעשה גורם מכריע כיום בגיבוש החלטות ללקיחת תרופה או טיפול ובפרט בארה"ב ואף מרח"מ פינשטיין זצ"ל קבע זאת בספרו אגרות משה אבהע"ז (ח"ד סי' י') ביחס לעריכת בדיקות של חיידק הטאיזאקס – „וגם כפי שידוע כוחות הנפש, שרוב בני האדם סובלין הרבה מהעצבים שלהם שנקראו "נערוויין" שמצייר להאדם דבר קטן לגדול וחשש קטן לחשש גדול, בפרט במדינה הזאת כידוע" (ארה"ב). לכן מובן מדוע דווקא מארה"ב מגיחים אלינו לפעמים יהודים אחוזי אמוק המתריעים על הסכנות שבמאכלים מסוימים ובסיגריות, תוך ליקוט חפז של מקורות.

מובן לכן, גם פיסקו של הגר"מ פינשטיין באג"מ חו"מ (ח"ב סי' ע"ו). הוא דוחה שם בתוקף את בעלי "הנערוויין" הטוענים שסיגריות מזיקות לבריאות וכותב שלכל היותר הוא חשש אך, „בחשש כזה אמרינן שומר פתאים ה““, אם כן קשה לכאורה מדוע בכל זאת הוא כותב מיד שם „אבל ודאי מן הראוי לכל איש שלא לעשן“? אלא שעל-פי הציטוט הקודם מדבריו באבהע"ז מובנים הדברים לחלוטין. היינו, משום ש"הנערוויין" יוצרים אצל המעשן, כתוצאה מהפחדת הרופאים, סיכון מייד או מצטבר של היחשפות למחלה. כבר פסק הגאון האדיר רבי שלום אלישיב לרב מטורונטו, שהסתנוור מהרפואה הרגילה וההומופאטיה, והחליט על-פי החלטתם (הנובעת מפולחן הטבעונית) שהסיגריות מזיקות לבריאות. פסק לו הגאון שגם לו היו הרופאים קולעים במקרה לאמת, הרי שמצד ש"רבים דשו בה", אין כלל סכנה בעישון וכמו כן הוא כותב – [”עם התורה“ מהדורה ב' חוברת ג', ספר זיכרון עמ' ק"ב] – „ורבים וכן שלמים גדולים וטובים מעשנים, מנעוריהם ועד זקנה ושיבה, והבריאות שלהם במצב טוב ויפה, שגם דבר זה כלול במה שכתבו חז"ל כיוון דדשו בה רבים שומר פתאים ה““.

ג. חלק ממקרי ריפוי ה"פלא" ניוון לא מעצם הרפוי אלא מרצון הברזל של החולה להתרפא, על-ידי הכלל ש„בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו“, באותה מידה קורים דברים אלו באלפי מקרים, כידוע ברפואה הרגילה, אך ברפואה הטבעונית הסביר כבר פעם מרח"ה קהילות יעקב" זצוק"ל למישהו שסונוור מרפואה זו ש„יש גם פעמים שהולכים מזה מן העולם“. ממציא ה"לחם המונבט" שהטיף לשיטה הצמחונית בלהט ו"הוכיח" זאת מעצמו כיצד זה עזר לו, מת לבסוף מחור בקיבתו ומנהיג ההליכה הנמרצת והריצה היומיומית בארה"ב הקרויה ג'וינג (המומלצת ע"י העיתון המשיחי), מת לא מכבר באמצע שעת ההליכה

היומית בגיל צעיר. יש לציין שהג'וגינג היתה למגיפה אופנתית בארה"ב תחת הסיסמא "בריאות טבעית לכל".

"רישחקו הנערים לפנינו"

מי שעוקב אחרי פרסומים בביולטינגים רפואיים יוקרתיים, יודע שה"מחקרים האמפיריים" הפכו מזמן לשעשוע מדעי הניזון ממניעים אופנתיים. ואינטרסנטיים של חברות לייצור תרופות ויוקרה של מכוני מחקר או של חוקר מסוים. מפורסמים משחקי "המחקרים המכובדים" של משרד הבריאות האמריקאי, למשל המחקר על הסכרין, מזיק מאד או בכלל לא מזיק. המחקרים על העישון הם דוגמא נוספת לכך. בטבת תשמ"ז פורסם מחקר מקיף "המוכיח בעליל" שכל המחקרים שגרסו עד סה שיש נזק כבד לסביבתו הפסיבית של המעשן הם הבל הבלים. הוא שאמרנו "ישחקו הנערים לפנינו". סיפר לנו הרב הגאון ש. פלמן שמרן ה"קהילות יעקב" זצוק"ל התבטא פעם לגבי המושג "כל הרופאים אומרים", שמשמעותו הוא רופא אחד בעל השפעה מניח הנחה, וכל הרופאים בלא להבין בעניין, בין ימינם לשמאלם, מדקלמים אחריו את מסקנתו. לאחרונה נתבשרנו שהשפעה זו מוכתבת גם על ידי שוחד לעיתוני מדע יוקרתיים. מי שאינו אמון על דעת תורה אולי ישכנעוהו דברי לורד צ'סטרפילד – „לעולם אל תהיה באופנה לא ראשון ולא אחרון“. כך גם בעניין המחקרים המונעים ישירות או בעקיפין ע"י פולחני הע"ז מן המזרח. כדאי לחכות כמה מאות שנים עד שע"ז זו תחלוף ולראות כיצד מגיבים מחקרי המדע בלא השפעת האופנה של הע"ז ההודית. חוקי הצמחונות ואיסור העישון, המוזנים כיום ע"י חוקי הע"ז ההודית, אומרים שעישון מפריע ליכולת הריכוז של האדם כדי להתאחד עם הקוד האילי שהוא רוצה להיות משועבד לו, כפי שמופיע ב"וודות ההודיות", אף שלעיתים העישון יכול לפגוע בריכוז. כיום כידוע, הוטבע חוק אלילי זה ב"מציאות" המדעית האופנתית ומניעים של כסף ופרסום מניעים חוקרים אף בלא קשר לפולחן זה – לנסח מחקרים שיתאימו לחוק אלילי זה לפחות עד שאופנת פולחן זה תחלוף.

אנטיקריאופגיה – "נגד אכילת בשר"

הרמב"ם יוצא חוצץ נגד כלל "בריאותי" זה – „מפני שהמזון הטבעי לבני אדם הוא מין הזרעים... ומבשר בעלי חיים. וכאשר הביא הכרח טוב המזון להריגת בע"ח" (מו"נ ח"ג פרק מ"ח) ובפרק ה' מהלכות דעות קובע הרמב"ם, אילו סוגים וחלקים של הזרעים והבשר הם בריאים או מזיקים. כבר כאן אנו רואים ש"כלל בריאותי" זה משמש כסות עיניים בלבד לפולחן הטבעונות. הבעיה היא שאנו נתקלים כיום ביהודים המנסים להתפתל בין מקורותינו להצמיד שברי פסוקים ומאמרי חז"ל מקוטעים, לפולחנם האילי (זה מזכיר מאד את היהודים שנתפשו בדור הקודם לפולחן הציונות וניסו ומנסים להצמיד שברי קטעים ממקורותינו כדי לתת "הכשר" לפולחנם).

לשם כך נראה שלאורך כל מקורותינו דעת התורה היא ממש הופכית. לא רק שבשר אינו מזיק אלא הוא המוצר הבריא ביותר שקיים לגופנו ובפרט כאשר המאכל מעורב בכימיקלים, ראינו כבר לעיל שגדולי החכמים והצדיקים שחטו ואכלו בשר, כמו באברהם אבינו ששחט 3 שוורים כדי לתת את לשונותיהם לאורחיו שנדמו כערביים (בראשית פרק י"ח) וכן הוא נתן להם עוד ממוצרי החי – חמאה וחלב ובזכות כך אף זכה עם ישראל למן [ב"מ פו]. אברהם אבינו – עמוד החסד, דאג לאורחיו העייפים והחלשים מן הדרך. הוא נתן להם דוקא בקר ומוצרי הלוואי שלו, שהם המחזקים דווקא את הגוף, כדברי הגמ' [פסחים מב:]: „... ופת נקיה (דווקא בלי סובין) ובשר שמן ויין ישן דמעלי לכולי גופיה“, היינו, דווקא ההפך מכל מה שפולחני הטבעונים והצמחונים מטיפים, היא הרפואה האמיתית לכל הגוף.

כמו כן ראינו בסעודת שלמה בזמנו. התפריט הכיל אז רק דברים הנותנים כוח לגוף – לחם ו"עשרה בקר בריאים ועשרים בקר רעי ומאה צאן לבד מאיל וצבי ויחמור וברבורים אבוסים" [מלכים א' (ח,ג)]. כמו כן בשמות (טז,ח) מובא, שה' מוריד להם מן השמים בשר ולהם ובעוד אין ספור מקומות. בכל מקום אנו רואים שהמרכיב הבסיסי של הסעודה הם מוצרי החי, רואים אנו יותר מכך, שתלמידו של גדול הרופאים,

שמואל, דאג לתת לאורחיו דווקא בשר, כי זה המאכל הבריא ביותר [ירושלמי שביעית (פ"ו מ"ד)]. המוכר שבעופות – תרנגולת, והטוב שבבקר – שור [ב"מ (פו)], אך יותר מכך אנו רואים במסכת חולין (פד), שם אומר רבי יוחנן שדורו כבר פחות בריא מדורו של רב ולכן מי שיש לו רק פרוטה בכיסו חייב לקנות בשר. רב נחמן בדור שלאחריו אומר שדורו יותר נחלש (רש"י – "...ותמיד העולם היה מתנונה והולך"), אפילו מי שאין לו פרוטה אחת בכיסו,, כגון אנו לוין ואוכלין" לפחות מערב שבת לערב שבת, אך מי שיש לו ברכושו אפילו מאה מנה – ,,ישפטו לו קדירה בכל יום ויאכל בשר" ומה נאמר בתקופתנו, עשרות דורות אחריהם שנדלדלנו חולשה אחר חולשה. הרי שבתקופתנו, להיות טבעוני וצמחוני בצורה קבועה הוא ספק פיקוח נפש.

רואים אנו שמניעת בשר למינקת מהיה פיקוח נפש לתינוקה – ,,ומינקת שחלב רע לתינוק שאינה אוכלת בשר (פמ"ג ש"א) יש להקל אף בבשר בהמה" – אף בשבוע שחל בו תשעה באב (שו"ע או"ח סי' תקנ"ה, מ"ב ס"ק ס"ד).

כיום פוסקים, שיולדת בג' ימים ראשונים מותר לה לאכול בשר אף בלא הכשר ידוע, אם אין ההכשר האמין ביותר.

על הפסוק, ,,כי תאחז נפשך לאכול בשר בכל אות נפשך תאכל בשר" [דברים (יב,ט)], כתב הניצ"ב מוולוז'ין ב"העמק דבר" – ,,בכל אות", כלומר: לא מבעיא מצד דרך ארץ דשרי, אלא אפילו לתאוה בעלמא גם כן שרי" (פירוש: התורה התירה לאכול בשר, לא רק בשעה ומחמת שהאדם זקוק לבריאותו לכוון הוא רוצה לכן לאכול בשר, אלא גם כש"מתחשק" לו "מעדן בשר צלול" לתאוה בעלמא, גם כן מותר).

הרמב"ם קובע את אכילת הבשר יום יום, למי שיש לו מאה מנה כמצוה מדבריהם (הלכות דעות פ"ה ה"י).

אמנם גדולה מזו ראינו, שאכילת בשר בכל יום, למי שיש לו אמצעים ותאבון, היא מצוות עשה מן התורה לפחות ל-3 ממוני המצוות. בעל "אתה הנחלת", ובעל ה"אזהרות" – רבי אליהו הזקן, גיסו של רב האי גאון ובפרט רבינו סעדיה גאון הקובע את ה"בשר לתאבון" כמצוות עשה מן התורה (ספר המצוות לרס"ג, ח"א, מצוות עשה צ"ה, עמ' 646-648, עם פירושו לספר המצוות של הרס"ג, הגאון רבי ירוחם פ. פערלא).

אנו רואים שבשבת יש מצווה לאכול בשר ודגים. בימים טובים אנו פוגשים גם בפוסקים שפסקו שרק בבשר בקר, אדם יוצא ידי חובת "מצוות עשה" של שמחת יו"ט, שהרי אין שמחה לאדם אלא בבשר ויין ובלעדיהם חסר בו מן האדם ובודאי מן היהודי כשיכול לאכול ואינו אוכל (עיין שו"ת "שאגת אריה" ס"ה-ס"ט).

מוצרי החי רפואה לכל הגוף

ראינו כבר במסכת פסחים, שבשר שמן ולחם ללא סוכין ויין מסונן הינם ערובה לרפואת כל הגוף. במסכת ברכות (מד:), אנו פוגשים בביצה כדבר הבריא ביותר – מלבד בשר – יותר מ-6 מידות של סולת ושם (מ.) אנו פוגשים ב,,דגים קטנין מפרין מרבין ומברין כל גופו של אדם". תלוי כמוכן איזה סוגי בשר, כי ישנן סוגי בשר המחזירין חולה לחוליו [שם (נ"ז)]. ככלל ראינו את היסוד שמסרו לנו חז"ל במסכת חולין (פד). שמדור לדור ישנה השתנות הטבעים לרעה וככל שחולף דור, ההזדקקות לבשר היא יותר ויותר דחופה. המתאכזר על עצמו ובני ביתו ומונע מהם מוצרי החי, עובר על ,,ונשמרתם מאד לנפשותיכם" וכפי שראינו לעיל אינו בכלל אדם וכל שכן בכלל יהודי, כי אינו יכול לעשות את המצוות מתוך שמחה ועשיית מצוה שלא מתוך שמחה, אינה נחשבת עשיית מצוה, כדברי מרן הרב חיד"א וראה גם בהקדמה ל"ספר חרדים" לרבי אליעזר אזכרי ובפרט שראינו שלכמה מה"גאונים" וה"ראשונים" אכילת בשר בכל יום, הינה מצוות עשה מן התורה. כמוכן, שאין אנו מדברים על מקרים חריגים של מחלה או המלצת רופא על כך, כאשר משוכנעים מעל לכל ספק שהרופא אינו מושפע ישירות מהאילנות הטבעוניות והצמחוניות על בסיס הנצרות הפרוטסטנטית או בעקיפין אינו מושפע משטיפת מוח זו בגלל כסף או כבוד. כמו כן, אין

להיות מושפע מכת עולמית זו ואין שום כוח בעולם היכול להתאכזר, למנוע או להימנע מאכילת מוצרי בשר רק משום שבכמה מחקרים מגמתיים – כפי שראינו לעיל – "נמצא" שכמה טיפות מן הדומם מסרטנים את האוכל. אין מגמתיות אלילית זו שקולה כנגד הכוח שנותנים מוצרי החי לאדם ושמרפאים את כל גופו של האדם וכנגד מצוות עשה של אכילה ושמחה. כשמדובר ביהודי. אנו רואים במקורותינו, שגם בזמן המשנה הזריקו חומר לעצי תאנה למשל, כדי לנפחם ולזרו את תהליכי הגידול, תוך זמן קצר במקום בכמה שנים, ו/או בכמה חודשים ("גיליוני הש"ס" על "ירושלמי" למהר"י ענגל, מסכת שביעית פ"א מ"י). כמובן שצריך לדעת אילו חומרים להזריק, אך עצם הזירוי אינו פגיעה באיכות הפרי.

כמו כן, אנו פוגשים באנשים שהופכים ל"רופאים" כתוצאה מכך שנרפאו, לדעתם, כתוצאה מניסיון עצמי בשיטה טבעונית משודרגת או מקורית. גם כאן תתכנה שתי אפשרויות:

א. שבדיוק למכלול בעיות גופו שלח לו הקב"ה רעיון כיצד להתרפאות, אך זה אינו הופך בכך את המתרפא ל"מומחה" לרפוי לשאר האנשים ולסחוט מהם כספים ותקוות (כפי ששמענו שכמה אנשים כאלו גם הועמדו כבר לדין).

ב. על פי הגמרא [מס' ע"ז (נה.)] יסורין מושבעין מתי להיכנס ומתי לצאת, כשבא זמנם לצאת, פונה שוטה זה לשיטת ע"ז מסוימת. אומרים דייסורים: וכי משום ששוטה זה הולך לע"ז בדיוק בזמן שאנו צריכים לצאת, בזמן שהרפוא הטבעונית טוען שייסורים אלו צריכים לצאת וכי לכן לא נצא? אלא מקיימים הם את שבועתם, בפרט שמדובר בשיטות טבעוניות האורכות זמן רב וממילא הייסורים צריכים לצאת בניגוד לרפואה רגילה שרפואתם קצובה לזמן.

ג. וכבר לימדנו חז"ל – "...אפילו חרב מונחת על צווארו של אדם אל יתייאש מן הרחמים" [ברכות (י:)].

הכימיקל – אויב הטבעונות

פולחן הצמחונות או הטבעונות אינו מסתפק בשלילה טוטלית של אכילת החי אלא, כידוע, גם אכילת הדומם נשללת לחלוטין. כל אוכל שיש בו כימיקלים מן הדומם, מוצג מיד כרעיל ומסרטן באופן גורף, אף שרק לעיתים הוא רעיל.

באמצעות "מחקרים" סטטיסטיים "מוכיחים" שהדומם המעורב במאכל הוא "רעל" והכוונה לחומר משמר, מייצב או צבע מאכל. הטענה הנטענת היא, שגם פעם בזמן הקדום אכלו הכל בצורה טבעית ללא שימור, ישר מן השדה לפה ובכלל לא אכלו כימיקלים. גם מלח שולחן "אסור" לאכול כי הוא מן מדומם. והפקודות קובעות שבמאכל הצמחי יש גם כן מלח טבעי בצורה מספקת. הדתיים שנפלו לכתות הצמחונות והטבעונות, טוענים שגם במקורותינו אין שום איזכור מאכילת הדומם או מאכילה לא טבעית, אך כשם שכל דבר שבפולחן זה, הוא הפוך מדעת התורה כן הדבר לענייננו.

ישנם מקורות רבים על אכילת כימיקלים ונציין כמה מהם:

א. רמב"ם כתב ב"פירוש המשניות" על מסכת ע"ז (כט:) על "חרס הדרייני" – „אדריאנוס קיסר היה עושה טיט ידוע וגובל אותו ביין ימים הרבה ואח"כ עשה ממנו כלי חרס... וכל שעה שהיה צריך יין היה שורה חתיכה מאותם כלים במים... וישאר המים מזוג ביין והיה שותה ואותו מעשה היו עושים בני אדם בזמן חבור המשנה...". ובודא שהתרחשה ריאקציה כימית בתוך היין מהכימיקל שבו היה היין החרף והפעיל כבוש. בתקופתנו כידוע מוכיחים מחקרים, שאפילו מיכלי הפלסטיק משהררים לתוך המשקה המאוכסן בהם, חומר רעיל, אם המשקה מאוכסן בתוך המיכל זמן ממושך והמדובר אף במשקים שאינם חריפים ופעילים, אך כאן מדובר בתוצר לוואי פלסטי מנפט וזה בודאי שאינו בריא.

ב. מס' ע"ז (לה:) בד"ה מלח סלקונדרית – מפרש הרמב"ם שם בפהמ"ש, שכימיקל זה היו אוכלים אותו כמות שהוא ולא רק כחומר משמר או מייצב. וחשובי וגדולי העכו"ם היו מעלים מלח זה על שולחנם.

ג. מס' ברכות (לו.) – „על המלח ועל הזמית אומר שהכל". רש"י שם ד"ה זמית, כתב – שלמור"א – היינו, מי מלח של שימורים וכן פירש ה"בית חדש" וה"טור", או"ח סי' כ"ד.

ד. אכילת כימיקלים היוותה חלק מובנה מתפריט המזון. אנו פוגשים בכימיקל רעיל ביותר – מלח סדומית אשר אם טיפה ממנו, נגעה בעין מיד היא עיוורה את העין ולעיתים היה מלח זה גם ממית ובכל זאת היה כימיקל רעיל זה מטובל בכל האוכל שנאכל בסעודה – „לפי שכל מאכלם ע"י טיבול“ [פסחים (קיד.)], רשי ד"ה מטבל]. ואף "מים אחרונים" נתקנו נגד אכילת כימיקל רעיל זה, כדי לדאוג לנקות את האצבעות ממנו. הלכות רבות נאמרו בדין זה ואף בציעת הפת אינה מתאפשרת לאחר הברכה, על-פי ההלכה, עד שיטבול את הפת במלח.

ה. העני הגדול ביותר אסור לו לוותר על "פת במלח האכל".

ו. מי שהיה נראה שיש לו ליקויים בניתוח שכלי, נאמר לו – „לכי תיכול כורא דמלחא“ (= לך תאכל כור מלח) – כמות כימיקלית שהבטיחה חריפות שכלית.

ז. על-פי זה אמרו חז"ל [מס' ברכות (מד.)] – „כל סעודה שאין בה מלח אינה סעודה“, כי המלח סועד את הלב ואכילת פירות הנמכרים בשפע בחנויות הצמחונות, „שהן מתוקין... אין בהן חיי נפש שאין סועדין ואדרבה מהלישין מחמת המתיקות ובעי מלח להשיב לב כמו שכתבו התוס' (המהרש"א שם), ולכן פוגשים צמחוניים רבים שהם עצבנים וחלשים, עקב פולחן אורח חייהם הדורש זהירות מאוכל מן הדומם, אלא אם כן הם גונבים/סוחבים מפעם לפעם מאכלים שנעשו מן מלח ובכך משיבים את ליבם, אך משחיתים את נפשם בהתרגלות לחוסר עקביות וברמאות החברה הסובבת וב"למדו לשונם דבר שקר" [ירמיהו (ט,ד)]. כידוע, ישנם גם רבים ש"התקדמו" יותר ונכנסו לגמרי לכתות פולחניות שונות כדי ליישם גם את הפן הרוחני של הפולחן מתוך הכרה שהפן הגשמי בלבד הוא כגוף בלא נשמה. ממחקר שערכה ח"כ גלור שהשתרע על פני 5 שנים, התברר שרבים מהם עורערו גם מבחינה נפשית.

ח. לא רק שכל אכילה חייבת לכלול אותו כימיקל "רעיל", אלא אף בין הארוחות מחייבים חז"ל שם (מ) – „אחר כל אכילתך אכול מלח“, כי הכימיקלים שהם רעילים לדעת ה"מחקרים", אשר מקורות ההזנה שלהם הם שיטות כפירה, נוצריות-פרוטסטנטיות ופולחנים אליליים, הם המזון המומלץ ביותר עד כדי כך, שהוא אף היה מוקרב בבית המקדש ורק אם אין ממלח "רעיל" זה (מלח סדומית) מותר להקריב מלח אסתרוקנית וגם זה אחרי לימוד מיוחד, הנלמד ממילה בפסוק – "תקריב" [מנחות (כא.)].

ט. במס' שבת (קיג:) שואלת הגמרא – „מהו לאכול אדמה בשבת“ ועונה הגמ' שבבבל גזרו שאסור משום סיבות צדדיות, אך לא משום טיב האדמה. אדמה זו היא אדמה מיוחדת הנלקחת בכרייה ממעבה האדמה כמובא ברש"י ד"ה גרגשתא [מס' יבמות (קו:)].

י. על-פי זה ניתן להסביר את הגמרא במסכת ברכות (יט.) – „השקה דוגמא“ (מי צבע – "ערוך" ע' דגמא) שהכוונה לצבע מאכל כימיקלי מר.

יא. עד כה התייחסנו רק לרובן המכריע של פולחני הצמחונות והטבעונות האוסרים כל שימוש בדומם – בין לאכילה ובין לרפואת מחלות או קוסמטיקה. בהמשך נתייחס בהתבסס על דברי חז"ל גם למיעוט של פולחנים טבעוניים וצמחוניים, שלדידם מותר השימוש בדומם, בתנאי השימוש בו יהיה טבעי ולא כתוצאה מעיבוד כלשהו, כי לדידם של מקורות הזנתם, העולם קדמון ובלתי משתנה ולא מחודש, ולכן אין להשתמש בשום דבר מהעולם בצורה מחודשת מכפי שהיתה בעבר (עפ"ל), כפי שכתב על שיטתם הרמ"א ב"תורת העולה" במקור המובא לעיל. כתות אלו יספקו "מחקרים" רבים שכמעט כל כימיקל המופק על-ידי עיבוד ולא בצורה טבעית הוא רעיל.

אוכל משומר או אוכל טבעי

כתות הצמחונות והטבעונות יוצאות חוצץ לא רק נגד החומר המשמר שבאוכל, אלא גם בעצם אכילת אוכל משומר. "מחקרים הוכיחו" על איבוד ויטמינים ואיבוד כוח הפרי בעצם שימורו. כמובן שגם בנדון זה דעת חז"ל היא ממש להפך. כפי שרואים [מס' ב"ב (צא.)] – „תנו רבנן ואכלתם ישן נושן מלמד שכל המיושן מחבירו יפה מחבירו“ וכן „כל מילי עתיקא מעליא לבר מתמרי ושיכרא והרסנא“ (= כל דבר עתיק מועיל חוץ מתמרים ושיכר ודגים קטנים).

גם יוסף הצדיק שימר במצרים את המזון בחומרים כימיקלים כמובא ב"בראשית רבה" פרשה צ' פסקה ה-1 – „ונתן בהם עפר וקטמיות דברים שהן מעמידים פירות“. רש"י (שם) – „עפר ואפר כמו קטמא עפר אדומה שם בתוכה כדי שלא תרקב והיא ארץ מלחה“.

"שמירת היהדות" על-פי חוקי שבט ההונדה

ישנם אנשים דתיים שהבחינו בסתירה בין קיום מצוות ובין קיום צו פולחן הצמחונות של "אנטיקריאופגיה" (נגד אכילת בשר). הם חיפשו ומצאו "אילן גדול" להיתלות בו – שבט ההונדה, אחד ממאות השבטים הפרימיטיביים הפזורים על פני הודו. אותו שבט כן אכל בשר בניגוד לשאר השבטים. בשר זה הינו בלא כימיקלים. יש המנסים לתרץ את העובדה שהאינדיאנים – מקור הסיגריות במערב – לא לקו במחלות המערב על אף היותם מעשנים כבדים ביותר, כי הסיגריות לא הועשרו בכימיקלים אולם, כפי שראינו לעיל האינדיאנים, וכן יתכן ששבט ההונדה, אכלו כימיקלים כי הם היו חלק מהעולם הקדום שאכל כימיקלים לרוב. כמו כן ישנם "מחקרים" רבים שאינם מבחינים בין הכימיקלים שבסיגריה לבין הצמח שבו, מבחינת הסיכון שבעישון ואוסרים את העישון בכל מקרה. נשאלת לכן קושיה לשיטתם, כיצד כל עמי האינדיאנים אינם נפגעים מעישון כבד? האינדיאנים, כידוע, היו קלי רגלים ללא בעיות של חוסר נשימה (אסטמה) וסרטן, שהיה ידוע בעולם הקדום, סימפטומים אלו כידוע מנסים רופאים בהשפעת הרפואה הטבעונית לייחס דווקא למעשנים.

הצומח בטבעונות

ידועה התבטאותו של מרן ה"קהילות יעקב" זצוק"ל, שאמר פעם בענוות קדשו, שברכותיו מועילות כמו ריפוי של רופא צמחוני, שאם לפעמים מתרפאים אומרים שזה בזכות הרופא הצמחוני, אולם ידועה לנו התבטאות חמורה ביותר שלו כלפי הרופאים והרפואה הטבעונית. סיפר לנו הרה"ג שמעון פלמן שפנה פעם אל מרן זצוק"ל להתייעץ עמו בקשר לטיפול בפלוני ובתוך הדברים הזכיר, דרך אגב, שמצבו של אותו פלוני השתפר מאד אחרי שטיפל בו רופא צמחוני. כששמע רבינו על הפניה לרפואה צמחונית, נודעק "רוצחים, רוצחים" ואמר לו רבינו, אספר לך מעשה באדמו"ר פלוני שחלה וביררו בשבילו רופא צמחוני, מהאחראים והטובים ביותר. הרופא אמר לו להפסיק לאכול הכל, מלבד ענבים. סיים רבינו ואמר, שמצבו הורע ביותר ובקושי הצליחו להציל את חיו, אחרי שפנה לרופא רגיל, שהפסיק מיד את הדיאטה המשונה שניתנה לו. התנצל בפניו הרב פלמן ואמר, כי אל אותו רופא צמחוני מפנה גם מרן הרב ש"ך שליט"א ואז שאלו רבינו האם אותו רופא אומר גם להפסיק לאכול ולשנות מאכלים? ענהו הרב פלמן – "בהחלט שלא", אם כן נרגע רבינו ואמר – „אם כך זה אחרת ואם הרב ש"ך מפנה אליו תן לי את כתובתו ואפנה גם אני אליו את שואליי“. מאוחר יותר התברר שאין מדובר כלל ברופא צמחוני, אלא ברופא קונבנציונלי שמעלתו היא בכך שתפיסתו אינה קיצונית ופנטית כבעולם הרפואה הקונבנציונלי או הצמחוני, וכשהוא רואה שכדורים אינם עוזרים, משתמש הוא לצידם בעשבי מרפא שאמינותם הרפואית ידועה עוד מימי קדם, אך ודאי שהוא משתמש בכל סוגי הכדורים ובניתוחים ושולל בצורה מוחלטת את תפיסתם הקיצונית של הרפואה הווגנית האמונה על דיאטות הוא נותן לחולה לאכול מה שהוא רוצה מלבד מקרים נדירים ביותר. ככלל אמר מרן, שרובם המכריע של הרפואות הטבעונית וההומופאתיים "הם שטותיים". כחלק משיטת הכפירה הטבעונית, ידועה שיטתם, שכיוון שהאדם נברא בצורה טבעית, ללא מזון אין לו צורך כמעט במזון ויוכל להתקיים גם חודשים ללא מזון. יש כאלה מהם המצהירים שהתקיימו ללא אכילה ושתיה שבוע עד שבועיים, ויש מי שאף כתב ספר, בו סיפר כיצד הוא התקיים במשך 50 יום ללא אוכל בהיותו במעצר באריתריאה בתקופת המנדט. ויש מי שמוכן להצהיר שלא אכל ורק שתייה במשך 80 יום. "רופאים" טבעונים מפורסמים מנסים אף לרפא אנשים על-ידי צומות ממושכים כאלו בתנאים מבוקרים. ידוע לנו על בן-תורה שכמעט התפתה לסוג ריפוי שכזה והלך לשאול את הגר"י זילברשטיין, אב"ד רמת

אלחנן, אם לבצע צום מבוקר זה. הרב אסר עליו בתכלית האיסור והתחנן לפניו שלא יבצע את תוכניותיו, כי זה פיקוח נפש ממש. הבן-תורה לא פנה לרהבים ונהג על-פי הפסק. כמו כן, "דיאטת הביטוס" ההוליסטית, של חיים רק עם שתיית מיצים תחת הכותרת המפתה של "ניקוי הגוף מרעלים", שנסחפו אליה עשרות אלפי אנשים, יצרו מחלות ותופעות קשות שגם גרמו למוות, על אף שמשרד הבריאות התריע שאין לכך אפילו ביסוס מדעי (רשת ב', י"ג שבת תש"פ 20³⁰).

שאלנו פעם את ראש כולל פוניבו' וראש ישיבת "גאון יעקב", מרן הגאון הגדול רבי א.ל.שטיינמן זצוק"ל, כיצד מתיישבים הצהרות אלו של צומות ממושכים עם דברי הרמב"ם ב"יד החזקה" הל' שבועות (פ"ה הלכה כ'), „ונשבע... שלא יאכל כלום שבעת ימים וכיוצא בזה שהיא שבועת שווא...“ אם כן לא יתכן להתקיים עד ז' ימים בלא אכילה עם שתייה בלבד (ועיין שם ב"אור שמח"). ענה לנו מרן, שקיימות ג' אפשרויות לפי הסדר הזה – או שיש להאמין להם כמו שיש להאמין לרופאים ששבתו רעב רק לעיני המצלמות, או שאותו עצב המקבל פקודה מהמוח לגרות את התאבון ואת מיצי העיכול לא פעל עקב מחלה, או שיתכן מקרה נדיר ביותר – אחד למיליון. כחזוק לדבר זה ניתן להצביע על אחד בארה"ב שנידון למוות על כסא חשמלי ועד 5000 וולט, החשמל לא קטל אותו, כן לעניינו יתכן מצב שכזה כמקרה נדיר. עוד יש לציין שאם השתייה כוללת מים היוצאים מן האוכל הוא גם כן בכלל אכילה כדברי ה"מצפה איתן" במסכת שבועות (כב:). יש לנו עוד למעלה ממאה מקורות בחז"ל נגד חוקי פולחני הטבעונות והצמחונות שהוזכרו לעיל, אולם די לנו במה שהבאנו כדי להיווכח בעליל, שרוח הפולחן הטבעוני, חוקיו ודרישותיו, הם ההפך הגמור של דעת תורה וחז"ל וללא יוצא מן הכלל.

לא לחנם אנו רואים, כיצד דאגו חז"ל ברוח קודשם להכניס בתושבע"פ – לדורות – בין באגדה ובין בהלכה את התייחסותם השלילית, בשקידה נגד כל פרט וחוק של פולחני הצמחונות הטבעונות, כי כשם שהיום קיימת התחסדות של קבוצה שולית דתית הטוענת, שוודאי לו היו הם בתקופת האיסיים והכתות הנוצריות הראשונות שדגלו בצמחונות, לא היו הם משתייכים אליהם אלא לפרושים. אלא, שמאז השתנו הטבעים. בזמן חז"ל היו אותם קבוצות שוליים איסייות ונוצריות שטענו שהם חרדים לכל דבר ולו הם היו בתקופת קין מייסד הצמחונות (כפי שראינו לעיל) ובתקופת יציאת מצרים, בוודאי שהם לא היו צמחונים ולא היו משתייכים למפלגת קין או לדת הפרעונית, אלא שמאז השתנו הטבעים ובזמנם על-פי כל חקירות המדע שעליהם הסתמך פיתגורס ועל-פי מכוני המחקר האמפירי, שהקימו האיסיים במדבר, מוכח בעליל שבשר וכימיקלים זה ממש רעל. חז"ל עמדו בפתחה של הגלות האחרונה וחזו בכל התהליך. התהליך החל מהיתממות של אנשים דתיים שטענו שהם עוסקים רק בצד הגשמי ורק במחקרים אמפירים הקשורים לבריאות גוף ונפש (הם הסתמכו על המדע החילוני-הלניסטי). סיום התהליך התרחש אחרי כ-200 שנה כשהם הגיעו לכפירה וקריעת נתחים מהעם היהודי, על-ידי משיח השקר יש"ו (ראשי התיבות "ימח שמו וזכרו"). כך עשוי להתרחש בסופה של הגלות האחרונה, תופעה לה אנו עדים כיום. חז"ל התייחסו לצמחונים הדתיים שפנו אליהם בשאלות, כדי להוכיח שהצמחונות היא על-פי התורה בשם – "מין", כמובא לעיל מהספר "אוצר התפילות". כדוגמא לכך, ניתן להביא מבראשית רבה (פרק י"א פ"ס ה) – „פילוסופוס אחד [עיין רש"י במסכת שבת (קטז.)], המכנה פילוסופוס, אדם המראה את עצמו כאילו אינו כופר בתורה – בשם מין] שאל את רבי הושעיה ואמר לו חביבה היא המילה (ואם היא אכן מצוות עשה), מפני מה לא נתנה לאדה"ר... ואמר לו להוציאך חלק אי אפשר, אלא כל מה שנברא בששת ימי בראשית צריכים עשייה, כגון: חרדל צריך למתוק, התורמוסים צריך למתוק, החיטין צריכים להטחין, אפילו אדם צריך תיקון“ (עיין שם ב"מתנות כהונה" ו"יפה תואר"). כוונתו המוצהרת של השואל היתה על-פי שיטת הכפירה הטבעונית שהאלוקים ברא הכל בשלמות כדי שאפשר יהיה לחיות בטבעיות ללא כל שינוי. כוונתו המוסתרת של המין היתה האמונה שהעולם קדמון ובלתי משתנה (כדברי הרמ"א ב"תורת העולה" חלק ב' פרק מ"ד), המבאר כפירה זו.

שאלה דומה מפנה טורנוסרופוס אל רבי עקיבא, שכנראה גם הושפע מהטבעונות הניאופיתגוראית (פיתגורס כאמור פיתח שיטה זו גם בפזיקה וגם במתמטיקה ב"מערכת המספרים השלמים") – כמובא בתנחומא – „וענהו ר"ע... ולכן הקדמתי ואמרתי לך שמעשה בני האדם משל הקב"ה. הביא לו ר"ע שבלים וגלוסקאות. אמר לו, אלו מעשה הקב"ה ואלו מעשה בני אדם. אמר לו, אין אלו גלוסקאות נאים

יותר מן השכלים? אמר לו טורנוסרופוס, אם הקב"ה חפץ במילה למה אינו יוצא מהול ממעי אמו? אמר לו רבי עקיבא ולמה שדרו יוצא עמו והוא תלוי בבטנו ואמו חותכו? ומה שאתה אומר למה אינו נולד מהול לפי שנתן הקב"ה את המצווה לישראל כדי לצרף אותם בהן ולכן אמר דוד "כל מצות ה' צרופה" [עיין הסבר מעמיק על כך ב"אור החיים" על התורה, ספר ויקרא, פרשת תזריע (ב,ג)].

כאן הובאו דוגמאות רק מהצומח, שהרי בשר אסור להם כלל ואף אם הפלוסופוס וטורנוסרופוס השתייכו לכת המתירה לאכול דגים, הרי שלא התירו לעצמם לבשל ולתקן את הדגים כמנהג אנשי הודו וכתות טבעוניות מסוימות בתקופותינו, הנגזרים אחרי הדת ההודית.

השקר שבשיווק לצרכני הפולחן

ניתן היה לצפות, שחברי הכת הטבעונית בארץ אכן יאכלו רק על-פי חוקי הפולחן. ממבט קצר בנעשה בשטח, מתברר שלא מיניה ולא מקצתיה. כמעט כל התפריט של הטבעוני בנוי על ירקות ופירות טריים אותם הוא חייב לצרוך בכמויות. כיום כבר ישנם חנויות המשווקות מוצרים אלו, אך ישנם טבעוניים וצמחוניים שאינם מסתפקים בכך. צרכני הצמחונות הללו ניזונים מחנויות "תנובה" המשווקות ירקות ופירות אשר דושנו על-ידי חומרי הדברה כימיים "רעילים" ו"מסרטנים". האדמה רוויה בזבל כימיקלי – "רעיל" ו"ממית", הירקות והעצים מושקים על ידי מי חקלאות שאינם ראויים לשתיית אדם המכילים את "הרעל הגדול" – כלור שהוא כימיקל ובעוד "כימיקלים רעילים" ושאר "מרעין בישין". גם בכמות הקטנה יחסית שאוכל הצמחוני דרך חנויות הצמחונות, היינו פירות יבשים ושורשים וכו' הרי שחלק מעובד ישירות בצורה רגילה וגם מה שמגיע מכפרי תימהונים הצמחוניים מעובד בצורה זו. שוחחנו עם צמחונים הבקיאיים היטב ברזי השיווק הצמחוני והם התמרמרו על כך שמלבד המחירים המופקעים האופייניים לחנויות הצמחונות אין כל קשר נוסף לחוקי הפולחן. כי אותם תימהונים המגדלים מטעים עבור השוק הצמחוני נוכחו במהירות לדעת שאם הם לא יבירו את המזיקים בחומרים כימיקלים, מעט מאוד פרי ישאר במטע, וגם הנשאר לא יהיה ראוי לשווק. לכן הם החליטו, שבמה שנוגע לקליינטים וכסף הם צריכים להפסיק להיות תימהונים והם מגדלים את המטעים באותם שיטות, בהם רשמית הם נלחמים בשצף קצף. ההשקיה מבוצעת במי כלור רגילים והם משתמשים בחומרי הדברה רעילים ורק לעצמם הם מרשים להישאר תימהונים. בכל מטע משאירים הם לעצמם ולמשפחתם מספר עצים הגדלים לפי חוקיהם, כך שרק המגדלים עצמם "זוכים" לאכול פירות צמחוניים, שהחי (שקצים ורמשים) מרובה שם כמעט כצומח. אך מסתבר שבכך עדיין לא הגיעו התימהונים הללו למנוחה והנחלה. פרופ' קרסליניקוב גילה בבדיקות אגרונומיות, שגם אם אין משתמשים כלל בכימיקלים בידי אדם, מתרכזים כימיקלים חומצות כימיקליות "רעילות" ליד שורשי הצמחים מתחת לאדמה. כך שלא נתפלא אם בזמן הקרוב תתחיל שטיפת מוח טבעונית וצמחונות שירקות ופירות יש לגדל מחוץ לאדמה, המלאה "רעלים" בלאו הכי, במים מועשרים בתמציות צמחים, ומי שיאכל ירקות ופירות מן האדמה אחת דתו להיתקף בסרטן רח"ל או בשאר מרעין בישין.

השתנות הטבעים – מפתח הגנבים הווגאני והצמחוני

ווגאניזם היא שיטה האוסרת לאכול את כל מוצרי החי (ביצים וחלב), בניגוד לצמחוני המתנזר רק מהבשר עצמו. אחד הפרדוכסים בו שרוי הווגאניסט או הצמחוני הדתי הוא נושא השתנות הטבעים, כי ניתן לפעמים להבחין בטאונאי הטבעונים כיצד מובאות בהן שיטות עתיקות סותרות שהתגלו, כגון ריפוי סיני עתיק מיוחד שלא היה ידוע ובו זמנית שיטה ואורח חיים סותר של שבט פרימיטיבי זה או אחר. עצם הרדיפה דווקא אחר הקדום ולא החדש פעמים רבות סגור יהודים דתיים שחשו שהחדשני סותר ליהדות (והם לא ידעו ש"אין חדש תחת השמש") ואילו תנועה הרודפת אחר הקדום נותנת לו בסיס משותף של

חיים משותפים עם אליטות השולטות כאן במדינה. סנוור זה גרם להם להיגרף לאותן כתות. הם לא הבחינו בצד השני של המטבע של זרם זה – מיסוד התאוות והיצרים שהיוו את המסד של הדתות האליליות הקדומות, שהיוו את הכוח המניע בימינו לחידוש דתות אלו, על-ידי הרס הדת הנוצרית הרשמית של התנזרות ואף שם הם נתנו לה – מתירנות. מצד שני כאשר באים ומראים להם מקבץ רעיונות של הכת אליה הם משתייכים, המהווים ניגוד גמור לדעת תורה ולמצוות התורה, בליט ברירה הם מנסים להימלט לקצה השני (שגרם להם למעשה להגיע לקצה הראשון). "השתנות הטבעים" "טבע חדש" הם זועקים. מצדם מוכנים הם להחליט שכל העולם התהפך בתקופה האחרונה ובלבד שלא ייתפשו כתימהונים הנתונים באורח חיים מוזר ורחוק מחיי תורה. אולם בכך פוגעים הם בדברים חמורים עוד יותר ומגיעים לכפירה רח"ל. ראשית, הן ראינו שאכילת בשר בכל יום, היא מצוות עשה מן התורה לרוב מוני המצוות ולגדולים שבהם (רבינו אליהו גיסו של רב האי גאון, בה"ג ורס"ג) שכולם מתקופת ה"גאונים". א"כ יוצא שאם נחיל את "השתנות הטבעים" על אכילת בשר כפי ש"קבע" אחד הצמחונים במכתב לעיתון דתי, יצא ח"ו שמצוות התורה ישתנו בזמן מן הזמנים על-ידי שנוי טבע. דבר שהוא כפירה בכמה העיקרים מ"ג עקרים לרמב"ם. שנית, "השתנות הטבעים" אינה מהווה "עיר מקלט" עבור הצמחוני הדתי אלא – כפי שנראה – דווקא "שדה מוקשים".

משום ניפחן של הדברים (למעלה מ-200 מקורות עוסקים בנושא זה), נסתפק בהגדרת "השתנות הטבעים" הנוגע לעניינינו בלבד. נפטור עצמנו גם מציטוט המקורות על-ידי הצגת 3 מקורות מגדולי האחרונים (שנראה שלא ראו את דברי זולתם) המרכיבים את רובם המכריע של המקורות הדנים בנושא זה.

א. רבינו המלבי"ם בספרו "ארצות החיים", הלכות נט"י, סימן ד' הלכה ה'

ב. רבי חזקיהו מדיני בספריו "שדי-חמד" כרך ג' עמ' 4–93

ג. רבי דוד זינצהיים בספרו "מנחת עני". חלק א', "קונטרס ז' חקירות".

הגדרת המושג – בעל ספר "הערוך" מסביר ש"טבע" הוא – „ענין דבר מחוקק ומודפס ולכן המפרשים קראו לחכמת התולדה חכמת הטבע, כי לכל דברים המתנענעים יש חוק לא יעבור". על-פי זה נבין שתחום ההגדרה של "השתנות הטבעים" עוסק ב"מחוקק ומודפס" בבריאה. אולם מהו טווח ההגדרה של המושג? בעיני הציבור הרחב מתקבל הרושם שכונות המושג הוא רק לשינוי, כתוצאה מהזמן שחלף. למעשה טווח ההגדרה של "השתנות הטבעים" מושרה על עוד 3 יסודות מרכזיים – „לפי טבע המדינות והאקלימים והמזגים" (המלבי"ם שם - "ארצות החיים"). הנה ידוע שהעולם מחולק לז' אקלימים מרכזיים. בני האדם מחולקים לז' מזגים מרכזיים. האומות מחולקות ל-70 (מלבד אדום וישמעאל). כידוע שמדינות יש יותר מאומות. ניקח כמודד את 127 מדינות ששלט עליהם אחשוורוש, יש לנו כבר 138 גורמים השייכים לטווח ההגדרה של המושג. "השתנות הטבעים". כמוכן שגורמים מרכזיים אלו ניתן לפרק להרבה תת גורמים נוספים, הבנויים מצירופי אקלימים ומזגים וזמנים. אנו נסתפק רק ב-138 גורמים אלו בלבד ונניח שנוותר על חישובם הקומבינטורי ונחשב רק על-פי "נוסחת הטור האריתמטי" [המוזכרת במסכת מנחות (קו.) תד"ה שהן]] נקבל 9541 משתנים כלליים ביותר, אותם יש לקחת ודאי בחשבון לפני שבאים לפסוק שאכן התרחשה כאן "השתנות הטבעים", אם נביט בכל מקורותינו מאז חתימת התלמוד, נראה שמספר העניינים, אשר מנסים לבררם, אם אכן יש בהם השתנות הטבעים הגשמיים נער יספרם. על פי מורכבות הבעיה – כפי שהצגנו לעיל – נוכל להבין כיצד כמעט בכולם מובע הספק יותר מהודאי. גם במיעוט זה אם יש עניין אחד או שתיים, אשר יש מי שאומר בוודאות שיש כאן השתנות הטבעים, אך יש חולקים רבים עליו וגם המיעוט שנפסק להלכה, ישנה מחלוקת אם הסיבה היא השתנות טבע משום זמן או מקום וכו', או אם בכלל נקרא הדבר השתנות הטבעים וגם מי שאמר בוודאות על עניין מסוים שהשתנה, הרי שמדובר על תחום ה"מודפס" – כהגדרת ה"ערוך" – כגון עניין "שני שבילים בגיד" (חזון איש, אבן העזר סימן י"ב), אך בתחום ה"מחוקק" – כהגדרת ה"ערוך" כמעט ולא שמענו מגדולי ה"ראשונים" וה"אחרונים" שהסתפקו על עניין כלשהו, אם היתה בו השתנות הטבעים. לתחום זה של "מחוקק" שייכות לחלוטין הנחותיה של הטבענות, כגון: מה טוב לאכול ואיך להתנהג.

יתרה מזו, רבינו המלבי"ם מדבר הרבה על השתנות הטבעים. ידוע על מי שהיה מקורב אליו ביותר שהיזדרר לשולי העם היהודי והשתייך למקבילה תת-תרבותית של השמאל הנוצרי-פרוטסטנטי ברוסיה, אשר היה אמון על הטבעונות המרכסיסטית והפופולרית הרוסי, מהאגף החילוני של הנצרות הפרוטסטנטית. הוא גם גידל שערות ארוכות כדי להיות טבעי כדוגמת ההיפס וכפי שנדרש מאותו פילוסופוס שהוזכר לעיל בב"ר. רבינו המלבי"ם ניסה לטפל בו או לפחות לעצור את היזדרותו ובודאי שידע את כל רזיה "המדעיים" של הטבעונות ובכל זאת לא עלה על דעתו להביא את "ההוכחות" המדעיות של הטבעונות כדוגמא להשתנות הטבעים, אף שכתב על נושא השתנות הטבעים בהרחבה.

ראינו לעיל שגם גדולי דורינו לא העלו אף בתור ספק את האפשרות של "השתנות הטבעים", ביחס לחוקי הפולחן הטבעוני כיום. הם הניחו שמיושם כאן הכלל: "אשר פיהם דיבר שווא וימינם ימין שקר" [מס' נידה (מה)], או סיבות אחרות. מעתה נדון בקל וחומר על חוקי הרפואה הטבעונית (אשר הכוח המניע לקביעתם כחוקיות מדעית, מוזנת על-פי האלילות הקדומה ששודרגה על-ידי הנצרות הפרוטסטנטית) שכל חוקיהם הבל ורעות רוח והניסיון להשתמש בנושא "השתנות הטבעים" ככיסוי לפולחנים אלו, נראה כנובע מתוך בורות במקורותינו. מדעי "הסטטיסטיקה" ומחקריה מתיימרים להיות נכונים לכל אוכלוסיית העולם החל מהאסקימוסי בקוטב הצפוני וכלה בשבט זולו בדרום אפריקה. לאור אלפי המשתנים והכללים שראינו לעיל, לקרוא להם "שוטים" זו תהיה מחמאה, על שוטים אלו מסתמכים הטבעונים בעיקר ככיסוי לפולחניהם. ראינו לעיל את הזהירות והספקנות שנקטו גדולי הדורות בבואם לקבוע על מספר דברים מועט שטבעיהם השתנו. ברם, כשמדובר להפך, נגד השתנות הטבעים, נכתבים הדברים בצורה נחרצת ביותר. אם המהר"ם שיק קבע שאין להחיל כלל את השתנות הטבעים על מה שכתוב בתורה או על "הלכה למשה מסיני", או ספק הל"מ, הרי שהרשב"א מרחיב ומסביר ששום דבר אין לומר עליו את הכלל של "השתנות הטבעים". הוא מנמק את דבריו בכך שדברי חז"ל נאמרו על-פי דברי נביאים ובני נביאים. על "עובדות" הנראות כסותרות לחז"ל, מביא הוא שלל דוגמאות לטעויות אפשריות.

הריב"ש – מגדולי ה"ראשונים" – כותב גם הוא בצורה נחרצת ומתייחס גם ל"הוכחות" מדעיות בנוסח שיטות המחקר האמפירי המבוסס, כמעט כולו, עד ימינו על המדע היווני. כך כותב הוא בשו"ת הריב"ש סימן תמ"ז – „שאינו לנו לדון בדיני תורתנו ומצוותיה על-פי חכמי הטבע והרפואה שאם נאמין לדבריהם אין תורה מן השמים חלילה, כי כן הניחו הם במופתיהם הכוזבים... הרמב"ם ז"ל כששינה מעט ואמר שצומת הגדין הוא בעצם התחתון בעופות ולא הודו לו אחרי שלפי סוגיית הגמרא נראה שהוא בעצם האמצעי... ואע"פ שהיה הרב ז"ל חכם בחכמת הרפואה והטבע ובקי בניתוח, כי לא מפי הטבע והרפואה אנו חיים ואנחנו על חכמינו ז"ל נסמוך אפילו יאמרו לנו על ימין שהוא שמאל. שהם קבלו האמת ופירושי המצווה איש מפי איש עד משה רבינו ע"ה. לא נאמין אל חכמי היונים והישמעאלים שלא דברו רק מסברתם ועל-פי אי זה ניסיון (המחקר האמפירי – ד.ב.) מבלי שישגיחו על כמה ספקות יפלו בניסיון ההוא, כמו שהיו עושין חכמינו ז"ל כמוזכר בפרק המפלת (ל): – "אני מביא ראיה מן התורה ואתם מביאים ראיה מן השוטים" ובכמה עניינים בסוד היצירה הם חולקים על דברי רז"ל כמו צורת יצירת הולד ל-40 יום... והם דעתם בהפך... ויותר יש לנו להאמין בשמואל או לחוש לדבריו דנהיך ליה שבילי רקיעא (= "כשבילי נהרדעא", מקום מגוריו) ובחכמת הרפואה העיד על עצמו ואמר לכל מיליה ידענא אסותיהו [מסכת בבא מציעא (ק"ג):]... שהרמב"ם ז"ל וחבריו חשו לדשמואל...".

על מרשמי הרפואות שבש"ס – אומנם קשה כיום לסמוך עליהם, אך גדולי ה"ראשונים" וה"אחרונים" מסבירים, שאין כאן "השתנות טבעים" של זמן דווקא, אלא משום השתנות במובן הרחב של ההגדרה, משום שאין אנו בקיאים בזיהוי הרפואות ובמינונם, ומשום חילול ה' העשוי להיגרם על-ידי טעות אנוש בהרכבת התרופות, אשר כתוצאה מאותה טעות התרופה לא תועיל ואף תזיק. יש לציין שזמן קצר לאחר חתימת התלמוד, כבר הורו ראשוני "הגאונים" בבבל לא להסתמך על הרפואות המנויות בש"ס משום הסיבות המנויות לעיל.

סיכום

כיום אנו נמצאים בשלב הרביעי של התבססות פולחן הצמחונות. שלב זה מתרגם – כאמור לעיל – את יסודות הפולחן והדת האלילית, העתיקה ביותר בעולם, ל"אמת עובדתית" עם "הוכחות מדעיות", מטרת תרגום זה היא להראות שדת זו נכונה בכל שטחי החיים – בטבע בחברה ובחשיבה רוחנית. בעידן שכזה אין פלא שאנו פוגשים בהרבה "מרפאים" ו"נרפאים" טבעוניים, צמחוניים, הומופאתיים, הרמופאתים וכו' אשר מעשיהם אינם מוזנים ישירות מיסודות הפולחן האלילי של הצמחונות, כאשר "תרבות" כלשהי מקבלת לגיטימציה אובייקטיבית היא הופכת לאופנתית. אופנתיות, בדרך הטבע, נגרפים לתוכה אנשים רבים. אם מתוך תמימות וחוסר ידע או משום האוות ממון או כבוד. תעשייה העוסקת בייצור ושיווק מוצרים אופנתיים מהווה מרשם בטוח להצלחה כלכלית. מחקרים העוסקים ביישום ופיתוח הפולחן ומה שהם קוראים "תרבות" אופנתית, זוכים בכבוד והערכה מדומים הגורפים בעקבותיהם גם כסף רב, מסיבה זו ניתן לפגוש במאה הנוכחית, באין ספור שיטות שונות ומשונות הנשענות על הגל האופנתי של הטבעונות ושיטות משונות אחרות ל"ריפוי" הגוף והנפש על בסיס הנצרות הפרוטסטנטית, הגורסת שיש לסמוך על עינו המוטות של החוקר ולא על מסורת כלשהי. בדיונו לא עסקנו בצמח זה או אחר, אשר יתכן שכשלעצמו מועיל וטוב הוא. הצבענו רק על שיטות חשיבה ואורחות חיים וריפוי טבעוני ואחר, אשר יסודם ב"תרבות" אלילית העתיקה ביותר והמסוכנת ביותר, אשר בתורתנו הקדושה נצטוונו לשרש אחריה ולעקרה מאתנו, וסופו של פולחן זה מי ישרנו.

מאמר זה פונה לא רק לכלל הציבור אלא גם למי שנכנס לפולחן זה מתוך היאחזות בה כקש הצלה. אם הוא נרפא בס"ד, דרך צורת ריפוי טבעוני, אין זאת אומרת שלמשך כל חייו חייב הוא להפוך לעבד נרצע של פולחן זה ולהשתעבד לו בצורה חריפה ביותר וגם ייתכן שמאוחר יותר הוא יתחיל לסבול מכך. בסימנים מדאיגים נתקלנו גם בציבור הדתי כאשר מתוך תמימות חוסר ידע מוציאים מספר אנשים עלון "אמנת הגאולה השלמה" הרואה בפולחן אלילי זה גאולת העולם והעם היהודי. ממשחיות שקר זו סבל העם היהודי בכל שנות גלותו בדמותם של האיסיים והנוצרים שמקורם הוא בפולחן הטבעונות האלילית. נקה שחיבור זה יאיר את עיניהם ונוכה לגאולה שלמה אמיתית ולא כוזבת בב"א.

המעבר בחברה והמדע המערבית והישראלית מהשיוון בין בני אדם לבעלי חיים לסגידה לבעלי חיים כמו בעת העתיקה האלילית

על בסיס יסוד נצרות זו של הארציות החומרית והצורך "הקדוש" של ידיעתה ועל בסיס יסוד זה ויסוד השיוון בין האדם ובעלי החיים נבנה גם מוסד "גן-החיות", כשהחינוך הפרוטסטנטי מתחיל מהגיל הרך, ע"י בובה שעירה של של דובה וחתולה לשם חיבוק ונישוקן, ציורן ופינות ליטופן. בהשפעת זכויות הפרט הקלוניסטי הפרוטסטנטי, במקום כלובים בנו לכל חיה מרחב קיום חיקוי לסביבתו הטבעית.

ספורט – החל מעידן השיוון הנוצרי-הפרוטסטנטי בין האדם לחיה, החלה התופעה ההזויה של חיקוי והערצת המיומנות של בעלי-החיים, בקפיצות שונות, ריצה מהירה, מעבר מהיר של מכשולים, המרדף אחר כדור והשגתו, כשם שהחתול רודף אחר העכבר ומשיגו וכו' **והערצה לבני אדם** (כלי זנב) **המתאמצים להשתוות ל"רמת" מיומנות החיות.** תחרויות בהמיות/חיותיות אלו מאופיינות גם באלומות חיותיות של מעריצי הקבוצות הבהמיות ובהרעפת שבחים של "גאווה לאומית" על הזוכים במדליות על הצטיינותם בהתבהמותם בהשוואה לבני עמים אחרים או לקבוצות משומדים כאן בארץ וכיבודם על ידי ראשי השלטון גם כאן בארץ, על תוספת ה"כבוד" החייתי שהביאו למדינתם.

"החברה הישראלית" מקוננת ולעיתים ממש מתאבלת על כך, שהיא לא "זוכתה" להגיע לרמת הבהמיות הנדרשת כדי לזכות בשום חיקוי בהמי באלופות העולם. בכל תולדותיו של העם היהודי לא ידוע על שפל כה פרימיטיבי, חשוך וברברי שאליו הגיעו כתות משומדים, כפי שהגיעו אליו כתות המשומדים הנוצרות-פרוטס' המרכיבות כיום את "החברה הישראלית" ומנהיגיו, וגם זה הינו אחד מהסממנים של ירידת הדורות. ב-50 השנים האחרונות, חלה החמרה והקצנה בענף הספורט של דת נוצרית זו כשהתווספו עוד סוגי תחרויות לשם חיקוי החיות. כמו-כן, מעריצים בני דת זו את התנהגותן של חיות טרף במאבקן למציאת טרף או למניעת חזירת חיות-טרף אחרות לשטחי מחייתן והחלו לייבא לארץ

עוד לפני שמונים שנים ולפתח סוגי תחרויות של האבקות חיינית (התאגרפות וכו'), כאשר כל מתאבק מתאמץ לגלות נחישות גדולה יותר עם "רצח בעיניים" כמו אצל חיות הטרף, כאשר ההמון מריע ומעודד. טור שמעון למה חרב... ו"ל שהיו משחקין בכדור" ["קרבן העדה" מפרש – ,,בשבת אי-נמי, היינו, שהיו מבלין ימיהם בהם ולא עסקו בתורה" – הם היו מאנשי "מזו וגם מזו אל תנח ידך", הם קבעו לעצמם זמנים לבילוי בספורט הכדור וכן קבעו זמנים ללימוד תורה ולא היו שקועים כל חייהם גם בזמנם הפנוי, בעסק התורה] ["תלמוד ירושלמי", מסכת תענית ג, ד) (טו).

ל"נפש בריאה בגוף בריא" מספיקות 3 דקות של התעמלות בבוקר ולא פולחן חשוך, פנאטי והזוי, המתגלה לעינינו כאן תוך חילולה של ארץ הקודש. גם מושגים נוצריים אלו "חינוך" את "החברה הישראלית" לרצח ואלמות מכל הסוגים. היחס המערין לכלב הוקצן בעשורים האחרונים גם ב"חברה הישראלית". הכלב הועלה לדרגת אליל ומחנך הדור בתחום המידות – חמלה, נאמנות. הוא מהווה פונקציה חשובה במשפחה, עד כדי ציון שמו יחד עם שמות שאר בני המשפחה על דלת הדירה, התאבלות על מותו והקמת מצבה על קברו והשארת צוואה על רצונם להקבר ליד כלבם וכו' ולכן הוא זוכה לכבוד מלכים. נבנו עבורו פנסיונים מפוארים ומיוצרים עבורו תפריטי אוכל יקרים, לעומת העניים הנמקים לעיתים בעוני וברעב. השויון בין הכלב לאדם הגיע לשפל מצמרר, עד כדי השוואת נפשו של הכלב שהוא הטמא והרע ביותר לנשמת היהודי, שהוא חלק אלוה-ממעל, כדברי מייסדת דוברת הנועת "תנו לחיות לחיות", שכתבה – הפסוק "כל המציל נפש אחת מישראל כאילו הציל עולם ומלואו", לא תקף רק לבני-אדם. נפש היא נפש [אתי אלטמן, "ישראל היום", כ' סיון תשע"ז].

באוניברסיטת ת"א בפקולטה למדעי-הרוח וגם בבחירת בעלי-חיים למשרות בכירות בארה"ב ונביא לכך את התיעוד הבא – ,,מסתבר שלא רק בגילמן (= בנין מדעי – הרוח באוני' ת"א), מהללים חתולים ומקנים להם מעמד מלכותי. עיירה שלמה באלסקה בחרה בחיה הפרוותית לעמוד בראשותה. זה התחיל לפני קצת יותר משני עשורים, בטלקיטנה שבדרום-מרכז אלסקה, כשלתושבים המקומיים, לפי השמועות, נמאס מראשי העיר "האנושיים" שנבחרו לייצג אותם בעירייה. מה עושים במקרה זה? פשוט מכריזים על חתול בתור ראש העיר החדש! בשנת 1977 סטאבס הוכרז כראש-העיר של טלקיטניה, אחרי שנמצא בתוך קופסה מלאת גורים ליד חנות כלבו. מכאן הדרך לפוליטיקה הייתה קצרה: החנות הפכה למשרדו של ראש העיר וסטאבס הוכתר כאטרקציה התיירותית המרכזית של העירייה. אומנם לא היו לו עדיין זכויות חוקתיות, אבל החתול כיהן כראש העיר עד לפני כשנה ופרש מעט לפני שהלך לעולמו. בעיר הגדולה משיגן בארה"ב, לקחו השראה מבחירתו של סטאבס וביוולי האחרון בחרו גם שם בראש עיר חתולי. אולי גם אנחנו הישראלים צריכים לבדוק את העניין ולבחור את ראש העיר הבא למשל של ת"א, על סמך כפות רגליים חתוליות ותאווה בלתי נשלטת ללקק שמנת" ("תזה", בטאון הסטודנטים של אוני' ת"א, חשון תשע"ט). הכלב גם מטפל בילדים במחנה של הסוכנות היהודית בארה"ב ["ישראל היום", 1,7,19 למניינם].

האומנם "הכלב הוא ידידו של האדם" ?

,,ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלם אתו (משלי טז ז) – זה הכלב" (תלמוד ירושלמי, תרומות, פרק שמיני, מד) וממחיש זאת ה"ירושלמי" (שם), בשלושה סיפורים מפליאים על נחש וכלב, שהתאבדו במטרה להציל אדם, אך בכל זאת, אסור להתבלבל – יש לדעת ולזכור, שהכלב הינו אויב לאדם!

כבר קין נענש בתוספת "אות קין", היינו, כלב – כאמצעי הגנה (מדרש בראשית רבה), מסיבת חיות הכלב ,,נבזה כראוי לו" (רמב"ן, בראשית ד יג), שבחברתו יאלץ לשרוד כנע ונד מאז שרצח את אחיו. אכן, הכנסת (טומאת) כלב לבית יהודי, מבטאת את סילוק אמונתו בהשגחת ה' ואת הפקרת עצמו ליד המקרה [,,...דדרך מגדל הכלב להעמידו על הפתח לשמירת ביתו, ויראת שדי שהיא על המזווה לשמירת פתח ביתו הוא יעזוב ופורק" (מהרש"א, במסכת שבת סג). קירבת הכלב, גם היא מרתיעה עוברי אורח וגורמת לכך שמונע חסד מתוך ביתו, שנאמר: ,,למס מרעהו חסד" (שם, בגמרא). אומנם במציאות זמננו שרבים מהגנבים הינם נרקומנים מסוממים ועלולים גם לרצוח, על כולם לנקוט אמצעי הגנה כלשהם (מצד "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם..") כגון: סורגים, פלדלת, אזעקה אלקטרונית וכו' כאמצעים מכניים בלבד שכולם עדיפים על הכלב, שהוא הטמא ביותר ויש להרחיקו מהמזווה הקדושה שעל פתח הבית, בנוסף לבעתה שגורם הכלב למתדפקים על דלת בעל הבית (שם). שיא הטומאה – ,,כלב או חזיר" (מסכת תענית ד, רש"י ד"ה דבר טמא) וגם הרשעים (לפני חזרתם בתשובה) נמשלו לכלבים, ,,שאינ מהם לקדושה כלום"

(שיר השירים ו, ה, רש"י ד"ה כעדר).

ישנם הטועים בהבנת המובא בגמרא ובשו"ע ש, לא יגדל אדם כלב רע בתוך ביתו" והושבים (אולי בהשפעת "החברה הישראלית") שכלכל-פודל או כלב טוב מותר בבית, אך במקורותינו אין כלל חילוק בין כלב טוב או רע, כי, הכלב רע בעצמותו... ואינו נחשב בכלל העולם" (ודווקא לכן הוא נמשך דווקא לאדם, שבשבילו נברא העולם) [מהר"ל, נתיבות עולם, ח"א נתיב גמילות חסדים, פ"ה דף קסז: ואם כך בכלב רגיל, קל-וחומר בכלב שגם ניכר ברוע שלו, שאסור לגדלו בביתו. כמו-כן הובאו הכלב והחזיר יחדיו גם במסכת שבת (קנה:)] ושם נאמר שגם אם נותנים לכלב (אף שאינו רע ואינו שלו), אומצת בשר קטנה, יש להכותו במקל ולגרשו, כדי להרחיקו ולמונעו מלהתקשר למיטיבו.

המהר"ל כתב גם (בחינושי אגדות, הוריות יג.) שאותיות כל"ב = כל לב, שכל כולו תחושת נאמנות אך ורק לאדונו נותן להמו, אך אכזרי לאחריים (שם). הרב טובים, רבה של יהוד, (כתלמידו של המקובל הרב סינוואני זצ"ל מיהוד) מביא מרבו, שכבר דוד המלך (תהלים כב) איבחן את גודל סכנת הכלב –,, הצילה מחרב נפשי, מיד כלב יחידתי", ביכולת הכלב לפגוע ב"יחיזה" הגבוהה שבנשמה, כסכנה הגדולה אף מן החרב לנפש שבגוף!

ביום הכניסה ל"תלמוד תורה" באשכנו עטפו את הילד כך, שלא יראה גוי או כלב ("רוקח" ו"כלבו"). גם בהמחשת חז"ל את עומק ירידתו וביזיונו של הדור ומנהיגיו לפני הגאולה, הם נזקקו דווקא לכלב, כדי להמחיש את המצב הירוד ש, בעקבות משיחא...פני הדור כפני הכלב" (מסכת סוטה מ:).

בספר "מעשה איש" על מרן החזו"א שכתב הרב צבי יכרוב, הובא שהחזו"א אמר פעם להוציא את "ה-כ"פ למ"ד ב"ת" מהחצר ולא רצה להוציא מפיו את המלה "כלב" וכשהוא נשאל על המקור לכך, הוא הפנה לתוספתא (על מס' ברכות בפרק א), שם נאמר –,, בכל בהמה טמאה, אין לך שחייב בכורה אלא חמור בלבד" (= למצות פטר חמור).

אכן, בכל חיה – אין לך שאסור משום מחיר, אלא כלב בלבד ("מחיר כלב", היינו, שאסור להקריב לה' קרבן שניתן לאדם בתמורה לכלבו). כלומר: כלב הוא המאוס ביותר בחיות הטמאות, לעומת החמור הנחשב לפחות מאוס וכן הובא במדרש [שמות רבה (מב, ט)] –,, אמר רב: ג' חצופים הם, חצוף בחיה – כלב...". מובא בחז"ל –,, עקם הכתוב שמונה אותיות ולא הוציא דבר מגונה מפיו" [מס' פסחים ג, ג, או: ב"ר (לב, ה) פסיקתא רבתי (יא,ה)] וכן,, עקם הקב"ה ב' ג' תיבות בתורה, שלא להוציא דבר טמאה מפיו" [תנחומא, וישלח מ, ויקרא רבה (כו, א)]. כמו-כן, מובא בזהר פ' בשלח על הפסוק "לא תחרוש בשור ובחמור יחידיו", מבין סטריין דלהן נפיק כלב והוא הציפא מכלהו. פירוש, כי אותיות אמצעיות של שור וחמור, גימטריא"א כלב" [הרהי"ד"א, "אהבת דוד" (לד.)]. התורה משוה את הכלב לתופעה מתועבת [כמובא בספר דברים (כג, יט)] וכן מוזכר הכלב לגנאי [במסכת יומא (פו:)], שהמתודה לשווא ביום הכיפורים הינו,, ככלב השב על קיאו, כסיל שונה באולתו" (משלי כו).

אחד ממבני-החשיבה המלאכותיים והמאמללים שהוזכרו ליהודים בארצנו בשיטתיות, באמצעות האקדמיה ומשרדי-החינוך, הינו השויון-המלאכותי הטוטלי, שיוון גם בין האדם לחיה (המסיכה – "תרכות המערב". האמצעי – האקדמיה ושלוחותיה, שהחזירו בהסוואה מבני-חשיבה ותת-מבני-חשיבה כבר מהגיל הרך, שמקור כולם מהנצרות הרפורמית-פרוטסטנטית-אוונגליסטית הטמאה), לכן, ב"חברה הישראלית" המרוסקת, בה שלטת בעריצות מלכות נוצרית עתירת ממון (= משחזת ומסלפת) טמאה והרסנית ליהודים, נפוץ מאוד המראה העגום בו צעירים/ות המעדיפים יותר קשר לכלב/ה, במקום לבנות בית-יהודי כשר וראוי לשמו. המטרה – גם באמצעות הכלב, להמשיך ולדלל (ולשבש נפשית) וגם לנצר את כל היהודים! בפנימיות העניין: הכלב הוא השטן, הוא שרו של עשו, הוא מלאך המות...,, לכלב תשליכון אותו" זה סמאל (שרו של עשו – הנוצרי הראשון) [רעיא מהימנא, פ' צו כט, א] ולכן התקשה התנא, על שנצטוינו שלא יקופח הכלב, וכי רק בזכות כך שנמנע מלנבוח ביציאת בני ישראל ממצרים? (ועל כך ראה בהרחבה, בסוף פרק שירה).